Lei 5,25

VIOREL CACOVEANU • UN CONIAC PENTRU O FATĂ

scorpionul

VIOREL CACOVEANU

UN CONIAC PENTRU O FATĂ

Coperta colecției: L. BARDOCZ

VIOREL
CACOVEANU

UN CONIAC PENTRU O FATĂ

EDITURA DACIA
CLUJ 1973

PARTEA ÎNTÎI

I

— Sîntem sălbatici... Sălbaticule..., șoptea Gina. Ușa de la balcon era deschisă și în loc să aducă puțină răcoare, seara aducea doar aer încins și zbaterea ușoară a plopilor.

— Și timpul a luat-o razna, Gina! Nu numai noi...

— De ce?

— Abia sîntem la sfîrșitul lunii mai și uite ce caniculă e...

— Secetă, șopti fata, mîngîind pieptul băiatului. Pe pereți, stăruia vagă lumina de la scala aparatului de radio. Tăceau mulțumiți. Din cînd în cînd, cîte un tramvai hodorogit acoperea liniștea nopții cu zgomotul lui surd, de fier tîrît.

— Maximum de confort — minimum de efort, silabisi Prințul, ca omul care-și amintește un anumit lucru pe care nu vrea să-l uite.

— Lozinca ta!

— Nu: deviza mea!

— Acum ți-e bine? Ai confort... ai tot...

— Te înșeli, mînzo, dacă îți închipui că e un confort pentru cel ce doarme cu tine într-un pat, glumi Prințul.

— Așa-ți trebuie! Fata se ridică, vru să-l sărute, dar el o opri:

— Vreau să ascult buletinul sportiv. Se întinse şi întări sonorul. Ceva mai tîrziu, după ce Prinţul savură ultimele noutăţi sportive, o întrebă:

— La ce te gîndeşti?

Fata nu răspunse. Parcă dormea. Undeva, un tren se pierdea în noapte.

— Da, meditezi foarte adînc . . .

— Mă gîndeam, Prinţule, spuse fata, ghemuindu-se lîngă el, ca o pisică care aşteaptă să fie mîngîiată, că un an de căsnicie nu face, uneori, cît o noapte ca asta . . .

— Căsnicie?! Mie mi se pare că am mai auzit undeva cuvîntul ăsta!? L-am auzit precis . . . E un cuvînt burghez, ca şi instituţia pe care o numeşte. Deci, fără cuvinte burgheze, se înveseli el şi o strînse în braţe pînă cînd fata spuse „au". Dacă, de pildă, noi am fi căsătoriţi, ce zici, ce-am face acum?

— Depinde de cît timp am fi căsătoriţi!

— Să zicem, de un an!

— Tu ce-ai face?

— Cred că aş asculta şi emisiunile pentru sate.

Rîsul lor acoperi cîteva clipe un tango lent şi vechi ce se transmitea la radio.

— Degeaba rîzi, o mustră el. Foarte bune şi emisiunile pentru sate! Am tot vrut să te întreb un lucru, schimbă vorba Prinţul. De ce te-ai căsătorit atît de... cum să spun... atît de prematur, găsi el cuvîntul potrivit.

— În sfîrşit, o întrebare înţeleaptă. Mă speriasem că mă întrebi şi tu, cum întreabă toată lumea, de ce am divorţat? Mi se pare stupid, pur şi simplu, să fiu întrebată de ce am divorţat. De ce m-am căsătorit? e întrebarea cea mai potrivită.

— De ce? Ca niciodată, sînt curios.

— Am fost o tîmpită.

— Al dracului cum ne potrivim!

— Ce spui?!

— Ne potrivim. Într-un fel, şi eu sînt un tîmpit. Ce găseşti tu la mine? Ce te-a legat de mine? De ce nu mă ocoleşti?

— Poate fiindcă eşti şi tu nenorocit. . .

— Nenorocit, nu, protestă el. Să nu încurcăm borcanele! Nefericit, da. Asta e altceva.

— Mai bine doi nefericiţi, decît unul singur.

— Absolut. Unde-i unul nu-i putere, unde-s doi nefericirea creşte. . .

— Glumeşti!

— Deloc! Uite, asta mă enervează. Orice zic, lumea spune că glumesc, orice fac, lumea spune că e o joacă. Şi n-are dreptate! Pricepi? Nu glumesc, nu mă joc! Totul e o mască după care mă ascund. Odată, sînt convins, voi plăti cu vîrf şi îndesat toate aşa-zisele glume şi jocuri. . .

— Înţeleg. Dar, de ce te enervezi?!

— Nu mi-ai spus de ce te-ai măritat, schimbă Prinţul din nou discuţia, evitînd, ca întotdeauna, ceea ce-l deranja.

— E o poveste cam lungă, cam tristă şi cam plictisitoare.

— Mai pune nişte vin în pahare, porunci el. Şi pe urmă, spune-o. Am chef s-o ascult, iar pînă dimineaţă avem timp.

Fata a sărit din pat, paşii nu i se auzeau pe covorul moale, el o privea în întunericul odăii şi i se părea că visează. Aduse paharele cu vin. El îi ceru să pună butelia în frigider.

— Pa şi pusi, a ciocnit băiatul. Era Murfatlar roşu. Fata a sorbit puţin din pahar şi-a trecut, peste băiat, în pat.

— Te rog, spuse el cu voce iritată de propria-i slăbiciune.

— Am avut nişte părinţi răi... Au divorţat cînd eram mică. S-au recăsătorit. Tata încă de două ori; au şi copii... Cînd a cerut-o în căsătorie, actualul şoţ al mamei i-a spus: „Te iau, dar fără zestre. Vii la mine cu o rochie pe tine şi, eventual, cu una în geamantan. De zestre, îţi repet, nu am nevoie". Zestrea eram eu! Mama m-a lăsat la bunica şi s-a măritat. Era o femeie frumoasă şi-i plăcea să fie curtată, iubită... În timp ce eu îmi făceam lecţiile în bucătărie, ea se culca cu amantul în cameră. Iar tata, culmea ironiei, era prieten cu amantul mamei. Seara, jucau şah sau cărţi împreună... Nu pot vorbi frumos despre mama. Îţi dai seama că mi-e imposibil! Niciodată nu mi-am iubit părinţii, n-am ţinut la ei. Cît am stat la bunica, mai bine de zece ani, mama n-a venit o dată să-mi aducă o ciocolată, să-mi ceară carnetul cu note. Îmi spunea doar că mi-e mult mai bine la bunica decît acasă. Am crescut aşa, sălbatică, fără să ştiu ce vreau. Pe bunica o minţeam ori de cîte ori aveam nevoie. O să te dezgust?

— Tatăl meu a fost ceva mai rău decît maică-ta. Nici n-a avut bunul simţ să aştepte să mă nasc, să vină măcar să mă vadă. A părăsit-o pe mama imediat... Spune!

— Nu-l cunoşti?

— Nu. Nici nu doresc să-l cunosc.

— Trăieşte?

— Probabil. Pentru mine e mort de mult.

— Nu ştii unde e? Unde locuieşte?

— Nu mă interesează. N-aş vrea nici măcar să mi-l arate cineva pe stradă.

— Formidabil!

— Ce e atît de formidabil?

— Cum ne-am întîlnit noi! Tocmai noi. De ce?

— Probabil că n-o să fim mai breji decît părinţii noştri. Fiecare avem un destin în viaţă. Poate că nouă ne lipseşte mintea sau tăria morală necesară ca să înfruntăm destinul.

— Crezi în destin?

— Dracu mai ştie în ce să cred, acceptă Prinţul discuţia, deşi ştia precis că Gina nu-i putea spune nimic nou. Dar el vorbea în acele clipe mai mult pentru sine. Bău din vin şi continuă: — De ce unul cîntă atît de frumos, altul scrie sau pictează, de ce unul se naşte surd sau orb?

— Talentul...

— Orb din talent, ai mai auzit aşa ceva? De acord şi cu talentul, dar ăla de unde vine? Din muncă? Da, şi din muncă, dar nu numai din ea! E ceva ce nu pricepem noi. Să revenim la... ale noastre, spuse Prinţul supărat, văzîndu-se lipsit de argumente. Ar fi vrut să spună mult mai multe lucruri, dar simţea că nu e în stare, că debitează prăpăstii. Şi se mulţumi să precizeze ironic: „Ai crescut la bunica... Şi?"

— Era o femeie tare de treabă şi cam redusă. Îmi făcea tot ce-i ceream, mă lăsa oriunde...

— Mai scurtează niţel din neesenţial...

— Toamna, cînd m-am înscris în ultima clasă de liceu eram gravidă ...

— Te joci cu mine, mînzo, ai? Scurtezi de acolo de unde nu e cazul!

— O să scoli toți vecinii cu rîsul ăsta, și Gina îi acoperi gura cu palma, să nu mai rîdă ca un apucat.

— Vezi să nu se răcească vinul. Și-i arătă paharul gol. Fata ieși în hol. El întări sonorul aparatului de radio. Adamo. Ascultară cîteva minute în tăcere, cu paharele pline. Apoi, Prințul bău, observînd:

— Ai auzit, zici că nu e destin. Dacă aș putea cînta așa, aș fi omul cel mai fericit de pe pămînt. Nici măcar n-am auz muzical. Peste ce ai sărit?

— În vacanța din vara aceea, am fost zi de zi la ștrand, cu niște colege.

— Acolo ai cunoscut un bărbat! Nu?

— Exact. Un tip distins, cu o barbă care-l aranja, bine îngrijită, cam timid și prostuț, mi s-a părut mie la început. Venea singur, avea un pled verde și o sacoșă. Purta ochelari cu o ramă elegantă, aurită; sosea după ora două. Lucra la un institut, cercetător.

— Cerceta?

— Chimia.

— Se pricepea la combinații. Era și firesc!

— Se!

— Și ce-ți spunea?

— Era foarte cult. Știa literatură, iubea opera și teatrul, vorbea franceza și engleza. Mi-a spus că muncește enorm, mai ales noaptea, că-l cam supără singurătatea, că și-ar dori un copil. . .

— Înseamnă că era căsătorit și avea și copii.

— Exact. De unde știi?

— În viață sînt foarte puține cărări. Oamenii bat mereu aceleași cărări. Te uiți bine pe ce potecă apucă omul și știi dinainte cine e, unde și cum va merge. Viața se repetă, mînzo, sfîrși el, mulțumit că a spus niște lucruri adînci, pline de înțelepciune.

— Mi-a vorbit de căsătorie. . .

— Am înțeles. Și tu ai rămas îndată gravidă. Ce ziceam eu, cărările. . .

— Mă ducea în garsoniera unui amic. După — amiaza, seara.

— Nopți?

— Nu, pentru că noaptea lucra. Numai noaptea putea cerceta, avea liniște.

— Foarte frumos!

— Ce e foarte frumos?

— Foarte frumos mințea.

— Într-o seară, m-a invitat la un restaurant, am cinat și, la sfîrșit, mi-a spus pe un ton părintesc: „Sper că m-ai înțeles. . . Între noi n-a fost decît o frumoasă aventură, care va rămîne și o frumoasă amintire. Mîine, plec la mare cu soția și copii. Te sărut mult, mult; Ina". Așa-mi spunea: Ina. Și-a scos o clipă ochelarii, i-am privit ochii aceia mici și cenușii, reci, și s-a îndepărtat cu pași ușori de pisică speriată, care lasă prada și se retrage tiptil. . . Vreau vin, Prințule!

— Foarte frumos. Se sculă din pat și aduse vin. Pe geam se vedea luna, imensă, încremenită și pustie, și nu se mai auzeau plopii.

— Ne vede, așa goi, șopti Gina.

— Numai pe noi?! Să am atîtea monede de un ban pe cîți îi vede în noaptea asta . . . Așa, și pe urmă te-ai căsătorit?!

— Cu un subofițer de artilerie. Șmecher, țanțoș și cam tîmpițel. Militar, arăta foarte bine. Uniforma

îl aranja. Civil, părea căzut de pe pomul de iarnă. Avea o singură pasiune: să se plimbe prin centrul orașului. Pe corso. Zilnic. Chiar și pe ploaie. Întorcea lumea capul după noi...

— După tine! protestă Prințul. Doar nu-ți închipui că se uitau bărbații la cizmele surdului?

— Era surd puțin, de unde știi?

— Toți artileriștii sînt cam surzi. În afară de artileriștii de birou.

— I-a slăbit auzul din cauza tragerilor.

— Păi, eu ce zic? Și bea!

— Bea. Cam bea... Îl spălam, îi făceam mîncare, curat în casă, îi ajutam să-și scoată cizmele...

— Ce poezie de viață!

— Îl trezeam dimineața cînd suna ceasul.

— Că el n-auzea...

— Sforăia tare, încît n-auzea ceasul.

— Un moment! Iar ai sărit ceva din povestire: ziceai că ai rămas gravidă. Prințul închise aparatul de radio și bău o gură de vin.

— Am pierdut sarcina în luna treia...

— Și te-au exmatriculat?

— Nu. M-am retras. Cum puteam merge, așa, la școală?

— Cu haltera, glumi Prințul! Imposibil. Cum îl chema pe fostul tău soț?

— N-ai să rîzi?

— Da' ce e de rîs?

— Îți spun dacă-mi promiți că nu rîzi?

— Promit.

— Paraschiv Tăcutu.

Prințul s-a aruncat cu fața în pernă. Rîdea un rîs vecin cu leșinul.

— Vezi, regreta Gina, mai rîzînd, mai în serios, că-i spuse numele. El știa una și bună. Venea acasă și mă alinta: „Treci la rastel, dragoste". Pe urmă, somn, plimbarea de seară, pe corso, iar acasă și iar somn. Nu-i plăcea nimic, nu citea decît revista *Veac nou*. Nici la fotbal nu se ducea... Aveam o cameră și bucătărie într-un bloc nou. Într-o zi, m-a rugat să-l luăm în spațiu, pentru o vreme numai, pe fratele lui mai mare, Filon Tăcutu. Tocmai divorțase Filon a doua oară și n-avea unde să stea. Din locuința veche, a fost scos cu hotărîre judecătorească.

— Tot ofițer, Filon?

— Nu. Responsabilul magazinului *Cenușa*.

— Ce magazin?

— *Cenușa*. Acolo se vînd coșciuge și se comandă cruci.

— La pompe funebre?

— Da. Ce te miri așa? Oameni sînt și acolo.

— E sinistru. Nu mi-ar plăcea o asemenea meserie pentru nimic în lume.

— Da, dar e bănoasă, grozav de bănoasă...

— La coșciuge? La *Cenușa*? se ridică băiatul în capul oaselor.

— Idee n-ai ce bani se cîștigă acolo. Știi ce făcea Filon? Coșciugul de calitatea a doua îl vindea cu preț de a întîia. Crucile, coroanele, voalurile, la fel. Acolo, se duc oameni distruși. Crezi că se mai uită ei la un ban? Dau cît li se cere. Durerea e mare și ei dau mulțumiți, c-o fac pentru cel dispărut.

— E sinistru, repetă băiatul, scîrbit, golind paharul. Și vinul i se păru cald și fără tărie.

— Sinistru, dar pe bani.

— Treci peste coșciuge, că nu suport.

— Într-o seară, vine logodnica lui Filon la noi. M-am pregătit cu mîncare și băutură. Spre miezul nopții, sătui și amețiți de vin, ne simțeam bine. Dansam. Filon îmi povestea cu glas cald ce mult o iubește pe Maia, ce mult îl iubește Maia pe el. Și în timp ce dansam și Filon povestea și mă ținea strîns, îl văd pe Paraschiv al meu stînd pe pat, lîngă Maia, mîngîindu-i picioarele pe sub fustă. Cred că am roșit eu de rușine. Pe urmă, Paraschiv a început s-o sărute. L-am făcut atent pe Filon: „Vezi ce face Paraschiv cu Maia, uită-te puțin la ei". Credeam că va ieși scandal. Regretam că l-am silit să se uite. „Lasă dragă, zice Filon, așa se obișnuiește în familia noastră", și mă strînge mai tare la piept, ba mă și sărută pe gît. În clipa aceea, l-am pus pe Filon să-și strîngă lucrurile și să plece din casa mea. Și-a plecat în miez de noapte cu iubita de mînă. Supărat, Paraschiv m-a obligat să-mi caut servici. „O leafă pentru doi e cam puțin, zicea el și apoi de ce să stai toată ziua acasă, să obosești apărîndu-te de muște".

— Foarte frumos, aprobă Prințul, și goli și paharul fetei. Dacă nu bei, mă obligi să lucrez la două pahare!

— M-am angajat în comerț, după sfatul lui Paraschiv. „Acolo toată lumea cîștigă bine" — zicea el. O vreme, am lucrat cinstit la o magazie de textile. Pe urmă, m-am apucat de afaceri. Împreună cu responsabilul, puneam deoparte covoare persane. Le vindeam pe urmă... Pe sub mînă, cu suprapreț.

— Paraschiv... Tăcutu știa?

— Firește. I-am spus.

— Și ce a zis?

— Că se cîștigă bine în comerț.

— Foarte frumos.

— Nu mai tot spune așa, că mă scoți din sărite.

— E un răspuns politicos, mînzo. La urma urmei, zic cum vreau...

— Afacerea noastră a fost descoperită. Vinovații au înfundat pușcăria. Am scăpat cu o grațiere. Mi se imputau vreo 3.000. Restul am avut grijă să-i pun la loc. Odată, am fugit cu taxiul acasă să iau bani. Mă anunțase cineva că vom avea un control. Acasă, în pat, în patul meu, Paraschiv cu Maia, logodnica lui Filon, căruia eu îi trimiteam pachet la penitenciar. Filon fusese condamnat pentru delapidare.

— O consola!

— Închipuiești!

— Foarte bine.

— Am divorțat de Paraschiv, nu înainte de a fi dat afară din armată pentru grave abateri disciplinare.

— Ce vrei, dragă, după atîtea trageri... Îmi plac picioarele tale că sînt reci... Și acum ce faci?

— Ce să fac? Ca și tine, nimic!

— Teribil ce ne potrivim. Auzi, mînzo, al cui e apartamentul ăsta?

— A lui Gicu, frate-meu.

— Și el unde-i?

— Ți-am spus: la barajul de la Vatra, cu soția și copiii.

— Eu n-am nici frate, nici soră... vorbi Prințul, cu o altă voce, stinsă, de parcă nu era a lui. N-am pe nimeni...

— Pe mine mă ai, șopti fata și se vîrî toată sub el.

— Cu tine sînt și mai pustiu...

— De ce?

— Gîndește-te bine și ai să înțelegi.
— Și dacă n-am să înțeleg?
— Înseamnă că ești femeie.
— Stai cuminte.
— Te vîri în mine și pe urmă spui vorba asta stupidă, pe care o spun toate femeile din lume, indiferent de culoarea pielii și de limba pe care o vorbesc.
— Ești singur, Prințule. Singur și puternic. Îi băteai pe toți copiii. Și pe cei mai mari și pe cei mai mici decît tine. De aia ți se spune Prințul. Că erai și ești puternic, frumos și mîndru. Ca un prinț.
— Cît timp voi mai fi puternic și frumos, poate oare să-mi spună cineva?!
— Toată viața.
— Ce știi tu...
— De ce nu vrei să urmezi o facultate?
— Într-o zi, am să număr cîte prostii spui. Facultate... Tu știi bine că la țară nu mă duc! Nu plec din oraș. Atunci de ce s-o fac?
— Bine, dar cum vrei să trăiești?
— Găsesc eu ceva... Deocamdată sînt tînăr!
— Și pe urmă?
— Nu mă mai interesează. Voi fi bătrîn.
— De doi ani, îți pierzi vremea prin cofetării, cu tot felul de derbedei.
— Ca și tine!
— Eu am fost măritată... am vrut... am încercat ceva...
— Foarte frumos, dar nu te-ai ales cu nimic.
— Cel mai bun prieten al tău, Niky, e o bestie, un escroc în stare să-și batjocorească și părinții. Tu nu-l cunoști îndeajuns, Prințule! Vocea ei trăda o rugăminte.

— Nici nu vreau să-l cunosc. Am niște afaceri cu el, le închei și gata. Cine a spus că mi-e prieten?
— Stai... Of... Prințule, zău sîntem sălbatici... Sălbaticule...
În turnul vechi al unei biserici din apropiere, un clopot bătea cu sunet de fier dogit o oră tîrzie a unei nopți de mai. În dragostea lor, nu era nici liniște, nici speranță. Se deslușea ceva aducînd a teamă sau poate a disperare.

II

Sunet prelung, aproape violent, al soneriei. Prințul deschise ochii: un soare orbitor inunda camera. Sări brusc în picioare și în cîteva clipe își îmbrăcă chiloții, cămașa și ciorapii.
— Ce faci? Ce sari așa, nebunule? îl certa Gina, coborînd, amețită de somn.
— Sună! N-auzi? spuse în șoaptă băiatul, evident speriat. Se auzi din nou soneria. Cineva insista cu încăpățînare. Nu deschide, o rugă el.
— Sîntem numai noi, singuri nu înșelăm pe nimeni, avem dreptul, aduna fata anevoie cuvintele, trăgînd pe ea un capot.
— Așa e, zîmbi el, schimonosit încă de somn. Întotdeauna reflexele mă trădează... Se așeză pe marginea patului, își scoase cămașa și respiră ușurat.
Într-un colț al odăii, rămase patul de două persoane, ca un culcuș de sălbăticiune. Cînd Prințul re-

veni înviorat din baie, Gina deschisese ferestrele şi scotea pernele pe balcon.

— Ai o cafea?

— N-am. Am uitat să cumpăr. Vrei un ceai?

— Nimic. Dimineaţa nu mănînc şi uite am şi întîrziat: e zece şi douăzeci.

— Unde te grăbeşti?

— Dimineaţa, beau doar o cafea.

— Ai să bei în oraş. *La Melody*.

— Nu. La *Croco*. Am întîlnire cu Niky.

— Cu Niky?

— Cu el! Nu mă mai sîcîi, mînzo.

— Nu-mi place prietenia asta.

— Nici mie, dar n-am încotro!

— Cum adică?

— Şi nici nu e o prietenie. Avem ceva de lucru.

— Afaceri!

— Azi merg. I-am promis. De mîine „divorţăm". Deşi nu e un om chiar atît de rău.

— Ştii cine e?

— Nu suport întrebări tîmpite, zbieră Prinţul. Un golan ca mine. Asta e. Un derbedeu. Eşti mulţumită?

— Nu te enerva, îl rugă fata, regretînd că pleca, că avea întîlnire cu Niky. M-am visat rău azi noapte...

— Lasă prostiile. Pa! O sărută pe frunte şi ieşi. Curentul izbi uşa cu putere. Gina se duse la geam, să-l vadă cînd va traversa curtea.

*

Niky îl aştepta iritat. Îşi băuse cafeaua şi coniacul de dimineaţă şi fuma. Prinţul apăru calm şi mîndru în uşa cafenelei. Se uită în jur, trecu în revistă fetele, genunchii lor dezveliţi de fustiţe cît palma şi ochii lor obosiţi, apoi se aşeză la masa lui Niky, care-l primi rece:

— Greu te mai scoli...

— În ultima vreme, cam greu.

— Mergem pînă în V.?

— Cu ce?

— Ne repede un amic, cu Dacia. Într-o jumătate de oră...

— Nu prea am chef, Niky. Domniţă, o strigă pe ospătară, o cafea cu filtru, vă rog.

— De ce n-ai chef?

— Să-ţi spun drept, m-am săturat. Vreau să mă opresc.

— Ai văzut un om stînd?

— Poate voi fi eu primul!

— Nu vei fi, Prinţule. Ai nevoie de bani, de linişte...

— Vezi, tocmai asta-i: liniştea n-o mai am nici aşa. Dimpotrivă.

— O s-o ai. Trebuie să mergem la mare! N-avem bani!

— Să facem rost! Altceva nu ne rămîne...

— Păi!

Niky se ridică. Îi zîmbea şi îl chema o fată durdulie, la o masă vecină. Prinţul îl urmări pe Niky cu scîrbă. Îl ura. Ştia că Gina a fost o vreme amanta lui. Niky se întoarse explicînd: „A vrut un foc. Dacă ştiam, nu mă deranjam sau, cel mult, îi aruncam cutia peste mese". Prinţul nu-l asculta. Îşi bea absent cafeaua. Niky îşi aprinsese o altă ţigară şi întrebă într-un tîrziu:

— Ce face Gina? N-am văzut-o de mult! Şi fiindcă nu primi nici un răspuns, se întoarse în scaun greoi şi continuă în gînd „Tot mai pun eu mîna odată în părul ei“.

— Hai să plecăm, spuse Prinţul cu voce joasă, uşor nervoasă nemaiputînd suporta discuţia. Lăsă o hîrtie de cinci lei pe masă.

— Prea mult pentru o cafea, se miră Niky şi luă banii.

— Lasă-i, i-o tăie Prinţul, şi puse banii la loc.

— Nu fii nervos. Ocupaţia noastră cere calm, răbdare şi iuţeală.

Urcară în Dacia. Amîndoi, în spate. La volan, şedea un bărbat destul de chel, posomorît, cu o mustaţă caraghioasă, ce cobora pînă aproape sub bărbie. Tăceau. Nu s-au făcut prezentări. Mustăciosul o porni într-o goană nebună. Cauciucurile fluierau în curbe. La marginea oraşului, a oprit brusc. Prinţul ridică ochii: o femeie înaltă, subţire, cu un corp de baschetbalistă.

— N-am făcut semn cu mîna, se amuză femeia, mîndră de succesul ei.

— Maşina e de vină doamnă. Simte tot! spuse mustăciosul.

— N-am verighetă, protestă ea. De unde ştiţi?

— Aşa arătaţi, ca o doamnă. O doamnă distinsă.

— Oh, mulţumesc, nu vă osteniţi.

— E meseria noastră, a şoferilor.

— Pardon! A bărbaţilor, interveni Niky.

— A lor, zîmbi blonda şi Prinţul văzu resturi de mîncare între dinţii ei. Şi privi mut şi indiferent pe geam. Mirosea a fîn, a iarbă. Blonda avea chef de vorbă şi rîdea mereu. Niky se mişca excitat pe banchetă. Mustăciosul, un sac de pămînt, înviase de îndată ce urcase femeia. Prinţul privea cîmpul cu o nostalgie ciudată, trist, aşa cum n-o făcuse niciodată. „Numai bătrînii de la ţară ies în ogradă sau în cîmp şi mai privesc într-un fel anume locurile pe care ştiu că le vor părăsi... Cînd îşi simt aproape sfîrşitul...“

— Hei, îl strigă Niky.

Abia atunci, Prinţul observă că se aflau la o parcare în centru; ceilalţi trei vorbeau lîngă maşină. Îi urmă plictisit. Blonda îi arunca priviri curioase. O deranja tăcerea lui, mai degrabă indiferenţa lui. Se salutară din vîrful buzelor.

— Ce zici? îl întrebă Niky.

— Despre ce?

— N-ai auzit?

— Nu.

— Unde ţi-e capul? N-am venit să facem o afacere?!

— Şi?

— Bine, să-ţi explic. Blonda ne-a spus că medicul, chirurgul ăla cu Fordul roşu, pe care l-am întîlnit pe şosea, e plin de bani. Întotdeauna goneşte ca un nebun. Ce-ar fi să-i luăm vreo mie, două?!

— Ideea nu e rea, spuse Prinţul după o vreme. Şi tu ce faci?

— Văd eu! Găsesc ceva...

— Ideea e a mea! Te rog să reţii! îi aminti Prinţul.

— Ai bănuit!?

— Eram convins c-o vei face... Cum îl cheamă pe medic?

— Mîndru Pamfil.

— Ne vedem mîine, acasă. Ura!

Prinţul se simţi mai liniştit văzîndu-se singur. În urmă cu cîteva zile, venise la V. tot cu o maşină de ocazie. Proprietarul, un inginer agronom dintr-o comună apropiată de V., i se plînsese că nu găsea nicăieri cauciucuri pentru maşină. În comerţ, nu existau. L-a rugat chiar pe clientul său, dacă poate să-l ajute, să-i facă rost măcar de două cauciucuri. Prinţul i-a povestit întîmplarea lui Niky, convins că va pune la cale escrocarea inginerului. Şi iată, Niky şi venise la V. pentru cauciucuri. Intră în prima cofetărie şi comandă un coniac mic. Înaintea fiecărei afaceri, el bea un coniac mic; era un calmant care-i făcea bine. Şi în timp ce gusta coniacul, căuta un motiv, o soluţie... Ideea o avea: „Merg la doamna doctor şi cer nişte bani pentru soţul ei". De ce are nevoie de bani doctorul!?! O frînă bruscă şi o izbitură surdă îl scoase în stradă: un camion tamponase un autobuz. Lumea năvăli la locul accidentului. Un miliţian fluiera ascuţit, încercînd să facă ordine. El se îndepărtă mulţumit: „Formidabilă e viaţa. Priveşti în jurul tău cu atenţie şi viaţa te învaţă pe loc ce ai de făcut. Va să zică, domnul doctor a avut un accident stupid, pe şosea, şi are nevoie de bani...". La telefoane răsfoi cartea abonaţilor şi găsi adresa: Mîndru Pamfil, str. Speranţei nr. 30. Telefon 1401. Cîteva minute după aceea, Prinţul cobora dintr-un taxi în faţa casei doctorului Mîndru, rugîndu-l pe şofer să aştepte. Poarta era închisă. Sună. Doctorul avea o vilă cu două nivele, garaj sub ea, livadă cu pomi în spate, alei cu prundiş mărginite de flori şi verdeaţă. „O duce greu, domn'doctor." Pe alee, apăru o femeie mîndră, într-un capot subţire de vară, care se deschidea în faţă şi lăsa să se vadă nişte picioare cam grăsuţe.

— Sărut-mîinile, doamna doctor. Am o veste cam neplăcută pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? se miră femeia, deschizînd. Pofteşte, te rog.

— L-am rugat pe soţul dumneavoastră să mă ducă cu maşina pînă la C.

— Şi? Ce-i cu asta? întrebă femeia cu răutate. Avea faţa îmbătrînită de pomezi şi dresuri.

— A avut un accident de maşină, un accident banal...

— Soţul meu?!

— Da, doamnă. Nu vă speriaţi, o nimica toată.

— Ce-a păţit? se nelinişti femeia, strîngîndu-şi capotul.

— Nimic, doamnă. A lovit un cal. L-a omorît. Fordul e maşină tare, i s-a îndoit puţin masca şi bara de protecţie. Domnul doctor aşteaptă miliţia. M-a rugat să vin să vă cer nişte bani. 2.000. N-avea destui la dumnealui. Trebuie să se împace cu ţăranul.

— Care ţăran?

— Proprietarul calului, doamnă.

— A, da... Zici că doctorul n-are nimic? Sigur?

— Nu, doamnă.

— Încă n-a făcut prostii din astea... Spune-mi, n-a fost o depăşire necugetată?

— Ba da, doamnă. S-a angajat într-o depăşire periculoasă.

— I-am spus eu că dintr-o depăşire necugetată îi va veni sfîrşitul. E grozav de imprudent. Cîţi bani a cerut?

— 2.000.

Cucoana s-a îndepărtat cu același pas egal, atentă să nu-și tulbure ținuta. Și tot la fel s-a întors. L-a măsurat curioasă pe băiat, întrebîndu-l:

— De unde îl cunoști pe domnul doctor?

— M-a operat. I-am fost pacient, doamnă. Dacă doriți, vă dau buletinul să vă notați datele, spuse grav Prințul, și căută în port-act, unde avea un buletin furat.

— Nu e nevoie. Să-i spui că banii sînt de la mine.

— Da, doamnă. Și Prințul vru să adauge: „Buni și de la dumneavoastră“. Sărut-mîna. Urcă în taxi și trînti ușa cu putere, în timp ce doamna doctor se îndepărta mîndră și netulburată pe alee, cu același pas egal.

*

Seara, s-au întîlnit din întîmplare la *Tabac-Cafe-Bar*. Niky ședea la o masă cu o țigăncușă ordinară, care-i ghicea în cafea.

— Ura, bătrîne, îl salută Prințul și se așeză obosit. Tanti cine e?

— De culoare! Jucătoare de culoare, se distra Niky și țiganca rîdea ca o proastă „studiind“ zațul. A mers bine? întrebă Niky.

— Perfect. Și Prințul își aminti cu plăcere momentele în care o escroca pe doamna doctor, teama și emoția aceea, greu de descris, cînd se juca cu ea ca un copil cu un pește prins în undiță.

Niky comandă două vodci mari, aprinse o țigară, simțind nevoia să se laude:

— Am împachetat în ambalaj curat două cauciucuri vechi, uzate și le-am dus doamnei inginer. Mustăciosul m-a dus cu Dacia pînă la grădinița unde lucrează doamna... I-am cerut 1000 de lei. A luat bani împrumut de la colege, că n-avea la ea, și mi-a dat bucuroasă că-i face soțului o frumoasă surpriză chiar de ziua lui. Și i-a făcut-o nenorocitului...

„Prostul, îl detesta Prințul. A mai cărat două cauciucuri. Nu e elegant, n-are rafinament... Cît despre bani, m-a mințit. Sînt în stare să fac pariu pe orice că a luat 1500!...“ Gustă vodca, enervat. Venise în oraș speriat puțin. Și nu știa dacă trebuia sau nu să spună cuiva ceva. Țigăncușa se plictisea.

— Ei, ce vezi acolo? o întrebă Niky.

— Nu e de bine, e de rău, rîse piranda.

— Zi-i și de rău...

— O să ai bani mulți, da banii ăia o să fie amari.

— Hai, cară-te, cară-te, insistă Niky. O să-mi ghicești mîine mai bine.

— Să-ți dea Dumnezeu noroc în dragoste și sănătate, Niky. Și țiganca ieși.

— Bătrîne, mi se pare că am încurcat-o, nu se putu abține Prințul.

— De ce? Ai greșit undeva?

— Am primit o citație. Pentru mîine, la procuratură!

— Foarte frumos, îl imită Niky. Înseamnă că e bine.

— Cum, bine?

— O să mergem împreună!

— Ai și tu? rămase încurcat Prințul.

— Am. La ora 18.

— De ce ne cheamă? Prinţul se linişti, auzind că e chemat şi amicul lui, dar apoi îl cuprinse teama din nou. Ne-au mirosit cu ceva . . .

— Fii serios. Noi sîntem oneşti, îl încuraja Niky. N-au probe, dovezi . . . Nu ne pot face nimic.

— Noroc, închină Prinţul.

— Noroc.

Vodca era rea, fără gust . . . Un bătrîn cam uzat îl salută pe Niky din uşă. Acesta se ridică şi aruncă o hîrtie mototolită de 25 de lei pe masă:

— Plăteşte, am o treabă. Ne vedem mîine, acolo!

Prinţul rămase singur. Alţi cunoscuţi se perindară la masa lui, îi primi fără chef şi bău cîteva vodci la rînd. Cînd avea vreun necaz, bea mult, se droga să poată dormi adînc. Nopţile în care îl mustrau fapte şi amintiri i se păreau lungi şi îngrozitoare . . .

III

Pe nişte bănci, într-o sală de aşteptare, şedeau blazaţi, cu priviri imbecilizate, nişte făpturi ciudate. Nişte făpturi sfîrşite. Băieţi păroşi, bărboşi, zdrenţăroşi, fete grase sau slabe, cam jegoase. „Ce caut aici?" se întrebă Prinţul şi rămase într-un colţ, în picioare. O fată drăguţă, brunetă aducînd a japoneză cu ochii ei migdalaţi, ieşea şi striga, din cînd în cînd, cîte un nume. Veni şi Niky, ceva mai cu grijă pieptănat şi îmbrăcat, observă Prinţul.

— Eşti cam palid, aruncă Niky.

— Aiurea . . . Mi-e nu ştiu cum, cînd văd adunătura asta.

— Ne cheamă să ne ofere posturi! Slujbe! Să nu mai vagabondăm. Pricepi?

— Şi dacă noi nu vrem? Dacă n-avem nevoie?

— N-avem şi gata.

— Precis despre asta e vorba?

— Mi-a spus un om de încredere. O nimica toată. Ia o ţigară.

— Nu, mulţumesc.

— Mircea Biräescu, strigă secretara, şi Petre Baciu.

Prinţul se apropie şi o salută politicos. Fata îi zîmbi şi-l măsură mirată, iar el ridică din umeri. Intrară pe o uşă pe care scria: Procuror-şef. Înăuntru, o masă, mai multe scaune şi cîţiva oameni. Un fel de comisie.

— Citaţiile, ceru individul din mijloc, cu figură de intelectual de rasă, după cum observă Prinţul.

— Poftiţi domnule procuror, se grăbi Niky.

— Sînteţi prieteni?, întrebă procurorul.

— Oarecum, spuse Niky.

— Poţi să-mi spui şi mie cum vine asta: oarecum!?

— Sîntem, recunoscu Niky, zîmbind.

Procurorul scria ceva într-un registru şi-i fixa, în răstimpuni cu privirea. Prinţul era îmbrăcat ca de obicei, elegant. Purta o cămaşă iugoslavă vişinie, cravată albă, pantaloni gri în dungi, din stofă scumpă şi pantofi făcuţi la comandă. Niky avea o cămaşă în carouri, blugi vechi, şterşi şi sandale noi, cu verigi mari de metal, de credeai că sînt pentru soldaţi, din echipamentul lor de vară.

— Cum te cheamă? i se adresă procurorul Prinţului.

— Petre Baciu.
— Cîţi ani ai?
— 21.
— De ce nu lucrezi?
— Vreau să urmez o facultate, tovarăşe procuror, minţi Prinţul, orientîndu-se pe loc asupra situaţiei.
— De doi ani stai fără servici!?
— Da. Am dat examen de admitere, dar n-am intrat.
— Şi din ce trăieşti? Eşti îmbrăcat bine, curat... De unde ai bani?
— Îmi dă mama, mai mă ajută bunica, se bîlbîia Prinţul, simţindu-l alături pe Niky străduindu-se să nu rîdă. Îl pufnea şi pe el rîsul.
— Nu ţi-e jenă, om la 21 de ani să trăieşti din ceea ce-ţi dă mama? Şi bunica? Unde lucrează mama?
— Ţesătoare, tovarăşe procuror.
— Ce facem? Servici sau...
— Dau examen, în toamnă, la facultate.
— Sigur?
— Sigur, tovarăşe procuror.
— La ce facultate?
— La educaţie fizică.
— Buuun! Dar să faci bine să mai laşi cofetăriile, să mai stai acasă şi să înveţi.
— Am înţeles, tovarăşe procuror, spuse, supus şi sobru, Prinţul.
— Şi p-ăsta să-l laşi, că nu e de tine. Îţi spun, pe cuvînt de onoare, că ajungi rău dacă nu te laşi de el. Biräescule, vino mai aproape. Cu tine e mai complicată povestea... De ce nu lucrezi?
— Eu, tovarăşe...

— Stai o clipă. Ce sînt părinţii?
— Mama e femeie de serviciu...
— Şi tata?
— Pensionar de boală.
— Ce boală?
— Ceva cu plămînii.
— De ce nu lucrezi?
— N-am unde, domnule procuror.
— Să-ţi găsim un loc... Ai antecedente penale?
— Am.
— Pentru ce ai fost condamnat?
— Am fost condamnat, domnule procuror.
— Ştiu! De ce nu vrei să spui? Ţi-e ruşine? Ai fost condamnat de trei ori: pentru înşelăciune şi uzurpare de titluri 2 ani, pentru înşelăciune din nou un an şi pentru înşelăciune şi fals în acte 4 ani închisoare. Aşa e?! ţipă procurorul.
— Da.
Prinţul asculta nedumerit. Nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Ba chiar hotărî ca, de a doua zi, să încheie socotelile cu el. „Şapte ani..."
— Cîţi ani ai? întrebă un bărbat cărunt, cu ochelari, care şedea în dreapta procurorului, luînd în mînă o fişă.
— 26, răspunde Niky.
— În ultimii patru ani, Oficiul forţei de muncă ţi-a repartizat 31 locuri de muncă. Scrie aici, negru pe alb.
— Da, dar nu mi se potriveau.
— De ce? interveni procurorul.
— Aş fi vrut o funcţie într-un birou, domnule, procuror.
— Cîte clase ai?

— Şase.
— Atît?
— În clasa VI-a m-au exmatriculat.
— De ce?
— De bun ce am fost.
— Cu şase clase, ce crezi, în ce birou ai putea lucra?
— Nu să lucrez.
— Dar ce să faci?
— Să împart, acolo, nişte hîrtii ...
— Ditamai omu', nu ţi-e ruşine? Să împarţi hîrtii ... La ce şcoală ai urmat şase clase?
— La aia de lîngă biserica cu ceas în turn ...
Prinţul izbucni în rîs. Nu-şi închipuise niciodată că Niky putea fi atît de tîmpit. Şi cei de la masă au rîs cu poftă.
— Biräescule, azi ce ai mîncat?
— A făcut mama nişte cărălabe cu costiţe de porc.
— Mama te ţine ca pe un trîntor?!
— Mănînc rar acasă. Iau masa în oraş, de obicei.
— La *Uzina de reparaţii* ai lucrat două luni, citi procurorul din fişa lui.
— N-am rezistat mai mult, domnule procuror. Niky făcea acum dinadins pe prostul.
— De ce?
— N-avea cine să-mi pună dimineaţa mîncare şi fără mîncare nu pot lucra.
— Tu glumeşti acum, eu o să glumesc pe urmă! Nu te-am chemat aici să faci băşcălie. Înţelegi? La *Victoria* ai lucrat la o magazie ...
— Tot două luni.
— Şi-ai plecat. Motivul?!

— Acolo ne-am înţeles rău cu şefii. Altfel nu plecam că era bine la magazie.
— La *Progresul* ai stat un an?
— Da. Era post bun. Îmi plăcea.
— Atunci de ce n-ai rămas?
— Aveam salar foarte mic.
— Ce ai lucrat acolo?
— Transportam lăzi cu un electrocar.
— Bine! La *Someşul?*
— M-am încurcat cu femeia de serviciu şi m-au dat afară.
— La *D.C.A.*?
— Nu m-au primit. Aveam deja antecedente.
— La *Armătura?*
— N-am lucrat decît şapte zile. Trebuia să stau opt ore în picioare şi să-mi fac norma. Lăcătuş-mecanic.
— *Electrometal?*
— Acolo era miros greu. Nu suportam mirosul. Mi-am dat demisia.
— La *I.C.C.?*
— M-au pus la săpat canale. Am refuzat de la început să muncesc muncă brută.
— Bine, măi omule, ce vrei să faci? Unde vrei să munceşti?
— Aş învăţa şoferitul. Cred că e o meserie care mi-ar plăcea.
— Uite ce e Biräescule, una şi cu una fac două: ţi-a sunat ceasul. Ori munceşti, ori te trimit la puşcărie. Tovarăşe Preda, unde îl dăm să se califice într-o meserie bună? Ce avem?
— La *Progresul,* lăcătuş mecanic. Are meserie!
— Perfect. Fă-i ordinul de repartiţie.

— Da de ce să mă trimiteţi în puşcărie? întrebă Niky.
— Dacă nu te duci acolo şi nu lucrezi zi de zi, s-ar putea să ne întîlnim din nou!
— Pentru ce?
— Vagabondajul se pedepseşte. Stai prin cofetării şi restaurante, om de 26 de ani, şi faci afaceri!
— Sînt un om onest, domnule procuror.
— Dovedeşte-mi-o. Poftim! Dacă pînă la întîi nu eşti încadrat, nu mai stăm de vorbă.
— Domnule procuor, dar întîi e poimîine?!
— Liber. Nu am ce discuta cu tine. Mînzule, să nu te mai văd prin cafenele. Tovarăşul căpitan de la miliţie, arătă spre un tînăr din stînga lui, dacă te găseşte, o încurci, îl ameninţă pe Baciu.
— N-o să spuneţi că nu mai e voie în cofetării, observă ironic Prinţul, amuzîndu-se de expresia „mînzule". „M-a ghicit".
— Biräescule, îi spuse procurorul cînd Niky deschise uşa, să nu mai faci pe prostu', că nu te crede nimeni.
Prinţul aruncă o privire lungă fetei, secretara şefului, spunîndu-i:
— Ne pare rău că plecăm!
— Nu cred, rîse fata. Mai rămîneţi atunci...
— Doamne fereşte, zîmbi Prinţul şi bătu cu degetele în spătarul unui scaun.

*

În stradă, Niky îl coti:
— Avem o afacere mare! Dăm lovitura şi gata.
— Eşti nebun.
— Termină!

— Abia ieşirăm de la procuratură şi ţie îţi vin altele în cap? Eşti nemaipomenit!
— Sînt obişnuit cu intimidări de genul ăsta.
— Şi dacă te înhaţă?!
— Fii serios. N-au de unde să mă salte. O întind din oraş! Ei uită de mine şi s-a zis!
— Treaba ta.
— Prinţule, ne vedem peste două ore la cramă, la gară! Jos, în spate. Avem de pus la cale ceva serios. Vii?
— Nu ştiu.
— Prinţule, fără tîmpenii. Da sau ba? După afacerea asta şi eu ţin să ne despărţim. Nu ne potrivim. Bine?
— De acord.
— Dar vii?
— Vin.
— Pe onoarea ta?
— Pe onoarea mea, Niky.

*

Prinţul rămase pustiu şi descumpănit. Ştia că Niky fusese condamnat o dată, pentru un fleac, o înşelăciune. Ceea ce auzise cu cîteva minute mai înainte, la procuratură, despre el, îl dezorientase complet. Se plimba încet, fără chef, pe străzile înţesate de lume. Ieşeau studenţii de la cursuri. Era zăpuşeală. Ar fi băut ceva tare, un coniac, o vodcă. Singur însă nu intra în cîrciumă. Căută o cofetărie, pe cît posibil fără cunoscuţi. Voia să rămînă singur cu gîndurile lui. Hoinări prin oraş pînă seara la zece, cînd coborî în crama de lîngă gară. În spate, la locul lor ştiut,

Niky şi un individ cam deşirat, blond şi osos, cu o haină soioasă de velur verde pe umeri, mîncau.

— Să vă prezint, se ridică Niky. Domnul Alexandru Coajă, spune-i Sandu. Prietenul meu, Prinţul. Şi Prinţul simţi în palma lui o mînă rece, cu degete lungi şi subţiri. „Hoţ de buzunare“, conchise el.

— Ce mănînci?! întrebă Niky.

— Ştiu eu...

— Ficatul cu ceapă e excelent, spuse Sandu Coajă.

— Un ficat cu ceapă, acceptă Prinţul.

— Mîncăm şi o întindem, spuse Niky, uitîndu-se la ceas. La unsprezece, începe miliţia o razie de noapte: caută vagabonzi. Uite despre ce este vorba, continuă el împingînd farfuria goală şi ştergîndu-se cu un şervețel: — Bunicul lui Sandu are o colecţie de bani vechi. Printre ei şi hîrtii de o mie de mărci de pe vremea Austro-Ungariei. Din 1916 şi 1910. Trebuie să-i furăm nişte mărci. Bătrînul e cam senil şi ţine la ele. Nu vrea să le dea de bunăvoie. Dăm o fugă pentru două zile pînă la R.

— De ce nu le sustragi tu? spuse Prinţul, cîntărindu-l pe Sandu Coajă. Ţi-e mai uşor.

— Nu pot, Prinţule. Zău. E vorba chiar de bunicul meu. Sînt şi eu om.

— Nu furi nimic. Hîrtiile nu mai au nici o valoare.

— Pentru noi, au o mare valoare, rînji satisfăcut Niky şi turnă vin în cănile de pămînt.

— Mi se pare că azi nici nu există hîrtii de o mie de mărci.

— Parcă toată lumea ştie, plescăi nemulţumit Niky.

— Din zece inşi, dacă ştiu doi, întări Coajă.

— Ideea e bună.

Prinţul o acceptă, convins că e ultima lor aventură. „Fac rost de nişte bani pentru un concediu la mare şi pe urmă îmi văd de treburi singur. Ies din orice combinaţie“.

— Cînd plecăm? întrebă Prinţul.

Niky se uită la ceas:

— Peste o oră. Avem trei bilete clasa întîi pînă la R.

*

Se instalară comod într-un compartiment al Balt-Orient-Expresului. Sandu Coajă şi Niky adormiră repede. Sandu sforăia subţire, dormind cu capul pe măsuţa de sub geam. Lîngă el, întins pe toate cele trei locuri, Niky horcăia greu, zbuciumîndu-se în somn. „Dorm de parcă s-ar duce la nuntă ... Cine ştie cum ne întoarcem, dacă ne mai întoarcem...“ Scaunele erau moi, el încerca zadarnic să adoarmă. „Înapoi poate venim cu o dubă. De fiecare dată, spun *ultima oară* şi nu mă pot opri. Tata trebuie să fi fost un mare spărgător, un bandit... Altfel, de unde ar fi în mine sîngele ăsta care nu-mi dă pace şi mă mînă mereu...? Mă sufocă! Biata mama, s-a chinuit să mă vadă mare şi habar n-are ce a crescut. Într-o zi, va afla, va trebui să afle totul... Din ziua aceea, nu va mai fi om! Nu, n-are nici o vină. Nu s-a recăsătorit. Pentru mine. „Copilul meu n-are tată. Dacă m-aş recăsători, aş risca să-l las şi fără mamă“, spunea odată unui musafir. „Ce bine ar fi să se ciocnească expresul... Totul s-ar sfîrşi frumos. Lumea m-ar

plînge... Ar fi păcat, ar fi groaznic să moară și oameni nevinovați..."

Se uită pe geam. Era numai noaptea. În dreptul cantoanelor sau gărilor, expresul cădea ca un tunet de fier și se depărta apoi în noapte. Prințul adormi tîrziu, spre ziuă.

IV

Dimineața, în gara R. Soarele scălda totul în lumina lui violetă. Coborî Niky, apoi Prințul, căscînd, cu ochii umflați de somn, amețit. Rămase lîngă vagon, descumpănit.

— Ce faci? îl strigă Niky, care se îndepărtă puțin. Și-l așteptă să se apropie.

— Sandu nu vine? întrebă zăpăcit Prințul.

— Nu. Nu e bine să fim văzuți împreună, spuse Niky cu voce joasă. Aici e cunoscut! Pricepi?

— E de meserie?!

— Nici vorbă. Cum o să fie? se întărîtă Niky. E sfînt!

— Ce face? Și Prințul se opri derutat.

— E sfînt. Stă în ramă la catedrala Sfîntul Mihail și cînd se plictisește coboară, bate cîrciumile cu muzicanții după el, face afaceri serioase, bea și înnoptează la gagici.

Prințul se duse direct la o fîntînă și se spălă pe față, pe mîini și pe gît. Bău apă rece pînă simți un junghi ascuțit în stomac. Se trezi de-a binelea,

totul i se părea altfel. Își șterse fața cu batista, sub privirile nerăbdătoare ale prietenului său; respira adînc să se înviorеze.

Niky mergea cu un pas înaintea Prințului, aplecat, greoi, de parcă ducea cine știe ce povară în spate. Purta aceiași blugi roși și o cămașă maro, deschisă aproape la toți nasturii, ce lăsa să i se vadă pieptul păros, pe care se bălăngănea o cruce mare de fier, atîrnată de un lanț gros, din metal ordinar. Ca întotdeauna, Prințul avea grijă de ținuta lui: pășea elegant, îmbrăcase cămașa vișinie cu mînecă lungă, pantaloni de culoarea cafelei cu lapte, din tergal, cu buzunare oblice. N-ai fi zis că sînt prieteni. Dimpotrivă, ai fi jurat că nu sînt. Niky a oprit un taxi care i-a dus în centru. Au intrat într-o braserie mică, foarte curată, liniștită la ora aceea. Un bătrînel își bea ceaiul.

— Ce-am putea mînca? întrebă Niky.

— Cîte o pereche de crenvurști și cîte o bere rece, aruncă flegmatic Prințul, enervat de fața aceea pocită, de boxer prost, de bovină, cum îi plăcea să-i spună lui Niky.

— Nu știam ce vreau! De cîteva zile aveam poftă să mănînc ceva ușor și consistent și nu găseam ceea ce preferam: crenvurști. Sigur că da! Și a început să bată cu degetele lui groase un ritm aiurea, pe masă.

— Tîmpitul ăla nu putea să salte singur hîrtiile, spuse Prințul privind în stradă.

— Ți-a motivat doar, se enervă Niky. E și el om sensibil. Și apoi, bunicu-său l-a crescut și l-a dat la școală.

— Ei, şi?!

— De ce să lucreze singur, cînd poate lucra altcineva pentru el?! Niky se întinse peste masă, să pipăie sticla de bere, să vadă dacă e rece. Primul pahar îl goliră pe nerăsuflate. „Buuunăă“, gemu Niky de plăcere şi începu să înfulece crenvurştii. Din cîteva înghiţituri îi puse bine şi şterse farfuria. Prinţul mînca încet, indispus. Întrebă, rămînînd cu ochii pironiţi pe geam:

— Ce facem?

— Bunicul lui Coajă locuieşte pe strada Mureşului 19. Am împărţit sarcinile. Sandu trece după-amiază pe la el şi lasă deschis geamul de pe palier. Pe acolo, voi intra eu. Mărcile sînt în camera din mijloc, într-un scrin. Cheia de la scrin se află într-un bibelou, un ou care se deşurubează. Trebuie doar să-l scoatem pe bătrîn la o scurtă plimbare. Asta e sarcina ta.

— De obicei, iese?

— Nu. Se plimbă numai în grădină.

— Telefon?

— Are. 17843.

— Revoluţia lui Horia, Cloşca... plus noi, 3, memoră Prinţul numărul.

— Ce face? nu înţelese celălalt.

— Nu face nimic. La ce oră trebuie să-l scot?!

— La opt fix. În fiecare seară, la opt fix, dă de mîncare peştilor. Are vreo zece acvarii.

— Ce meserie a avut bătrînul?

— Profesor de istorie.

— Deci, oarecum cunoscut în oraş, mormăi Prinţul. Şi bătrîna?

— Bătrîna e mai tînără cu 20 de ani ca el şi lucrează la fabrica de basmale *Avîntul*. Eleonora Coajă.

— Înseamnă că e nevoie să-i minţim pe amîndoi?

— Nu, nu îl linişti Niky. Bătrîna lucrează în tură de după-amiază. Cu ea n-avem probleme. Se întoarce acasă la ora 22.

— La ora 21, fix, ne întîlnim în gară, preciză Niky.

— Nu-mi plac gările. Ar trebui să oprim o cameră la hotel. La un hotel de lux.

— Nu stăm aici. O întindem!

— Nu văd de ce atîta grabă, de ce să fugim mereu ca nişte disperaţi?!

— Fără urme. Nu trebuie să lăsăm urme.

— Buletinele false nu sînt o urmă.

— Ba da. Sînt! Şi un fir de păr e o urmă, ascultă-mă pe mine, nu degeaba am stat cîţiva ani acolo!

— Dacă zici tu, aprobă Prinţul.

— Mergem să vedem casa.

— Te duci tu. Pe mine nu mă interesează.

— Da' îl scoţi pe bătrîn?!

— Du-te liniştit. Nu va fi acasă.

— Cum procedezi? Te-ai hotărît?

— Deocamdată, nu ştiu. Pînă deseară, găsesc soluţia cea mai potrivită.

— Şi unde te duci? întrebă cu glas rugător Niky, temîndu-se să nu i se întindă vreo cursă.

— Nu tot miorlăi, îl înţepă Prinţul cu plăcere. Bătrînul nu va fi acasă. Îţi promit. Ura. Şi se ridică îngîndurat. Soarele ardea brutal. Trecătorii căutau fîşiile de umbră de lîngă pereţi. El îşi cumpără un slip cu 14 lei şi se duse la ştrand, unde petrecu în

liniște o zi frumoasă. Mîncă o plăcintă dobrogeană la restaurantul ștrandului și bău o bere, la dejun, iar de la cinci la șapte, ca să se deconecteze, se duse la un film. *Un dolar găurit.*

Mirosea viu a tei înflorit, seara aducea o adiere de vînt rece, de cîmp plouat. Era o stradă numai cu tei. Respiră cu plăcere aerul acela odihnitor, mulțumit că știa ce are de făcut. Un taxi îl duse la clinica de chirurgie, serviciul de urgență. Curtea, aleile și băncile erau pline de bolnavi. „Singura fericire pe lume e sănătatea". Sună la o ușă mică, de serviciu. Deschise un omuleț în halat alb și spuse ca un papagal:

— Vizitele, joi între orele . . .

Prințul se întoarse și se uită în urmă, să vadă cui se adresa portarul. Și-l întrebă:

— Cu cine vorbiți?

— Ce doriți? întrebă portarul, zgîind ochii.

— Dacă ești amabil, cine e medic de gardă?

— Domnul doctor Pintea.

— Medic primar?

— Domn' doctor Domide.

— Mulțumesc! Și-i puse 5 lei în palmă.

— Fără, tovarășu', noi nu . . . Hîrtia rămase în mîna lui. Să trăiți, să trăiți, și portarul îl strigă: — Tovarășu', dacă aveți pe cineva . . .

Prințul dispăru după colțul clinicii. Știa unde vine centrul orașului și porni pe jos, în plimbare, să vadă societatea care iese seara la promenadă. Bău o cafea și un coniac mic, drogul lui obișnuit și necesar, se interesă într-o librărie de ultimele noutăți, salută respectuos o femeie tînără, frumoasă, pe care nu o cunoștea, iar la opt fără zece intră la telefoane și-l

sună pe bătrînul Coajă. „Cu domnul Coajă, ceru el cu glas sigur și atent. Da, dumneavoastră? Am onoarea, doctorul Pintea la telefon, de la urgență. Vă rog să nu vă speriați domnule Coajă, nu e nimic grav. Soția dumneavoastră și-a fracturat o mînă. I-am și pus deja fașa gipsată. Alo, nu, nu e nimic grav. A căzut pe scări. Sigur, sigur, da . . . Vă rog veniți s-o luați acasă . . . Nu, nu simte nimic . . . Nu doare . . . Vă aștept. Omagiile mele". Prințul aruncă receptorul în furcă cu sete, ca o carte mare care hotărește soarta jocului.

*

Niky străbătea agale strada Mureșului, înregistrînd totul. Se temea să nu se întîmple ceva neprevăzut. Ar fi fost prea stupid să fie surprins într-o asemenea împrejurare, ce părea sigură. Risca prea mult. Și nu prea avea încredere în Prinț. „Pun mîna pe mărci și o întind. Prefer să mor de mîna mea, decît de a altora . . ." Nu-și mai continuă gîndurile, căci îl văzu pe bătrîn ieșind agitat, cu o haină în mînă. „Al dracului bestia de Prinț!" Se apropia de casa cu numărul 19. Strada era liniștită. Observase unde puse bătrînul cheia. În fața porții, se opri: în curte nici o mișcare. Aruncă țigara și o apăsă lung, cu piciorul. Nu-l vedea nimeni. Trecu mîna peste gard și găsi cheia. Deschise. În jur, liniște. Străbătu aleea cu aerul că nu e sigur de adresă și caută pe cineva. Urcă cele cîteva trepte ale palierului. Nu se auzea nimic, nici un zgomot, nici o mișcare. Bătu ușor în ușa ce dădea în hol. Nimic. Ciocăni din nou. Distinse vag bătăile unui ceas de masă. Trecu după

ușă, împinse fereastra; cedă. Trecu ușor peste pervaz. Oul... Cheia... Scrinul. Într-o casetă, o adevărată colecție de bani vechi. Hîrtii de o mie de mărci, noi nouțe, dar din 1910. Un teanc! Numără 15 bucăți! Din nou, cheia, oul, pervazul ... Apropie fereastra. Portița de la intrare se deschise. Pași ușori pe alee. „O femeie" — intui el după pași. Vru să fugă prin grădină. Renunță. „Căutam un amic: Cornel Pop", se încurajă. Și porni hotărît spre poartă, tușind.

— Coji de pîine, boierule, îl opri o țigancă.

— N-am. Caută în vecini, o repezi el și observă că era frumoasă, pictată parcă de Grigorescu.

— Hai, boierule, caută ceva coji...

— Altceva nu vrei pirandă? porni Niky spre poartă.

— Altceva are piranda, boierule, și-și legă basmaua mai strîns sub bărbie. Avea degete lungi, fine și subțiri.

— Ce mînă ai! se miră Niky.

— Frumoasă. Lucrează piranda numai la fulgi și la mîngîiat bărbați. Ieși pe poartă, mișcînd leneșă din șolduri, urmărindu-l cu coada ochiului, și-i zîmbi cu părere de rău.

•

Dinadins, Prințul se duse la gară în ultimul moment. Niky ronțăia semințe, căutîndu-l prin mulțime din priviri. Cînd îl văzu, o luă înainte, ieși pe peron și urcă într-un vagon de clasa întîi. Prințul îl urmă. Pe tăblița vagonului citi destinația. Într-un compartiment, Sandu Coajă îi aștepta.

— Plecam fără tine, îl mustră Sandu.

— Mare pagubă, strîmbă din nas Prințul, convins că Niky n-avea curajul s-o facă atît de repede.

— Cum l-ai păcălit pe bătrîn? se interesă Niky.

— Foarte elegant. A mers?

— Fără probleme.

— Bravo, îl felicită rece Prințul, se așeză și scoase un ziar. Citea. Ar fi vrut să știe cît a luat, dar n-ar fi întrebat pentru nimic în lume. Sandu nu rezistă însă:

— Cîte bucăți ai luat Niky?

— N-are importanță, îi rîse în nas Niky, ronțăind mulțumit semințe. Tăceau. Fiecare se gîndea cum să scape de celălalt. Sandu Coajă se temea să nu fie fentat, să rămînă fără nimic. Și hotărî să nu doarmă deloc în noaptea aceea. Niky socotea că e mai bine să fie aliat cu Sandu, deoarece era mai prost și mai ușor de păcălit. De Prinț, nu mai avea nevoie, dar nici nu era cuminte să se despartă acum! Și-l lăudă cu voce caldă:

— Ești formidabil. L-ai scos pe bătrîn atît de elegant.

„Hai sictir" spuse Prințul în gînd și citi mai departe. Trenul gonea în noapte.

V

Individul gras și transpirat, pe care l-au necăjit muștele în timpul somnului, și așa destul de agitat, s-a trezit speriat, și-a luat valiza mare și grea icnind, și a ieșit pe culoar, fără să spună nimic.

— Hai noroc, căciulă, zise Niky, trîntind uşa compartimentului. Balt-Orient-Expresul îi aducea înapoi la C. Păreau bine dispuşi, în răstimpuri spuneau cîte un banc, glumeau, dar, de fapt, se suspectau cu atenţie. Fiecare pîndea clipa prielnică să înşele sau s-o evite pe cea în care ar fi putut fi înşelat. Erau asemenea unor fiare în faţa prăzii, agitate, întărîtate, neştiind cum s-o împartă, care dintre ei să-şi ia partea mai mare. Se opriseră două zile în D., un tîrg de provincie, unde au plasat o hîrtie de o mie de mărci contra cinci mii de lei. Au vrut mai mult, dar au fost siliţi să se mulţumească numai cu atît. Prinţul şi Niky au luat cîte două mii, Sandu Coajă — o mie.

— Ce facem? întrebă Niky, aruncînd ţigara pe geam.

— Mai puneţi-vă şi voi mintea la contribuţie, vorbi rar Prinţul, citind *Sportul*.

Sandu şi Niky schimbară priviri neputincioase. Expresul lăsa în urmă gări pustii, ridicînd nori de praf.

— Peste zece minute, sîntem la C., observă Niky. Prinţul se uită la ceas şi lăsă de o parte ziarul:

— După părerea mea, avem o singură soluţie: va acţiona numai Sandu, deoarece e necunoscut. Pe urmă, va dispărea din C. Noi o să-l ajutăm din umbră. Plasăm hîrtiile, împărţim banii, şi-o ştergem strategic cîteva săptămîni. Fiecare unde are chef.

— E bine aşa, aprobă Niky. Ne interesăm cine are nevoie de mărci, unde le-am putea plasa. Cu mare grijă, însă.

— Perfect, se pomeni Sandu vorbind, aşa ca să nu tacă.

— Sau, dacă vreţi, putem să împărţim acum mărcile... Parcă e ceva mai simplu şi mai comod, spuse Prinţul, curios să vadă cum vor reacţiona ceilalţi.

— E o idee, silabisi Sandu şi se opri; întîlnise privirea fixă a lui Niky.

— Nu zic că n-ar fi bine, dar, dacă rămînem fiecare cu mărcile, ne expunem prea mult... Prea depinde unul de prostia celorlalţi — explică Niky.

Tăcere. Expresul tuna ca o armă peste ace.

— Ţine-le tu, spuse într-un tîrziu Prinţul. E mai bine. Ştia că dacă le-ar fi împărţit pe loc, Niky i-ar fi înşelat mai rău. Îl dispreţuia pentru că nu voise să spună cîte hîrtii de o mie a luat din scrinul bătrînului.

— Atunci, ne vedem mîine, la zece, la *Croco*, preciză Niky.

— În regulă, aprobă Prinţul şi ieşi din compartiment. Trecu prin vagoane şi coborî singur în C., Se săturase de ei. Seara era răcoroasă, norii pluteau deasupra oraşului. O luă încet, pe jos, gîndind mereu cum ar putea plasa mai sigur şi mai rapid nişte mărci. Era obosit, două zile şi două nopţi moţăite în tren, emoţii, nervi, drumuri cu maşini de ocazie şi mereu mutrele acelea care-l agasau, cea pocită, de boxer, imbecilizată şi bovină a lui Niky, cea informă, lungă şi strîmbă a lui Sandu Coajă, un individ complexat sau slab dezvoltat. În drum spre casă, mîncă un ciolan cu fasole la *Zahana*, bău nişte bere şi, ca desert, o tablă de ciocolată amăruie de cinci lei. Îşi aminti de Gina şi se răzgîndi. Cumpără o cutie mare cu fondante şi se întoarse în centru, la ea. Din curte, zări o lumină

ușoară la geamul ei. „O fi de la radio sau de la veioză. E acasă. Nu sun, să nu mă recunoască! Îi fac o surpriză. Sau sun altfel". Sună de două ori, lung. Tăcere. Mai sună tot de două ori. Nimic. Ciocăni. Liniște. Ascultă atent. „Și totuși înăuntru e lumină!" Se apleacă și privi prin gaura cheii. Se vedea bine mijlocul unei femei. Și peste acel mijloc, o mînă atîrnînd obosită. O mînă mare, păroasă, de bărbat. Prințul recunoscuse apoi inelul de aur, pe care-l purta Niky. Și înțelese de ce, în gară, Niky, grăbit, a oprit primul taxi.

*

Proaspăt ras, îngrijit, cămașă albă, pantaloni gri cu carouri, pantofi de lac, Prințul privea lumea cu un dispreț total. Se ducea la întîlnire, deși îi era silă de cei doi. Nu-și băuse cafeaua de dimineață, nici coniacul. Își freca nervos mîinile. „Trebuie să-i plătesc toate datoriile lui Niky, inclusiv «somnul» de azi — noapte". Soarele ardea cu putere și lui îi plăcea. Sandu și Niky erau la datorie, pe terasă, la *Croco*.

— Ați dormit bine? întrebă Prințul fixînd cu privirea o puștoaică ce fuma cu gesturi leneșe, vulgare.

— Arăți cam rău, îl luă în primire Niky.

— I se poate întîmpla oricui, răspunse Prințul. Unde ai dormit?

— La *Partizanul*, se grăbi să răspundă Coajă.

— Ai găsit loc? se miră Prințul.

— Cu ciubuc gras găsești orice!

— Ce s-a întîmplat? deveni bănuitor Niky.

— Nu mare lucru. O să-ți spun la timpul potrivit. Fii fără grijă, n-am să uit. O cafea domniță, o rugă Prințul pe ospătară.

— Bună, Prințule. Era o altă fată care servea. Îl cunoștea de mult. Îi aduse cafeaua, filtru, fără să aștepte comanda. Cafeaua era fierbinte. Pe la mese, se învîrtea un copil cu narcise. Prințul cumpără un buchet. O chemă pe fata care i-a adus cafeaua, și i le dădu.

— Cu femeile am fost boier pînă la capăt, spuse el. Și ca să nu-i mai țină pe cei doi lîngă el, le explică: Uite ce e, am o vorbă cu voi. Sandu, care-și repara bricheta, înțelese observația și ascultă supus. Aveți ceva?

— Deocamdată, nu. Ar fi ceva, dar încă nu e sigur..., minți Niky, deși nu avea nimic în perspectivă.

— Adrian, fiul profesorului Teodorescu, caută mărci. Nu pentru el! Pentru o femeie mai în vîrstă. Se pare, amanta lui. Vrea să plece în străinătate.

— E limpede, se bucură Niky. Îi căutăm adresa...

— Vorbeso eu, preciză Prințul, tăios. Ochii celor doi sticleau asemenea animalelor, gata să atace. Adrian Teodorescu trebuie găsit, acum, la telefon 1 77 85. Țineți minte numărul pe din două, dacă nu puteți altfel. Sandule, tu îi dai telefon, îl inviți la o cafea. Ești trimis de prietenul lui Adrian un oarecare Radu, e vorba de ceva bani. Înțelegi?

— S-a făcut. Îl sun imediat, spuse Coajă.

— O clipă: un neamț, în trecere spre mare, are nevoie de bani românești. Peste cîteva ore, neamțul pleacă! Îl rogi deci pe Adrian, ca în maximum

două ore, să-ți dea răspunsul. Ceri șapte mii, pentru o mie de mărci. Preț fix. Nu te poți tîrgui, nu vrea neamțul. Mărcile sînt noi-nouțe! Și își aminti cît de exact le-a falsificat Niky anul emisiei, 1970 în loc de 1910.

— Putem pleca? întrebă Sandu.

— Da. Lucrați repede. Îi dai întîlnire la *Metropol*, la braserie. La 12! Vei vorbi numai tu cu el. Niky vă va urmări și te va face atent dacă va fi cazul . . .

Prințul rămase singur la masă să-și bea în tihnă cafeaua.

*

În fața braseriei *Metropol*, Sandu își făcea vînt, conform înțelegerii, cu o mînă în care ținea un ziar, iar cealaltă mînă, dreapta, o ținea în buzunarul de la pantaloni. Îl mirosi de departe pe puști, care aproape alerga. Trecu întîi pe lîngă el, apoi, Adrian, îl acostă:

— Domnul Mihai Mureșanu?

— Da, minți Sandu Coajă. Să intrăm! Se duse direct la bar și comandă cîte un coniac mare. Se așeză la o masă, chiar lîngă bar.

— Ce pot să vă spun? își dădu importanță Coajă și-l văzu prin perdea, pe Niky, plimbîndu-se prin fața braseriei. Un neamț, în trecere spre mare, vrea să schimbe niște mărci. A avut un accident. Unul cu o basculă i-a paradit mașina, un Opel. I l-au reparat ăștia de la Service, dar acolo nu poate plăti cu mărci. Omul se grăbește . . . Ce ziceți? Radu spunea că aveți nevoie?!

— Sigur, sînt interesat, foarte interesat, dar trebuie să vorbesc cu . . . prietenul meu . . . de fapt, cu prietena mea. Ea are nevoie de mărci. M-a rugat s-o ajut dacă pot. Ar fi mare bucurie pentru ea.

— Atunci să ne înțelegem: două, trei mii, cît vrea?

— Cam așa ceva . . .

— Noroc. Pentru afacerea noastră, închină Sandu și se sperie: scăpase ca un prost, într-un moment total nepotrivit, cuvîntul „afacere". Adrian se strîmbă, nu era obișnuit cu coniacul, și nu auzi cuvîntul. Se foi în scaun:

— Ar fi bine să dau un telefon, să vorbesc cu prietena mea, spuse el.

— Te rog! Și Sandu îi arătă cu mîna întinsă drumul spre cabina telefonică.

Adrian, un puști încă, naiv, cu o barbă rară, ciufulită, dispăru printre mese. Neștiind ce să facă, Sandu bău coniacul. Simțea un fel de emoție ciudată, plăcută, în tot corpul. Prințul apăru ca din pămînt, îi ceru politicos un foc și-l întrebă:

— Cum merge?

— Vrea două sau trei mii, răspunse Sandu încurcat. Dă telefon la cucoană.

— Să aducă banii după-amiază, la ora 18. Îl aștepți pe podul de lîngă hotelul *Internațional*. Îi dai mărcile, îți dă banii. Niky se va plimba pe partea opusă. Pe urmă, veniți la mine, în braserie. Poți accepta și șase mii pentru una, dacă va fi nevoie.

— Nu e periculos pe pod?

— Nu. E mai bine decît aici, decît pe stradă. Pe un pod, chiar dacă te surprinde cineva, scapi niște hîrtii, un pachet în apă și. . .

— Bine, spuse Sandu. Vocea lui tremură uşor. Prinţul trecu încet printre mese. Adrian se întoarse îmbujorat.

— E de acord. Unde ne vedem să facem schimbul?

— La ora 18, pe pod, lîngă *Internaţional*, spuse sec Sandu, copiindu-l pe Prinţ. Lăsă 20 de lei pe masă, şi-i făcu puştiului un semn de despărţire cu mîna. Dacă nu vii, înseamnă că n-ai nevoie...

— Vin, vin precis, îl asigură puştiul, dar Sandu se ducea sobru şi nerăbdător spre W.C.

*

După-amiaza Prinţul şi-o petrecu pe stadion unde Universitatea juca un amical. Amicalul obişnuit de joia îl nemulţumi. „Şi în fotbal e ca în viaţă: trebuie să-ţi surprinzi adversarul, să-l păcăleşti, să-i furi mingea. Ori, studenţii se băteau, se năpusteau orbeşte după minge, ca taurul în arenă după capă. Degeaba, n-au rafinament, fineţe..."

În braserie, *la Internaţional*, Niky şi Sandu fumau şi beau oranjadă, ceea ce-l făcu pe Prinţ să zîmbească. Se aşeză şi ceru o ţigară. N-o aprinse. O ţinea stinsă între buze. Tăcea dinadins. Tăceau şi ei. Prinţul încercă să surprindă privirea lui Niky, să-i vadă ochii o fracţiune de secundă. Nu reuşi. Niky ba se juca cu paharul, ba întorcea ochii după ospătară, ba îşi freca sprîncenele cu palma făcută căuş deasupra lor „Pregăteşte ceva" — gîndi Prinţul. Nu bănuia, nu putea intui ce anume. Coajă tăcea mai mult de teamă, în timp ce Niky, în mod cert, ascundea ceva.

— Parcă plecaţi pe front, glumi Prinţul şi ei se forţară, încurcaţi, să zîmbească. E fără cinci băieţi, spuse Prinţul, invitîndu-i să se ducă, sorbind aer amar din ţigara neaprinsă. Cei doi se ridicară. Tăcerea îi stînjenea. Niky se lăudă:

— Îl lichidăm rapid...

Prinţul sugea nervos ţigara. Încerca să-şi amintească faze din meciul amical. Încerca să uite. Aştepta. Pe scaunul alăturat, observă pulovărul lui Niky. Îl lăsase tocmai ca să dea impresia că, oricum, se va întoarce. Dar, Prinţul înţelesese exact ceea ce trebuia: Niky n-avea să mai vină! Şase şi zece. Plăti două oranjade. Luă pulovărul şi plecă. Nici urmă de Sandu, nici de Niky. Însemna că au făcut schimbul şi s-au cărat şi cu banii, şi cu mărcile rămase. Niky riscase, convins că Prinţul îi va înjura bine şi-şi va vedea totuşi liniştit de ale lui. Prinţul trecu podul şi puse pulovărul pe primul coş de gunoi, aşa ca să-l vadă şi să-l ia un om sărac. Ştia totul. „Sandu şi Niky fug la Bucureşti, plasează restul mărcilor false, apoi se despart, ori se duc împreună pe litoral". Pe Niky nu-l ducea capul la mai mult... Să-i urmărească din clipa aceea? N-avea rost. Ei aveau aranjate lucrurile din timp. Aşa că nu-i rămînea altceva de făcut, decît să plece la Bucureşti. Avea peste 3000, bani gheaţă. „Dacă mă las, sînt un laş, un netrebnic. Trebuie să le ofer o lecţie, să mă pomenească, pentru simplu motiv că sînt de zece ori mai inteligent decît ei. Brutele! Deci, calm, răbdare şi înţelepciune. Şi cu Gina am de lămurit o chestiune. Mai tîrziu însă! Şi totuşi,

sînt inteligent, foarte inteligent, se autoaprecia el, descoperind o nouă idee: Gina va fi momeala pe care o va înghiţi cum nu se poate mai elegant Niky... Cu gura mare, căscată pînă la urechi... Ca un peşte!“

*

În dimineaţa următoare, Prinţul se tunse scurt; îşi tăie părul care-i cădea bogat peste gulerul cămăşii, şi-şi scurtă perciunii. Era obligat s-o facă! Purta o cămaşe închisă, pantaloni gri şi o mapă neagră sub braţ. Socoti că locul cel mai bun e cofetăria *Monica*, foarte aproape de locuinţa lui Teodorescu. Se instală acolo, apoi, de la un telefon public, sună acasă la Adrian Teodorescu. Vorbi foarte degajat, dar foarte sigur. Se dădu drept locotenentul de miliţie Biolan, îşi ceru politicos scuze pentru deranj, explică pe scurt că e vorba de o chestiune complicată, ce nu suferă amînare, şi-l rugă pe Adrian să treacă imediat pe la cofetăria *Monica*. Mulţumit, se întoarse la masa unde-şi lăsase mapa şi-şi aprinse o ţigară. Aprinse ţigara pentru a avea o ocupaţie şi a masca anumite gesturi. Afară, era senin şi cald. „În loc să fiu la ştrand la ora asta“ — se mustră el. Fumul de ţigară amar, scîrbos, îl indispuse. O stinse. În uşă apăru Adrian. Prinţul îl întîmpină amabil prezentîndu-se din nou:

— Locotenent Biolan, de la miliţia municipiului. Şi-l conduse la masă.

— Un minut dacă sunaţi mai tîrziu, plecam, explică Adrian, fără să bănuiască ce-l aştepta.

— O cafea?

— Dau eu un coniac mic, tovarăşe locotenent, spuse Adrian, mîndru că avea bani, şi duse mîna la buzunarul de la spate.

— Cu plăcere, dar în timpul serviciului nu beau, se scuză Prinţul.

— O oranjadă?

— O oranjadă, da. Merge...

— Două oranjade, comandă energic puştiul, în timp ce Prinţul îl cîntărea din priviri, întrebîndu-se de unde să înceapă.

— E o chestiune complicată, ca să nu spun gravă, vorbi falsul ofiţer de miliţie. În oraş, se vînd pe sub mînă bancnote de o mie de mărci, vechi, din 1910, falsificate, pentru sume fabuloase!

— Am auzit şi eu, bolborosi Adrian, alb, cu mîna înţepenită pe paharul cu oranjadă, abia pus în faţa lui.

— Avem informaţii că şi dumneata ai cumpărat nişte mărci. Bineînţeles, tot falsificate.

— E o confuzie, se apără Adrian, deslipindu-şi cu efort mîna de pe pahar, impingîndu-l într-o parte.

— Vă rog să-mi spuneţi adevărul, tovarăşe Teodorescu. Nu încercaţi să mă duceţi în eroare. Ar fi păcat să vă complicaţi situaţia.

— Nu eu am cumpărat, pe cuvînt de onoare. Am mijlocit doar un schimb pentru cineva.

— Exact. Ieri după-amiază, pe pod, la *Internaţional*. Ştim şi asta, după cum vedeţi! Cîte mărci aţi cumpărat?

— Trei mii.

— Şi cît aţi dat pe ele?

— 21.000, răspunse Adrian, cu o voce tremurîndă, gîndindu-se îndurerat la prostia ce-o făcuse. Banii îi mai primim dacă prindeţi şarlatanii?!

— Deocamdată, nu i-am prins! Pentru cine aţi cumpărat mărcile?

— Pentru... De ce trebuie să ştiţi şi asta?

— N-aş vrea să fiu nepoliticos, dar am să vă amintesc că eu sînt cel care anchetez.

— I-am schimbat pentru o prietenă. E o femeie suferindă, care pleacă în străinătate, la tratament, şi are nevoie de bani.

— Cum o cheamă?

— Mery Nicolaescu, răspunse după o pauză, supărat, Adrian.

— Cîţi ani are?

— Nu ştiu!

— Domiciliul?

— Aleea Borsec 5 A.

— Am să te rog să dai o declaraţie, şi Prinţul scoase din mapă o coală de hîrtie. Explici pe scurt cine ţi-a propus schimbul, cînd, cum, unde, cît ai dat, cît ai primit, pentru cine, numele şi adresele exacte.

— Ce adrese?

— A dumitale şi a prietenei, Mery...

— ... Nicolaescu. Şi îl descriu pe cel cu care am făcut schimbul?

— Nu. Nu e nevoie. Îţi treci şi numărul de buletin şi ocupaţia.

— Sînt student.

— Unde?

— La medicina generală.

— Menţionezi că eşti student. Nu ştiai că traficul de valută se pedepseşte?

— Ba da, se fistîci Adrian. Dar nu ştiam că a schimba nişte bani e un trafic de valută...

— Bine. O să ştii acum. Scrie declaraţia.

Prinţul bău oranjada. Era bună, îl răcorea, dar încordarea lui nervoasă creştea. Niky şi Sandu au şters-o cu o sumă frumoasă de bani şi cu mărcile rămase, lăsîndu-l cu buzele umflate. „Nici una din bovine, gîndea cu ură, nu e atît de deşteaptă încît să bănuie măcar că n-am să stau cu mîinile în sîn". Se uita la puştiul ce scria declaraţia, fiul unui inginer distins, şi-l umfla rîsul. O nătăfleaţă, o progenitură ca atîtea de soiul lui, împinsă în viaţă cu sila înainte, acolo unde erau titluri şi onoruri, şi unde el n-avea ce căuta, fiind total lipsit de talent, mărginit, dar încrezut nevoie mare.

— Semnează te rog şi pune şi data.

— Sînt liber?

— Desigur, a spus cineva că nu eşti? se amuză Prinţul.

— Pot să plec?

— Încă nu! Plecăm împreună. Prinţul îşi luă mapa, plăti la bar oranjada şi explică: Am nevoie de o declaraţie şi de la doamna sau duduia Mery Nicolaescu.

— N-aş vrea să-i spunem, se rugă Adrian, oprindu-se ca un copil pe trotuar. Îi aştepta un taxi. Urcară. Vă rog, domnule, locotenent, să mai aşteptăm o zi.

Prinţul se întoarse, după ce spuse şoferului adresa, şi-l privi fix, poruncitor. Adrian înlemni. Se făcu

mic pe bancheta din spate. O transpirație rece îi furnica spatele. Drumul i se păru teribil de scurt.

— Sper că nu m-ai mințit nici pe mine, nici pe Mery? îl întrebă Prințul, apăsînd butonul liftului.

— Nu. Dar ea e suferindă. N-aș fi vrut să-i fac una ca asta.

— Cu ce suferă?

— O nevroză pe un fond...

— Înseamnă că nu e grav.

Deschise o femeie slabă, încă frumoasă, de o frumusețe tristă, teribil de resemnată, care parcă pierduse totul. Niște ochi mari, rotunzi și pustii, se roteau încet, obosiți sub sprîncene delicate.

— Poftiți, i-a invitat femeia, fără să întrebe ceva. Luați loc.

— Locotenent de miliție Biolan, se prezentă Prințul. Vă cer iertare pentru această vizită nepotrivită, dar necesară, doamnă.

— Știam domnule locotenent, spuse femeia cu un calm enervant. Mărcile sînt false. De aceea ați venit.

— Da, doamnă. În oraș se fac escrocherii ordinare. Oamenii sînt prea naivi...

— Astea sînt, și femeia aduse între degetele ei subțiri și osoase, fluturînd ușor, cele trei hîrtii noi, din... 1910! Șezi Adrian, îl rugă, și în clipa aceea ochii ei mari și pustii trădară o umbră de compătimire sau poate de dojană. Adrian rămase în picioare, strîngînd puternic spătarul unui scaun.

— Am să vă rog să-mi dați o scurtă declarație, stimată doamnă.

— N-am încotro, domnule ofițer, și luă din mîna lui coala de hîrtie albă.

Prințul rămase surprins de indiferența femeii. De misterul ei. O urmărea scriind. Uneori, îi tremura un rid de pe față, un spasm nervos ce nu putea fi mascat. Mîini osoase, degete lungi... O resemnare inexplicabilă domina toată făptura ei.

— Poftim, domnule ofițer și încă avu putere să schițeze un zîmbet. Banii văd că s-au dus...

— Dacă vom descoperi vinovații și vom recupera banii...

— Mulțumesc de osteneală, spuse acru femeia, conducîndu-i spre ușă. Tu te întorci?

— Peste o oră, răspunse... ofițerul în locul lui Adrian. Prințul nu-și ierta faptul că în ultimele replici, zăpăcit de liniștea acelei femei slabe, dar încă frumoase, fusese total neconvingător. Bîlbîise cuvintele, vorbise nesigur, de parcă el fusese anchetat.

— Și acum ce se întîmplă? îi reveni vocea puștiului, văzîndu-se în stradă.

— Tu ce crezi? Ce ar putea să se întîmple? se răzbună Prințul pe studentul fără apărare și neajutorat.

— Nu știu.

— Pușcăria, spuse răspicat Prințul.

— Glumiți, tovarășe locotenent?

— Nu glumesc deloc. Iei ca popa între 3 și 5 ani.

— Nu se poate! Adrian se opri. Ochii îi sticleau. Își reținea cu greu lacrimile.

— Ai să rîzi, dar se va putea.

— Mă nenorociți! Nu se poate, gîndiți-vă...

— Cine te-a pus să schimbi banii? Ești matur, răspunzi pentru faptele tale.

— Nu se mai poate îndrepta nimic? Credeți că e prea tîrziu?

Aici voia să ajungă. În glasul lui Adrian se simțea disperarea. Fața lui pămîntie, schimonosită de spaimă, părea îmbătrînită cu cîțiva ani.

— Există o singură soluție: faci rost de 5.000! Declarațiile sînt aici, și el lovi ușor cu degetul arătător în mapă. Aduci banii și ți le dau, să le rupi cu mîna ta, să fii sigur. Nu-mi risc meseria de dragul ochilor tăi, nici pentru domnul doctor inginer Teodorescu, pe care, de altfel, îl stimez foarte mult.

— Peste două zile, se întoarce tata din străinătate. E la un congres la Geneva, prinse curaj Adrian.

— E tîrziu. Pînă deseară, eu dau dosarul șefilor. Peste două zile, vei fi arestat!

— Atunci? izbuti să rotunjească un cuvînt.

— Aduci, 5.000! Peste două ore, te prezinți cu banii. Pe urmă, nu sufli nimănui o vorbă.

— Unde s-aduc banii?

— La braserie, la *Metropol*. La ora 14. Dacă nu vii, te privește.

— Viu, viu, îl asigură Adrian și alergă după un troleibuz.

*

Deși se duse din vreme, intenționat, să aștepte, Prințul constată că el era cel așteptat. Adrian și o doamnă cam trecută, alcătuită din bucăți mari, fără nimic fin în făptura ei, erau acolo. „Mă-sa!“, și salută ceremonios:

— Sărut-mîinile, doamnă. Sper că n-am întîrziat? Bună, Adrian.

— Aș vrea să-mi spuneți, ce se întîmplă aici? întreabă doamna iritată.

— Dar cine sînteți, stimată doamnă?

— Mama lui! Anastasia Teodorescu. Și întinse o mînă umflată, cu inele mari, din aur.

— Îmi pare bine, dar și rău că sînt nevoit să vă cunosc într-o astfel de împrejurare!

— Ce bazaconii ați scornit că fiu-meu umblă cu mărci false? De unde pînă unde?

— Vă rog, stimată doamnă, să nu mă jigniți. Eu îmi fac datoria. Îndeplinesc un ordin. În mod firesc, n-ar trebui să stau de vorbă cu dumneavoastră. E major. Dar am s-o fac. Sînteți mama lui și e bine să știți totul. Uitați-vă, vă rog, și scoase un dosar din mapă, declarația fiului dumneavoastră. Recunoaște totul!

— E un prost! Seamănă leit cu taică-su. Și ăla nu știe decît să calculeze.

— Nu vă exprimați așa, doamnă, nu se cuvine.

— Nu înțeleg de ce discutăm, acum și aici, aceste lucruri? insistă sigură doamna.

— Dar unde? întrebă naiv Prințul, încîntat de tenacitatea cu care se apăra femeia.

— La miliție! Așa ar fi normal! Nu?!

— Stimată doamnă, într-un minut sun și chem mașina de serviciu. Dar dacă ajungem acolo, și arătă spre copil, știți ce înseamnă.

— Va rezolva toată povestea soțul meu. Peste două zile se întoarce din străinătate.

— Știu, a fost la un congres la Geneva. Mă îndoiesc, însă, că va izbuti să stingă acțiunea penală.

— Nu uitați, că e un om de vază în oraș. Are relații, prieteni.

— În cazul acesta, n-am încotro. Îi voi face un mandat de reţinere preventivă. Iertaţi-mă, dar credeam că e mai cuminte să ne înţelegem ca oamenii. Şi scoase din buzunar nişte bani mărunţi, prefăcîndu-se că îşi caută o fisă pentru telefon. Sînt obligat să-mi fac datoria.

— Nu daţi nici un telefon! Aranjăm totul în aşa fel încît să fim mulţumiţi toţi. Şi noi şi dumneavoastră. Femeia ceda, dar în vocea ei era aceeaşi forţă şi aceeaşi mînie.

— Fireşte, stimată doamnă, e bine să fim înţelepţi, să nu ne pripim.

— Mi-a spus Ady că vreţi nişte bani?

— Ce să fac? Să ştiu măcar pentru ce risc, dacă fac un bine?!

— Ai dreptate, îi vorbea femeia, de data aceasta tutuindu-l. Cît?

— Asupra sumei nu discut!

— E cam mult!? Nu vi se pare?

— Domnul profesor cîştigă destul de bine, observă cu ironie Prinţul. E jenant să ne tîrguim pentru...

Doamna, pe cît părea de versată şi de deşteaptă, pe atît era de proastă, deschise poşeta, îşi aprinse o ţigară Papastratos şi-i întinse Prinţului banii, precizînd, asta pentru fiul ei:

— Să-i fie măgarului de învăţătură şi luă cele două declaraţii. La revedere.

— Bună, tovarăşe locotenent, îl salută Adrian şi porni după mămiţica lui cea voinică, ca un mînz. Prinţul numără bancnotele de o sută foarte atent. Nu lipsea nici una. Răsuflă uşurat. Transpirase. Şi

strigă ospătarul, pilit încă de dimineaţă, după cum arăta:

— Meştere, dacă eşti amabil...

— Sînt amabil, domnule, se poate?! Ordonaţi!

— Un campari, sifon şi gheaţă.

— Mic?

— Mare.

*

O căutase şi întrebase de ea peste tot. Nu era nicăieri. Şi avea nevoie neapărat de Gina. Pînă seara, trebuia s-o scoată din fundul pămîntului. Îşi cumpărase un slip ieftin, al treilea în vara aceea şi mulţumit că acţiunea s-a desfăşurat normal, conform planului dinainte stabilit, se bălăcea în bazin. Era la ştrand şi lăsase banii, 5.000, în buzunarul de la pantaloni, iar hainele — la garderobă. „Dacă e unul mai deştept decît mine în ştrandul ăsta, mă curăţă". În clipa aceea o observă, din întîmplare, pe Gina, pe o pătură cu o fată şi cu doi bărbaţi. Şedeau foarte aproape de bazin. El se aşeză pe marginea de beton şi aşteptă pînă cînd fata îl descoperi acolo, la cîţiva metri de ea. O salută, înclinînd capul, amuzat de seriozitatea lui. Gina alergă la el. O stropi şi ea trecu prin senzaţia aceea şi de rece şi de plăcere.

— Ce faci, mînzo?

— Bine, sălbaticule. Şi se aşeză lîngă el, bălăcindu-şi picioarele în bazin. Te-ai tuns?! Vai, ce te-ai ciufulit! Şi ţi-ai scurtat şi perciunii! Ce ţi-a venit?

— M-am săturat de perciuni şi de păr lung... Eşti cu ei?

— Nu. I-am găsit aici! Unde stai?
— Nicăieri. Aici ...
— De ce mă priveşti aşa? Ai făcut vreo prostie?
— Încă nu. Poate am să fac ... Timp e destul.
— Hai în apă.
— O clipă, să-ţi explic ce avem de făcut.
— Cînd?
— Deseară, la 20,30, plecăm la Bucureşti, cu rapidul. Stăm acolo două zile şi o întindem pe litoral. Ne putem permite şi noi două săptămîni la Mamaia.
— Pe ce bani?
— Pe ai mei.
— Tu glumeşti?!
— La 20,15, deci, opt şi un sfert fix, eşti în gară. Avem o cuşetă.
— La vagonul de dormit?
— La!
— Şi dacă nu vin?!
— Încearcă!
— Şi stăm două săptămîni la mare?!
Prinţul era deja în apă. Gina se aruncă după el.

•

În cuşetă, singuri, străini, ea sus, el jos, stăteau liniştiţi, întinşi. Tăceau. Era prea devreme, ca să poată dormi.
— Of, ce bine am mîncat, zise ea. Excelenţi crenvurşti, excelentă berea ...
El îşi turnă bere în pahar, o bău cu poftă şi se întinse la loc.
— Prinţule, de ce nu vrei să vin jos? Grozav ce scutură aici.

— Şi aici scutură! Peste tot scutură.
Ea coborî totuşi şi se ghemui lîngă el.
— De ce eşti supărat?
— Nu sînt. Cine a zis că sînt?
— Văd eu.
— Nu vezi bine şi o să mă dai jos din pat, mînzo. Mă asculţi? De cîte ori o întreba astfel, Gina ştia că va afla ceva deosebit, că îi va cere ceva. Şi răspunse repede un „da".
— Trebuie să-l găsim pe Niky. Tu îl vei căuta prin cofetării, eu prin restaurante. O zi, două, trei ... Pînă cînd îl găsim!
— Eşti sigur că e în Bucureşti? Sau îl căutăm degeaba?
— E acolo! Te previn, tu eşti o momeală pe care el o va înghiţi ca un berbec.
— Ca un peşte! se maimuţări Gina.
— Dacă e nevoie, te duci la el, te plimbi cu el, te culci cu el!
— Asta nu, n-am s-o fac! De ce mă umileşti?
— Pentru că e rîndul meu!
— Ce vrei să spui?
— La timpul potrivit îţi voi explica totul.
— Şi de ce, mă rog toate astea să le fac eu? Ce rost au?
— Niky are la el nişte mărci nemţeşti. Arată ca noi, dar sînt vechi şi falsificate. Dacă n-am să pot eu, va trebui să i le iei tu.
— Pe toate?
— Pe toate.
— De ce chiar pe toate?! întrebă prosteşte fata.
— E o pedeapsă! Niky m-a trişat, s-a cărat şi cu partea mea! Orice poliţă se achită!

— Bine, Tică. Fata îi spuse pe nume, aşa cum îi spunea mama lui, cu un glas umil, încît îl indispuse pentru moment.

— Şi încă ceva: dacă întreabă de mine, îi spui că sînt acasă, învăţ pentru examenul de admitere. N-aş vrea să afle că sînt aproape de el. Puse bere în pahare. Îi întinse Ginei unul, băură.

— N-o să ieşim rău din afacerea asta? întrebă fata.

— N-avem voie să ieşim decît bine! Înţelegi?!

— Dacă zici tu . . .

Se aprinse lumina în cuşetă. El şedea pe marginea patului numai în chiloţi, ea întinsă, numai în bluza lui de pijama. S-au privit o clipă în ochi, rece, în tăcere, apoi, el stinse lumina şi se urcă în patul liber de sus.

— Ce faci, dormi?

— Nu.

— Nu dormi?

— Nu.

— Dar ce faci?

— Visez.

— Ce visezi?

— Bani! Visez bani, Gina!

VI

— Căutăm acul în carul cu fîn, se plînse fata. Cel puţin bine că am mîncat în linişte şi pe săturate.

— Şi-o să-l găsim, spuse Prinţul, sorbind încet ultimul pahar cu vin. Nu plecăm de aici pînă cînd nu-l găsim. Ori dau ei peste noi, ori noi peste ei. Niky e cu un prieten, unul Sandu.

Cinaseră la o terasă pe malul Herăstrăului. Erau de două zile în Bucureşti. Colindaseră, fără nici un rezultat, cofetăriile şi restaurantele. Obosiseră şi îşi pierduseră speranţele, ceea ce Prinţul nu voia să recunoască.

— Mă dor mîinile, numai de cîte uşi am deschis, spuse fata.

— N-am ce-ţi face. O să mai deschizi.

— De unde ai cămaşa? Uite, abia acum o văd!

— Am cumpărat-o. Am gust, ce spui?

— Ai. E un bej drăguţ. Sînt nişte rochii, o nebunie. Şi pantofi . . .

Prinţul tocmai achita nota de plată. Numără apoi zece hîrtii de o sută şi i le întinse Ginei:

— Cumpără-ţi rochie, pantofi, ce doreşti . . . Vreau să fii frumoasă!

— Eşti în bani, spuse fata, şi în semn de mulţumire îl sărută pe obraz.

— Vei fi în bani, după ce dau ochii cu muşterii mei.

O briză răcoroasă trecea leneşă de pe apă pe mal. În bărci se auzeau chitare, lîngă care visau îndrăgostiţii. Părea începutul unei nopţi de carnaval. O ospătară blondă, subţire şi nervoasă ca o nuia, trecea printre mese ca un păcat, sucind ochii bărbaţilor. Prinţul o urmărea îndurerat. Prea era bine şi prea nu avea timp de ea. Tot lăsîndu-şi ochii să fugă cu ea, descoperi la o masă, unde servea blonda, pe Sandu Coajă. Era cu un individ în vîrstă,

spătos, uşor cărunt şi uşor pleşuv. Îi trecu pe loc moleşala, oboseala şi teama. Îşi făcu discret cruce:

— Doamne ajută!

— Ce s-a întîmplat? se miră Gina.

— Tu visezi rochii! Ce mai, eşti femeie ... Exact în faţa mea, pe partea de jos a terasei, dincolo de ringul de dans, la o masă, e Sandu Coajă! Care va să zică aici era bibicul!

— Şi ce e cu asta?

— Sandu e prietenul de moment a lui Niky. Înseamnă că şi Niky e undeva pe aproape.

— Nici nu ştii ce bine îmi pare, spuse fata. Te las cu el. Mă duc să mă culc. Sînt ruptă de oboseală...

— Te duci şi te aşezi lîngă masa lor. Aştepţi pe cineva. Comanzi un coniac, o cafea şi asculţi tot ce discută. Te rog! Bine?

— Bine, Prinţule, se supuse ea.

— Dacă ai noutăţi deosebite, îi laşi şi mă cauţi pe aleea pe care am intrat. „Banii trebuie munciţi", gîndi cu răutate el.

Se ridică şi părăsi terasa. Pe aleea ce ducea la şosea era întuneric şi răcoare. Aproape pe fiecare bancă două umbre sufereau în tăcere. „Oamenii cu puţină minte au timp să se plimbe liniştiţi, să iubească liniştiţi, să viseze. Numai eu umblu ca un bezmetic ... Trebuie să plătesc neghiobilor poliţa, să-i învăţ minte să mai trişeze, pe urmă, revin la mal şi mă potolesc". Prinţul se plimba pe alee calm, fără să simtă oboseala. Şi-şi spunea în gînd o mie de lucruri. Se aşeză pe o bancă, nu înainte de a întinde batista pe ea, să nu-şi murdărească pantalonii. Undeva pe un acoperiş de casă, ţipa strident o cucuvea. Era singur şi trist. Îi era sete. Privea atent pe toţi cei ce veneau dinspre terasă. Cucuveaua ţipa. O înjură în gînd, bătu cu degetul în spătarul de lemn şi şopti: „Doamne fereşte!". Cei de pe băncile din jur nu auzeau ţipătul strident al păsării de noapte. „Sînt prea singur... Oare ce face mama?! Sărmana" ... Ca niciodată, se gîndea la ea. Dar n-avu timp. Gina alerga spre şosea.

— Hei, Gina, se ridică de pe bancă, unde fugi?

— Prinţule, vin încoace. Amîndoi! Am auzit bine. Pot să-ţi spun ... Gina respira iute şi încurca cuvintele. Prinţul o opri.

— Spune clar ceea ce ai de spus, că nu pricep nimic.

— Peste două ore, adică la zece şi jumătate, se întîlnesc la *Carul cu bere*. Au discutat ceva despre un schimb de bani, un neamţ în trecere spre mare, ceva despre un Mercedes tamponat. Individului bătrîn şi uşor pleşuv, prietenul tău îi zicea „domnul Pompiliu".

— Nu mi-e prieten, se apără Prinţul. De unde ai scos-o? Te-au văzut?

— Nu. Nici nu m-au remarcat. M-am aşezat la o masă, în spatele lor, şi am cerut o cafea.

Aşteptau în şosea. Prinţul tăcea. Gina îşi privea preocupată vîrful pantofilor. Lumina farurilor cădea violent pe feţele lor. Prinţul o evită, rezemîndu-se cu spatele de un stîlp de afişaj de pe marginea trotuarului.

— Ne vedem mai tîrziu la hotel.

Gina înţelese şi trecu şoseaua fără să spună un cuvînt. Se opri în staţia troleibuzului 82. Prinţul

rămase lipit de stîlp. Clipele erau lungi. Cei doi nu apăreau. Seara era caldă, ca respiraţia unei femei care iubeşte. Nu se simţea unda aceea de vînt şi răcoare de pe malul apei. Şuierau monoton cauciucurile limuzinelor. Prinţul aştepta. Se întreba dacă nu vor ieşi pe altă parte cînd îi zări în capătul aleii. Pompiliu cu un pas înainte, mîndru şi masiv, Sandu supus şi fricos, ca un căţel, în urma lui. Se îndreptară spre o parcare. Prinţul înţelese. Coborî pe partea carosabilă. Căuta în marea de lumini un taxi. Pompiliu şi Sandu întîrziară mult într-un Opel alb. Nici un taxi. Opelul porni încet. Foarte încet. Cei doi nu se grăbeau. Opelul trecu leneş prin faţa Prinţului. „Atunci, la zece şi jumătate" — calculă Prinţul, constrîns să se mulţumească cu atît. Dar, în aceeaşi clipă,observă un taxi, o Volgă, pe partea cealaltă. O opri şi urcă. Puse o hîrtie de cincizeci de lei pe banchetă şi explică şoferului, un tip scund, care-l spuse „Bună-seara" cu o voce de eunuc:

— Vreau să urmăresc un Opel alb. Sînt doi indivizi în el şi unul dintre ei se întîlneşte în ascuns cu logodnica mea.

— Eşti un ins fericit, rînji şoferul. Lasă-i. Bea o butelie de vin şi caută alta.

— Vreau să mă conving dacă aşa e.

— Mă rog, păcat de vreme.

— Opelul din faţă! Te rog nu-l depăşi.

— Mă pricep conaşule la... O ţigară? Şoferul îi întinse un pachet de Kent, trăgînd cu ochiul la bancnota de cincizeci lei. Opri ceasul de control. Prinţul luă o ţigară şi refuză focul.

— O fumezi la rece, ai?!

— Sînt nervos, recunoscu Prinţul, negăsind alt răspuns. Îl enerva omul acesta obraznic. Urmăreau, doar cu 60 pe oră, Opelul alb.

— Nu se grăbesc. N-ai zice că merg la o întîlnire, remarcă şoferul. Sau o fi vorba despre cu totul altă problemă...

— O femeie, domnule, nu-ţi spun, jucă teatru Prinţul, făcînd pe junele îndrăgostit, înjurîndu-l în gînd pentru că „m-a ghicit pungaşul"! Ce-ţi pasă, dumneata ai nevastă, ai casă...

— M-a ferit ăl de sus. N-am nimic. Trăiesc în concubinaj. Cum mă însor, cum se duce liniştea şi poezia şi începe divorţul. Am cinci la activ. Ajunge.

— Opreşte aici!

Opelul alb se afla la cîţiva metri, în faţa hotelului *Central*. Prinţul trînti uşa în clipa în care Opelul acceleră. Sandu Coajă intră în hotel. Prinţul îl urmă. „Dacă a închiriat camera pe un nume fals? Pe un buletin furat?" Intră în hol. Se duse direct la ghişeu:

— Caut pe Alexandru Coajă. Mi s-a spus că stă la dumneavoastră.

— Da, răspunse leneş omul cu o mutră imposibilă, punîndu-şi ochelarii. La 201. Acu' un minut a urcat.

— Vă mulţumesc foarte mult. Dacă sînteţi amabil, rugaţi-l să coboare. Îl caută un prieten apropiat.

— Avem telefon în hol...

— N-am fisă, se scuză Prinţul. Şi omul de la ghişeu ceru camera 201 .. Tovarăşul Coajă? Recepţia! Vă caută cineva în hol. Apoi, Prinţului: Vinee!

Un grup de turişti, coborîţi dintr-un autocar, invadă pur şi simplu holul hotelului. „Am noroc". Şi intră în ascensor. Coborî la etajul III. Rămase pe

scări, lăsînd impresia că așteaptă pe cineva. Auzea tictacul ceasului de mînă. Apoi scările scîrțîiră prelung. Cobora o doamnă grasă, cu fața încărcată de pudră și rimel. Îl zări pe Sandu, alergînd pe scări. Coborî la etajul II. Se duse la camera 201 ca și cum ar fi locuit acolo. Întîlni un bărbat chel complet. Observă cheia în ușă. Mai întîi ciocăni. Nu-i răspunse nimeni. Răsuci cheia, deschise, intră. Dezordine, aer greu, miros de țigări. Pe un scaun, recunoscu blugii lui Sandu... „S-a schimbat" — reținu el. Căută în dulap. În buzunarul unui sacou găsi un port-act. În el, patru hîrtii noi, falsificate, de cîte o mie de mărci. „Mizerabil l-a plătit Niky". Luă trei dintre ele. Puse port-actul la loc. Ieși, răsuci cheia, urcă, în aparență plictisit, dar auzindu-și bine inima, la etajul III. Răzbătea în tot hotelul gălăgia turiștilor din hol. După ce urcă Sandu, Prințul coborî grăbit. În stradă, era răcoare. Își șterse fruntea transpirată. „Abia acum începe greul".

*

Gina dormea. El închise ușa încet, să n-o trezească, nu aprinse lumina, se duse direct la telefon și, l-a lumina unei lămpi fluorescente din stradă, formă numărul hotelului *Central*. Ceru camera 201. Puse o batistă pe receptor și își îngroșă vocea:

— Cu Sandu Coajă?

— Da. El. Tu ești Niky? se auzea vocea lui Sandu în cameră.

— Nu, nu e Niky. E un amic foarte apropiat al lui Niky. Eu v-am căutat adineaori la hotel. N-am putut rămîne din motive de forță majoră. Vă roagă Niky să nu ieșiți în seara asta din hotel. Miliția face un raid. Nu e bine să fiți văzut. Și să nu răspundeți la nici un telefon!

— Niky a rămas la Ambasador? întrebă Sandu cu voce tremurîndă.

— Da. Dar nu e bine să-l sunați pînă mîine. M-ați înțeles?

— Da, da...

— Vă salut. Prințul închise încet telefonul și spuse cu sete: „Imbecilule! Doamne cît e de prost! Ei au vrut să mă fraierească pe mine?" Prințul se simțea puternic și mîndru. Se dezbrăcă și intră sub duș. Știa acum exact ce avea de făcut.

*

La ora 22 se afla la *Carul cu bere*. Își aștepta clientul cu oarecare emoție, căci lucra pe un teren total necunoscut. „Joc o carte mare. Voi vedea dacă sînt sau nu deștept!" Era pregătit pentru orice. Se juca cu țigara oferită de șoferul de pe taxi. Pompiliu apăru masiv și încrezut, cu figura lui de dulău. Prințul era stăpînit de o ușoară teamă. Pacă n-avea aer. Pompiliu se așeză nu departe de masa lui. Părea blazat, scîrbit de tot ce era în jurul lui. Un ospătar rămase lîngă el. „E de-al casei!" Într-un tîrziu, după ce se liniști și-l studie amănunțit, Prințul se duse la masa lui.

— Bună-seara, sînt nevoit să vă deranjez nițel, se scuză el. Am să vă transmit cîteva cuvinte din partea unui prieten...

— Mie nici într-un caz, preciză scurt Pompiliu, fără să-i ofere loc. Cred că e o confuzie.

— Pot să iau loc cîteva minute?, insistă Prințul.

Domnul se mulțumi să aprobe, arătînd un scaun, spărgînd calm, alune americane.

— Prietenul meu a găsit acasă, cînd s-a întors, adineaori, o telegramă. Mama lui e grav bolnavă...

— Care prieten? întrebă domnul, nepăsător.

— Cel cu care ați cinat la terasă, jongla Prințul cu răspunsurile și cuvintele, ca un mare maestru cu piesele de șah. „Eu și Fischer, se încînta el, ne batem joc de toți care ne ies în cale".

— Vorbești serios, tinere?!

— Îmi pare foarte rău... Dacă nu vă interesează, vă cer scuze și mă retrag.

— Șezi, îl opri domnul, arborînd o altă mină, care voia să fie tot indiferentă.

— Era vorba de ceva bani, spuse Prințul. adăugînd doar pentru el: „La pungași, mă pricep puțin... Și mie îmi bate inima, dar par tot calm, tot indiferent..."

— Aș prefera să tratez cu el această problemă!

— Ar fi și normal. Numai că el a plecat din oraș.

— Unde?

— La Z.

— Sînteți prieteni buni?

— Destul de buni. Dar pentru mine, a fi bun, în ziua de azi, nu înseamnă mare lucru.

— Ce vorbești? Pari foarte profund. Ia alune.

— Poate că sînt foarte profund.

— Bei o bere?

— Nu refuz niciodată o bere sau o femeie...

Se priveau unul pe altul, ca două fiare din cuști alăturate. „În clipa cînd mi-e frică, mă retrag, își spunea Prințul. Altfel pierd". „Puișorul ăsta, deștept foc, nu e de lepădat. Trebuie numai pus cu botul

pe labe... Are el vreun interes... Altfel, nu venea aici..." socotea în gînd, Pompiliu, mîncînd preocupat alune.

— Noroc, ridică domnul halba.

— **La mulți ani!**

— Ia alune, și împinse spre el farfuria.

— Mulțumesc, nu-mi plac alunele.

— Castanele coapte pe jar îți plac? rînjii bătrînul.

— Cînd le ofer altora!

— Teribil ce-mi plac alunele!

— Foarte frumos.

După o pauză, așa cum era convins Prințul că se va întîmpla, domnul cedă și se reîntoarse la subiect.

— Zici că amicul matale a plecat? Păcat.

— Mama lui suferă de ani de zile... E bolnăvicioasă. Și se opri, să nu împingă lucrurile pe un teren necunoscut lui, unde ar fi rămas descoperit. Dar, atacă imediat: Mi-a spus că vă mijlocea niște mărci...

— Știi totul!

— Atît cît mi-a spus el.

— Mă scuzi o clipă?

— Vă rog.

Prințul îl urmări. Căuta ceva în buzunar. „Se duce să dea un telefon. Probabil vrea să-l sune la hotel, pe Coajă. Mă verifică! Naivul!"

— Domnul dorește ceva? îl întrebă politicos ospătarul.

— Nimic.

Prințul se juca, privind spre telefon, cu coaja unei alune. Era sigur că va cîștiga partida! „Clientul" său se întoarse, greoi, dar grav, cu o nepăsare afișată, îl privi lung și-l întrebă:

— Eşti sigur că a plecat?
— Dacă doriţi, îi dau un telefon. Să ne convingem. Am însă impresia că e inutil, i-o servi ingenios. Se pare că v-aţi convins deja ...
— Să mă ierţi, dar nu mai pot întîrzia. Dacă vrei, sună-mă mîine, între orele 8 şi 13. Telefon: 26.06.70. Notează pe ceva ...
— Nu e nevoie. L-am reţinut.
— O să-l uiţi!
— Fiţi fără grijă. Pe cine caut?
— Mărculescu.
— De ce să vă caut? stărui Prinţul. Dacă v-aţi răzgîndit ...
— Poate ai veşti de la amicul matale! Te salut.
— Vă salut, domnule Mărculescu.
— N-ai uitat numărul? se opri după cîţiva paşi.
— 26.06.70.
Domnul clătină din cap şi coborî fără să mai privească în urmă. „Tîmpitul! Era uşor de ţinut minte numărul: data zilei de azi! 26 iunie 1970. Dar ăsta nu e telefonul de acasă! De ce să-l sun între orele 8 şi 13! se întrebă Prinţul. O descurcăm noi şi pe asta". Ospătarul curăţă masa.
— Nota vă rog, îşi aminti el, că nu plătise Mărculescu.
— A plătit domnul Mărculescu, îi răspunse ospătarul şi trecu la altă masă.
Prinţul plecă la hotel. Era obosit. Răcoarea nopţii îl înviora. „E om cu bani!" Mintea lui diabolică lucra, n-avea răgaz" Îl înşel pe Mărculescu. Nu-i iau decît şapte mii. Banii pentru voiajul la mare. Pe urmă, acasă! Dau la Educaţie fizică şi-mi văd

de treabă. M-am săturat de alergat ..." În holul hotelului, se răzgîndi. Ceru o carte de telefon. Erau şapte Mărculeşti. Nici unul n-avea numărul 26.06.70.

*

Gina se învîrtea zadarnic, încăpăţînată, prin toate braseriile, cafenelele şi restaurantele din Bucureşti. Niky intrase în pămînt. Îl căutase acolo unde trăgea el de obicei: la *Postăvarul, Cina,* restaurantul *C.F.R.* Nu era nici la *Ambasador.* Abia se ţinea pe picioare. Era unsprezece fără un sfert, seara. Intră intr-o cabină telefonică, la marginea trotuarului. Ceru camera lor de la hotel. Nu-i răspunse nimeni. „Mă duc acasă şi mă culc", hotărî ea. Dar îşi schimbă planul. „Mai încerc şi la *Siesta.* Îşi aminti că, odată, Niky s-a lăudat cum a stat singur, la *Siesta,* într-o cameră de 104 lei. Încet, abia mişcîndu-şi picioarele, ajunse acolo. Şi procedă cu tact, aşa cum o învăţase Prinţul. Se duse la recepţie şi întrebă dacă nu sînt cazaţi acolo doi bărbaţi: Ioachim Ionescu şi Mircea Bădescu. Spuse intenţionat un nume asemănător cu acela a lui Niky şi unul de pe un buletin furat, sub care se ascundea Niky.
— Bădescu, Bădescu, ... silabisi somnoros omul de la recepţie. Da ... Biräescu. Biräescu Mircea, 412. Chiar acum a urcat!
— Întrebam de Bădescu, spuse Gina.
— Nu. Bădescu n-avem, domnişoară.
— Mulţumesc. Şi se duse în cabina telefonică. Formă numărul hotelului şi ceru camera 412.
— Alo, nu crezi că ar fi cazul să-ţi saluţi prietenele, chiar dacă, să zicem, nu vrei să mai stai de

vorbă cu ele . . .? Celălalt asculta. Încerca să recunoască vocea.
— Cu cine vorbesc?
— Ghiceşte!
— Dacă nu vă prezentaţi politicos, am să închid!
— Închide, prostule. Gina!
— Gina?!
— Da, Gina! Nici nu mă mai cunoşti?
— Ce cauţi aici?
— Coboară să-ţi spun.
— Nu. Urcă tu.
— Nu urc.
— Te rog!
— Nici nu mă gîndesc. Te aştept în hol.
Atîrnă receptorul. Se plimbă, încurajîndu-se. „Va coborî. Va coborî". Şi într-adevăr, Niky coborî morocănos, abia după zece minute:
— Ce e cu tine?
— Hai să bem un coniac!
— N-am bani, veni brutal răspunsul.
— Te-am invitat eu!
Intrară într-o braserie. Era lume puţină, doar la cîteva mese, perechi, perechi. Niky o adulmeca cum adulmecă lupul prada. „De ce mă caută? Mi-am bătut joc de ea, i-am învineţit ochiul . . . Asta vine cu vreo propunere de la Prinţ. Vedem noi . . ."
— Două vodci mari, comandă el. Apoi, Ginei: E mai bună, mai curată vodca decît coniacul. Poftim! O servi cu ţigări B.T. Cînd pleci?
— În noaptea asta.
— Păcat să te chinuieşti pe tren.
— Ce să fac?
— Rămîi la mine!

— Te pomeneşti că ai tot cameră cu două paturi?
— Nu. Cu un pat dublu. Altfel nu pot să dorm. O să vezi!
— Nu merg, Niky. Îmi eşti nesuferit, spuse ea ca să-l aţîţe.
— Mergi, mergi, am eu grijă, jubila Niky, mulţumit că nu e nimic din ceea ce se aştepta el.
— Pa, rîse fata şi bău.
— Te sărut.
— Şi eu, se maimuţări Gina, continuînd pentru ea: „Bestie ordinară, cum am să-ţi vin de hac în noaptea asta".
— Mă oferisem să fac rost unora de nişte mărci. Cum să-ţi spun, eu mijloceam afacerea. Una grasă. Şapte mii de mărci pentru 35.000 de lei. 5.000 erau ai mei. Bani curaţi . . .
— Şi?!
— A căzut afacerea . . . Cît p-aci era să spună că mărcile erau false şi s-a prins omul care le voia!
— De ce?
— A căzut.
— Bine, dar de ce? Ce s-a întîmplat? insistă Gina, văzîndu-l în încurcătură.
— Nu s-au înţeles, între ei, tîmpiţii . . . Voiau hîrtii scrise.
— Şi ce faci?
— Caut alţi fraieri.
— Noroc, Niky.
— N-ar fi rău. Hai sus, mi-e somn . . .
— Atunci de ce să vin? glumi ea.
— Să ne culcăm!
— Dacă mai bem o sută.

— Bine. Fie . . .

Niky se ridică şi se duse să ceară vodcă şi un foc. Gina aruncă vodca ei în frapieră şi puse sifon. În clipa cînd Niky se apropie ea bău sifonul şi se strîmbă cît putu mai urît.

— Ce te-a apucat? De ce bei ca o proastă!

— Am necazuri. Mi-e greaţă de oameni . . .

— Şi mie . . .

Vorbeau fără chef, rar, adormiţi. Gina vărsa vodca în frapieră, Niky bea şi se uita la o femeie, singură la o masă, alături.

— Mi-e somn. Mergem?

— Îhî, acceptă fata.

*

Gina se prefăcea că doarme. Niky se ghemui lîngă ea şi o vreme rămase treaz. Apoi, începu să horcăie. Dormea greu, obosit şi de băutură şi de alergătură. Gina scotoci prin haine, găsi mărcile în buzunarul de la spate al pantalonilor. Erau 11 hîrtii de cîte o mie. Luă opt din ele. Se îmbrăcă fără grabă. Niky dormea adînc. Era unu şi cinci. Se uită să vadă dacă n-a uitat ceva. Ieşi şi lăsă uşa deschisă. Jos, în hol, doi ofiţeri de miliţie. Vorbeau încet. Apoi, au intrat în ascensor, urmaţi de omul chel şi mărunt, de la ghişeu. Băieţii de serviciu vorbeau între ei:

— E unul care plasează mărci false.

— Îl saltă din aşternut.

— Dacă o fi acasă. Poate a întins-o . . .

*

Gina alergă într-un suflet pînă la hotel. Scăpase ca prin urechile acului. O găseau şi pe ea, acolo, cu mărcile în poşetă. Regretă profund că n-a luat toate mărcile. Îi făcea un bine lui Niky. Nu găseau „corpurile delicte“ asupra lui! Bătu mult la uşă, pînă cînd Prinţul îi deschise, somnoros. Nici nu vru s-o asculte, mulţumindu-se să mormăie:

— La ora asta vii?

— Bine că am scăpat. Era aer închis. Deschise fereastra. Afară începu să ploaie. Tuna încet.

— Să închizi uşa, o rugă Prinţul.

— Tică, tremura ea.

— Ai să-mi spui ceva? Aproape dormea.

— Niky a fost arestat.

— Foarte frumos. De ce?

— Pentru mărci. False. A vrut să le plaseze unor indivizi.

— Somn uşor. El socoti că n-avea de ce să se teamă, chiar dacă Niky ar vorbi. Nu furase, nu falsificase, n-avea mărci asupra lui. Şi adormi liniştit.

Gina se dezbrăcă, se culcă lîngă el şi adormi foarte tîrziu.

Se treziră a doua zi, la zece. Prinţul îşi făcu duşul şi exerciţiile de gimnastică. Ţinea foarte mult să aibă un corp frumos. Ceru mărcile, le numără şi le rupse în bucăţi mici.

— Ce faci? protestă fata.

— Întotdeauna, dimineaţa, am gînduri foarte frumoase. Curate! Intră la W.C.

— Foarte frumos. Dar de ce le rupi?

— Pe măsură ce vine seara, gîndurile şi faptele mele se întunecă, se murdăresc . . . Se întoarse de la W.C. Se auzea apa.

— Pentru ce ne-am chinuit să i le luăm?!
— Ca să-l învăţăm minte! Trebuia doar să-l pedepsim. Şi ca să fie sigur mai trase o dată apa.
— Acum ce facem? întrebă resemnată Gina, neştiind că Prinţul mai are şase hîrtii de cîte o mie, tot false!
— Ne ducem la mare, stăm vreo zece zile. Pe urmă, faci ce vrei...
— Şi tu?
— Mă întorc acasă şi mă apuc de lucruri serioase.
— Care-s alea?
— Încep să fumez, de pildă. Pipă!
Avea chef de glumă, era relaxat, odihnit, duşul îl limpezise.
— Eu am să mă ţin de lucruri slabe.
— Anume?
— De tine!
— Aiurea. La ce bun? Nu te alegi cu nimic... Cît a fost ieri?
— 26.
Şi formă numărul domnului Mărculescu: 26.06.70. „Alo, cu domnul Mărculescu, vă rog... O, vă salut. Tînărul de aseară! Exact! Vreau să vă spun, domnule Mărculescu, că m-am ţinut de promisiune, v-am telefonat şi vă doresc multă sănătate. Deseară, plec la mare, aşa că n-o să ne mai vedem. „— Chiar pleci, tinere?!"; „— Plec, deseară. M-am hotărît!"; „— Aş vrea, totuşi, să ne vedem. Nu vii la o cafea?"; „— Dacă e ceva important, îmi fac timp..."; „— Cred că e ceva important!" „— Cînd? Unde?"; „— La unsprezece, la *Violeta*"; „— Perfect. Vă salut".
Avea o plăcere sadică să-i vadă pe alţii, supuşi, mai slabi decît el, la picioarele lui. Mai ales atunci

cînd, aceştia erau oameni tari. Şi Mărculescu, aşa îl intuise, era unul foarte tare. Trăia clipe de o neînţeleasă satisfacţie urmărindu-l, dominîndu-l, punîndu-l în încurcătură.
— Gina, fă şi tu un duş, du-te unde vrei. Eu am o mică afacere! La trei, ne întîlnim aici. Dacă întîrziu, mă aştepţi. Te sărut.
Şi întîi se duse să se bărbierească.

*

Mărculescu îl aştepta. Prinţul îi analiză încă o dată chipul uşor pleşuv, uşor cărunt, în trăsături exacte, dure. Nimic, nu era fin în el, delicat. Şi ochii erau grei ca două pietre. Afişa, însă un aer atît de calm, de senin, încît devenea nu numai interesant, dar chiar simpatic.
— Vă salut.
— Ia loc tinere. O cafea? Mai dulce, mai amară? Cum o bei?
— În mod obişnuit, mai amară! Şi-l privi surprins, căci nu avea ochelarii.
— Să fiu scurt tinere: mă pot bizui pe ceea ce am discutat cu amicul tău sau nu? Ne-am înţeles pentru 4.000 de mărci.
— Adică 28.000 de lei.
— Pardon! Ne-am oprit la 20.000.
— Mă rog. Pe mine nu mă interesează.
— Cum nu te interesează? se revoltă Mărculescu.
— Nu vă enervaţi domnule, intenţionam să vă spun aseară aceste lucruri, dar mă priveaţi cu totală neîncredere.

— Ca şi acum.

— Atunci, la ce bun să ne mai pierdem vremea?!

— Eşti naiv tinere, nu însă pe cît vrei să pari. Numai doi oameni, care n-au încredere unul în altul, discută şi se copleşesc cu vorbe de laudă. Aştia vorbesc cel mai frumos. Îţi vine să plîngi cînd îi auzi. Nu te ocupi de politică?

— Nu. Nu mă interesează.

— N-ai să poţi fără ea. Viaţa e cea mai mare politică.

— Pe asta o cunosc. Cred că o cunosc destul de bine!

Au gustat pe rînd din cafea şi-au urmărit o studentă care intra. Mărculescu avea ceva tăios în privire şi de aceea Prinţul o ocolea, o evita.

— Îţi place?

— Ce?

— Blonda!

— Acum nu.

— Eşti nerăbdător . . . Facem schimbul?

— Deseară, la ora 18, i-o luă înainte Prinţul.

— Unde?

— Pe strada Biserica Amzei.

— Perfect. Ne întîlnim ca din întîmplare.

— Nu ne întîlnim! Prinţul voia să se pună la adăpost. Se temea să nu i se întindă o cursă! „Cine ştie ce urmăreşte individul?! Trebuie să iau toate măsurile posibile de prevedere". Continuă: În dreptul numărului 18, vă va aştepta o fată foarte drăguţă. Brunetă, cu ochi albaştri. Va purta o rochie mov cu cordon. Va avea o revistă *Cinema* în mînă şi un coş împletit din papură, tip arta populară. Vă va da plicul, îi veţi da banii, într-o cutie de bomboane de ciocolată, Dalia!

— Nenumăraţi?!

— Am încredere. Ca să nu greşim, îi veţi spune fetei: Sărut-mîna! Un coniac pentru o fată. Şi ea vă va răspunde: Da, domnule, un coniac pentru o fată.

— De ce toate acestea? se enervă Mărculescu, văzînd ce-i poate face un mucos.

— Îmi place întotdeauna să fiu foarte precaut.

— Înseamnă că ascunzi ceva?

— Nu ascund nimic. Ştiţi foarte bine, sper, că legea pedepseşte traficul de valută.

— De acord. O ţigară?

— Mulţumesc. Atunci la ora 18. Vă salut.

Prinţul ieşi contrariat. Regreta aventura. „Prea mă avînt. Din asta n-o să ies bine. Individul e foarte tare. Ceea ce mă intrigă, e faptul că nu mi-a luat datele, nu mi-a cerut buletinul, nimic . . . Nu poate fi un imbecil atît de mare încît să-i dea unui necunoscut 20.000 lei. Ori are adresa lui Coajă? Ori îmi pregăteşte o cursă?"

*

La ora 18.03, pe strada Biserica Amzei, Gina răspundea domnului Mărculescu la parolă: „Da, domnule, un coniac pentru o fată". Schimbară banii zîmbind; el puse cutia în coş, ea îi dădu un plic. „Şi, totuşi, un coniac cînd putem bea?!" întrebă bărbatul, zîmbind cu subînţeles. „Nu face parte din parolă, explică Gina. La revedere". Mărculescu se îndepărtă repetînd: „Un coniac pentru o fată".

Gina își continuă drumul. Se pomeni acostată de un taxi. Îl privea curioasă pe șofer. Apoi îl observă pe Prinț. Mărculescu se întoarse s-o mai vadă. „Unde o fi intrînd?" se întrebă nedumerit.

VII

Spre miezul nopții, după o călătorie liniștită și îmbelșugată, în vagonul restaurant, trecură Dunărea. Gina nu înțelegea ce se întîmplă cu ea și, cu atît mai mult, ce se petrecea cu Tică. Era foarte rece, distant, mereu ironic, suspicios, într-o continuă frămîntare. Nopțile acelea cînd își spuneau unul altuia „sălbaticule", „tu ești sălbatică", parcă nu fuseseră decît în vis. El era altul. Nu mai semăna acest Prinț hăituit cu cel de odinioară. Tăceau timp îndelungat, se priveau rar, cu ochi pustii. Poate nici nu aveau timp să gîndească, n-aveau timp și nici curajul de a fi ei. Jucau un rol care le pretindea eforturi mari. Un rol periculos. Se lăsau tîrîți de viață, aiurea, unde voia ea. Bărăganul, ca o vatră caldă, visa sub geana lunii; mirosea a bălți, a nămol și a salcîmi tîrzii, dar ei nu simțeau decît gustul vodcii din care sorbeau plictisiți. Au văzut Dunărea, s-au făcut atenți unul pe altul, fluviul murise între maluri, apoi trenul a dispărut în noaptea Dobrogei...

— Mi-e urît noaptea, spuse Gina.

— Și mie, recunoscu el, ceea ce li se întîmpla foarte rar. Era poate un moment de slăbiciune, un moment de repaus într-o lungă luptă oarbă de a părea altfel decît era în realitate.

Animația de pe peronul gării Constanța îi liniști. În lumea aceea multă, se pierdeau. Singurătatea era departe de ei. Cît puteau, se fereau să rămînă singuri. Nu era un prim semn de slăbiciune?

Un taxi îi duse în centru, la hotel *Europa*. Prințul obținu, în cîteva clipe, o cameră cu două paturi. Camera avea ferestrele spre mare. Bătea un vînt umed, sărat. În răstimpuri, gemea răgușit sirena unui vapor. Tînjeau după lume. Iar cînd erau în mulțime, oboseau și visau singurătatea.

— O să stăm aici? întrebă Gina, scoțîndu-și rochia, rămînînd într-un costum de baie.

— Pînă mîine. Ne mutăm la Mamaia.

— Ar fi prea frumos!

— Va fi!

— Dar dacă nu găsim locuri?

— Pînă cînd am bani, nu mă tem de nimic. Pe măsură ce n-am bani, mă cuprinde o neliniște. Fără bani, omul e ca un pește fără apă! N-are unde înota!

— Spui tu ceva...

— Întotdeauna spun ceva. Culcă-te și trage un pui de somn. Ești frîntă, arăți rău...

— Și tu?!

— Mă duc încolo, spre port... Mi-e dor de mare...

Deși trecuse de miezul nopții, era încă destulă lume pe străzi. Prințul trecea străin și neliniștit, mereu visînd, căutînd ceva. Se așeză pe o bancă, lîngă *Cazino*. Marea vuia prea tare ca să n-o audă. Urmărea perechile care se plimbau agale. Și-și aminti cu o ură dureroasă de Mărculescu: îl înșelase crunt. În

loc de 20.000, în cutia de ciocolată, a pus doar 10.000! Prinţul era trist, deşi ştia foarte bine că mărcile erau false, că îl escrocase. Şi suferea. Orgoliul lui fusese lovit. Se auzi strigat: „Prinţule!“ Se întoarse. Era Gică Soare. Un cunoscut al lui, şofer pe camion, condamnat în cîteva rînduri!

— O! Gică, ura!

— Să trăiţi, Prinţe!

Mergeau pe după cap ca îndrăgostiţii.

— Te rog, fără „Prinţule“. Mă supără cuvîntul ăsta. Nu-l mai suport. Zi-mi Tică. Prinţul intuia ceva fără să-şi dea seama. Îl deranja numele, era prea cunoscut...

— Cu ce ocazie? întrebă Gică.

— Cu marea! Tu, în concediu?

— Nu. Am adus nişte marfă, mîine plec gol pînă la Brăila. Acolo încarc şi mă întorc acasă... Am „furat“ trei zile. Pentru plajă. Nu bem nimic?

— La ora asta? Unde? La *Cazino* nu intru.

— Facem o afacere, îi propuse brusc Gică.

— Nu.

— Una bună.

— Nu. Nu mă mai interesează nici un fel de afacere.

— Nu fi tîmpit, Prinţule...

— Tică! îl corectă Prinţul.

— Nu pot. Aşa m-am obişnuit, Prinţe! Nu ştii ce vreau să fac!

— Nici nu vreau să ştiu.

— Mă, da repezit mai eşti. Treaba ta. Ai nişte bani?

— De ce?

— Să-mi împrumuţi.

— Mulţi?!

— Vreo două-trei mii!

Prinţul rîse, în loc să răspundă.

— Poate ceri de la cineva!

— Ce-ai găsit? Ce urmăreşti? se interesă Prinţul, deşi în sinea lui nu voia să ştie nimic. Era obosit şi neliniştit peste măsură.

— Au adus nişte marinari ceva ceasuri, magnetofoane, aparate de filmat, maşini de ras. Le iei aici pe un preţ de nimic, le vinzi acasă cu bani buni, Prinţe. Pe cinstea mea! Am oamenii mei. Dimineaţă mă aşteaptă.

— Foarte frumos.

Urcau spre centru. Oraşul dormea...

— Poţi cumpăra lucruri bune. Nu-ţi lipseşte un magnetofon? reluă Gică.

Prinţul asculta şi calcula în gînd: „Bani am, cam mulţi ca să-i port cu mine. Prea bat la ochi. Cumpăr nişte ceasuri şi unul sau două magnetofoane“.

— Ce zici? îl întrebă Gică.

— Nu e rea ideea! Să mă mai gîndesc.

— Nu mai e timp, Prinţe. Ori, ori! Dimineaţă plec.

— E tîrziu, se miră Prinţul. „Să nu iasă vreo încurcătură cu toate astea. Acum, n-am voie să risc nimic“. E o treabă sigură?

— Foarte sigură.

— Bine. Aş lua nişte ceasuri bune...

— Longines, Omega... Au şi japoneze.

— Perfect. Şi două magnetofoane.

— Orice, nu e nici o problemă. Repet, am oamenii mei. Tu nu mă cunoşti de azi, de ieri!

— Dar am o rugăminte?

— Să auzim!
— Să-mi duci marfa acasă.
— Nu e o problemă. S-a făcut. Gică aruncă ţigara, scuipînd după ea pe astfalt. Şi Prinţul îi văzu faţa roasă de beţiv, mîncată de vreme şi de anii de închisoare. Regretă că-i promisese să cumpere ceasuri.
— Poţi să-mi dai şi mie nişte bani?
— Cîţi?
— Vreo 2 000.
— Bine. Unde ne vedem?
— La opt, dimineaţă, lîngă hotelul *Continental*.

*

A doua zi, la 7, cînd Prinţul o trezi pe Gina, şi-i spuse despre ce e vorba, fata protestă nervoasă, ca un copil trezit din somn.
— Nu mă duc nicăieri.
— De ce mînzo?!
— N-ai spus că ne lăsăm de afaceri? Avem bani, de ce nu putem sta liniştiţi, la mare? Să ne odihnim.
— De ce? se întrebă prostit Prinţul. Şi continuă: Tocmai fiindcă avem bani. Bani înseamnă totul, în afară de linişte!
— Pînă la urmă, o să ne trezim amîndoi la puşcărie.
— Dacă am ajunge în acelaşi loc, nici n-ar fi rău... Banii cer bani, cum alcoolul cere alcool.
În aceeaşi zi, Gică Soare ducea într-o ladă lucruri în valoare de trei mii pentru el şi de cinci mii pentru Prinţ.

*

Ajunseră la Mamaia după-amiază. Indispuşi, certaţi din pricina afacerii, care le-a răpit o dimineaţă. Au tras la hotelul *Rîndunica*, unde Prinţul avea cunoştinţe!
— Vai, ce păcat, regreta responsabilul. Azi dimineaţă, am dat camera în care aţi stat anul trecut. Zău, aţi avut ghinion...
— Ce ai, altceva?
— Cum, aţi venit aşa... fără bagaje?
— O, nu, se prefăcu băiatul, vin şi ele. Ne ajung din urmă. Prietena mea, o prezentă apoi pe Gina. Uitasem...
— Simion, se prezentă bărbatul mărunţel, slugarnic în toată făptura lui. Vă dau o cameră, dar la etajul III?!
— Una cu două paturi, preciză Prinţul.
— Bine, bine... Una! Dar la etajul III. E cam sus, dar e bună...
— Are vedere spre mare?
— N-are.
Cîteva minute mai tîrziu, Prinţul şi Gina se răcoreau în mare. Abia în apă uitară de toate afacerile şi problemele ce le devorau liniştea. Apoi, pe cearceaf, la soare, începură să-şi reproşeze:
— Ţi-au trebuit magnetofoane.
— Foarte frumos.
— Dacă veneam direct, aici, aveam o cameră cu vedere la mare.
— Nemulţumită mai sînteţi, duduie!
— Tu eşti nemulţumit. Nu te mai ştii opri, nu te mai saturi...

— Iartă-mă. Țin foarte mult să nu mă enervez cînd sînt în vacanță.

*

El o ținea în brațe, ea șoptea: „sălbaticule“. Cineva bătu în ușă. Se auziră glasuri. Nu răspunseră. Bătăile deveneau din ce în ce mai insistente. Cei de afară se certau. În cele din urmă, Prințul se sculă, trase pe el doar slipul și deschise: un domn bine, cam gras, transpirat, copii, cucoane, responsabilul. Dintre ei, se desprindea actorul Bordeianu. Ceru permisiunea să intre. Gina, goală, sub cearceaf. Actorul arunca mereu ochii spre ea. Pe culoar, gălăgia se potoli.

— Iubite domn, începu actorul să-și joace rolul. Noi venim aici în fiecare an. În camera asta și în cele vecine. Au balcon comun!

— Foarte frumos, aprobă galant Prințul.

— Exact! Dar sînt acum cu doamna Cornelia Pascal, compozitoarea.

— Ce compune?

— Muzică ușoară! N-ați auzit? Nu se poate?!

— N-am auzit, domnule. Așa. Și?

— Vă rog să vă mutați. Ne stricăm tot concediu. Doamna compozitoare a și făcut un acces.

— Acces?

— De nervi. Vrem să ne simțim bine.

— Foarte frumos. Și noi vrem să ne simțim bine. Gina, iartă-mă, să-ți prezint pe domnul actor. Soția mea. Și o sili să se ridice, ținînd cearceaful peste sîni.

— Bordeianu, se recomandă actorul. Vă rog să ne

eliberați camera. Să vă mutați în alta. E una liberă. Ca asta. Altfel, vom da telefon la Mircea. Așa a spus doamna Pascal: „Îl rugăm pe Mircea“. Zău. Se apropie și-i șopti Prințului, la ureche: Cornelia e cumnata tovarășului Mircea!

— Foarte frumos. Dar cine e Mircea?

— Zău, n-am vrea să avem scandal. Oricum vă scoatem de aici.

Prințul îl pofti afară. „Nu e bine să-mi fac de lucru cu ăștia. Cine știe ce iese de aici“.

Peste un sfert de oră, erau într-o cameră întunecoasă, cu un geam sus, mic, cît un dosar, cu două paturi înguste și tari, fără dulap, fără masă... Fusese o magazie.

— Oamenii nu încap unul de altul. Se calcă pur și simplu în picioare unii pe alții, vorbea rar, ca pentru el, Prințul. Și ne mai mirăm că nu se înțeleg țările, popoarele între ele... Cum dracu? Ne-au scos afară ca pe niște cîrpe...

— Ce vrei dragă, sînt artiști, compozitori, nu ca noi...

— Artistul voia un pat și pentru fetiță. Ce vină am avut eu? Am venit ieri, am găsit liberă camera, am ocupat-o. Ei mă amenință cu telefoanele, cu Mircea.

Ușile bubuiau. Din cînd în cînd, o voce de femeie, sigur soția actorului, striga: „Vasile, Vasile!“ Urcau și coborau. Tremurau scările.

— Compozitoarea e căsătorită cu grasu'? întrebă Gina.

— Nu dragă. Soțul ei, după cîte am înțeles, nu e aici. Ea a venit cu băiatul din prima căsătorie și cu fata din a treia căsătorie.

— În a doua căsătorie n-au avut copii?

— Ba da. Gemeni. Lor le-a dăruit vacanţa din anul trecut.

— Viaţă grea, Prinţule.

— Ce vrei, compune mereu!

— Acum ce facem?

— Mergem acasă. Nu mai suport. De o săptămînă, trăiesc în hoteluri, restaurante şi trenuri. Într-o continuă goană şi într-o continuă tensiune. Nu mai pot. Vreau linişte.

— Te-a obligat cineva?

— Uite că nu mai ştiu! Am vrut să mă răzbun. Acum mă obligă cineva să stau? M-au dat afară, n-am ce face, plec... În chilia asta, nu rămîn. Mă duc acasă, la mama, şi dorm o săptămînă. Îi fac şi o bucurie, dacă mă vede tuns...

— Cînd pleci?

— În seara asta.

— Şi eu?

— Te priveşte!

— Mă laşi?

— Unde?

— Aici?!

— Faci ce vrei. Eşti majoră.

— Tu vrei să scapi de mine, Prinţule!

— Aiurea.

— E ceva în inima ta. Ai avut nevoie, o vreme, de mine, acum mă alungi!

— Încă nu, Gina. Dar într-o zi, va trebui oricum să terminăm, să plăteşti!

— Pentru ce?!

— Mi se pare că m-ai trişat odată ... Nu cred că mă înşel!

Băiatul se aşeză pe pat şi începu să-i desfacă bluza, de parcă nu el spusese cu răutate cuvintele acelea ameninţătoare.

— Ce faci? se miră inutil, Gina.

— Ghici?!

VIII

Seara erau în acceleratul de Bucureşti. Supăraţi. Timpul trecea greu. Se certau, iar în lungile pauze privirile lor se ocoleau, străine.

— Alergi ca un nebun, Prinţule! Nicăieri nu-ţi place, peste tot te simţi stingher şi în nesiguranţă. N-ai somn, n-ai vise, şi un om fără vise nu poate fi decît rău...

— Termină, spuse dur Prinţul, deşi simţea lămurit că aşa e: peste tot suferea, se simţea străin şi singur. Dorise atît de mult să fugă din Bucureşti, să se vadă în Constanţa. Faleza, marea, serile cu îndrăgostiţii întîrziind pe diguri, şi pescăruşii ţipînd în noapte, pe care îi aşteptase cu bolnavă nerăbdare, nu-i spuneau nimic. Şi atunci, se născu în mintea lui Mamaia, cu plaja ei molcomă, cu răcoarea aspersoarelor rătăcite în ierburi, cu nisipul fierbinte... Ajuns în Mamaia, s-a pomenit, din nou, devorat de aceleaşi nelinişti, de aceleaşi îndoieli care-l urmăreau şi în somn.

— Mergem direct acasă!

— Ești liberă să te duci unde vrei. De ce n-ai rămas la mare, la Mamaia, să te odihnești? Nu te-am rugat să mă urmezi.
— Să rămîn singură, fără bani, ce zici?! Mi-ar fi stat foarte bine.
— Nu mă interesează. Pentru ce-ai făcut, te-am plătit bine.
— Și întrerupi în București?
— Pînă mîine la ora 13,05.
— Dacă te rog frumos să mergem direct, ai să mă asculți?! Te rog, Prințule!
— Poți să mă rogi de o mie de ori. Nu-mi place să mi se poruncească.
— Nu-ți poruncesc, te rog!
— Degeaba. De pomană. Zadarnic.
— Cine n-ascultă de nimeni, umblă prost...
— Foarte frumos. Altceva? Îi întoarse spatele și deschise geamul pe jumătate. Privea în noaptea bărăganului, grea ca un somn adînc.
— Sînt o haină de vremuri grele pentru tine. Mă folosești ca pe o unealtă, unde ai nevoie, unde nu vrei să te expui pe tine. Ești ticălos, Prințule. Mai trimis pe mine să dau mărcile, să iau banii, iar tu ai stat la adăpost, fiindcă mărcile erau false. Îți era frică să nu cazi într-o cursă. Și m-ai trimis pe mine. Mă crezi oare atît de proastă?
— Nu te-a obligat nimeni să faci ceea ce ai făcut. Cît despre mărci, nu erau false cîtuși de puțin.
— Minți!
— Nu zbiera ca o tîrfă, nu-ți șade bine!
Prințul își luă servieta din piele galbenă și ieși pe culoar. Trenul intra în Gara de Nord. Gina îl urmă tăcută și neputincioasă. „De ce vreau să rămîn în București?“ — se întrebă Prințul, dominat tot mai lămurit de teamă. Știa că nu vine să facă nici un rău, nici o „afacere“ și totuși, ca niciodată, se știa în pericol. Era convins că i se va întîmpla ceva, dar nu era în stare să renunțe la ideie. Se lăsa tîrît, dus ca de o apă mare. „Destinul mă duce undeva!“ Coborî pe peron, fără s-o privească pe Gina. O simțea în urma lui. Îi auzea pașii. „Nebuna, ține la mine... De ce, de ce trebuia și nefericita asta să țină la mine? Tocmai acum?“ Nu avu timp să-și răspundă. O mînă îl strîngea cu putere de braț. Întoarse capul și se opri: Mărculescu, cu figura lui dură, de dulău ce-și arată colții.
— Cine mi te-a scos în drum puișorule? șuieră el printre dinți.
Peste umăr, Prințul îi șopti Ginei să se ducă la hotel *Pax*, în timp ce Mărculescu privea mulțimea aceea pestriță ce se mișca parcă fără sens. Prințul îl auzi apoi pe Mărculescu strigînd un milițian. Și atunci, îl strînse și el de braț, și-i șopti la ureche: „Fii rezonabil, domnule! Nu fă pe nebunul, că te dau cu capul de betonul ăsta“. Și începu să-l sărute ca și cum atunci s-ar fi întîlnit, după o lungă absență.
— Buletinul, buletinul amice, îi ceru Mărculescu și el îi văzu gulerul alb imaculat și fața adînc brăzdată, rasă proaspăt, mirosind a apă de colonie.
Prințul îi dădu buletinul furat, cu care „lucra“. Mărculescu observă și o fotografie a Prințului și o luă fără să se sinchisească, dintre actele băiatului.
— Domnule Mărculescu, zău dacă mă așteptam la una ca asta. Tăbărîți așa pe mine, ca pe un hoț,

ca pe un criminal?! Şi tăcu. Îşi simţea genunchii moi, trupul vlăguit. „Fotografia mă va da de gol!"

— Tinere, mărcile sînt false!

— De acord!

— Cum, ştiai?! se enervă Mărculescu. Figura lui nu mai avea nimic distins, nimic sensibil. Trăda dispreţ, poate scîrbă şi mînie. Era colţos şi fricos în acelaşi timp, ca un dulău în uliţă.

— Nu ştiam. Înseamnă că şi eu am fost înşelat! În cîteva zile, voi descurca lucrurile, minţi Prinţul.

— Vreau banii, Prinţule!

— Bineînţeles, aprobă el uluit, cînd auzi că-i spune pe nume.

— Pînă mîine, la ora 18, să am banii!

— Staţi o clipă, să ne înţelegem. Aveţi dreptate, e regretabil ceea ce s-a întîmplat. Se traseră la o parte, să treacă un electrocar. Vă invit la o bere. Îmi place să fiu om pînă la capăt.

Mărculescu primi. Intrară la restaurantul gării. Comandă două beri. Mărculescu deschise buletinul, îi trecu atent numele şi datele într-o agendă mică, scoasă din port-act. Prinţul reţinu fila unde scrisese: 20 aprilie. În port-act puse şi fotografia.

— Cum facem? întrebă el, primind înapoi buletinul. Punea întrebări să cîştige timp. N-avea nici o idee. „Deocamdată, să fiu cît se poate de calm. Oamenii intră în încurcătură şi tot ei trebuie să iasă".

— Mîine, la ora 18, ne întîlnim tot acolo: pe strada Biserica Amzei. Vii dumneata! Cu banii.

— Bine, numai să pot face rost de bani pînă mîine. E cam scurt timpul.

— Te priveşte! Şi te previn: dacă nu vii, poimîine dimineaţă mă duc şi te denunţ la miliţie. Le dau şi mărcile. Şi fotografia. Tot!

— Voi face orice ca să pot veni cu banii. Cîţi? întrebă, fulgerat de dureri ascuţite la stomac. „Ar trebui să-i pocesc mutra, să-l omor".

— Atît cît am dat! Nimic mai mult.

— Şi cît aţi dat?

— Conform înţelegerii: 20.000.

Prinţul surîdea senin, cu eforturi supraomeneşti, să-şi mascheze mînia. Privea atent mutra bărbatului din faţa sa, fără îndoială un escroc, dar deloc deştept. Berea era rea, caldă şi amară.

— Bine, domnule Mărculescu. O să primiţi tot ce vi se cuvine şi vă cer scuze.

În pachetul dat de Mărculescu Ginei, nu fuseseră decît 10.000. Iată de ce, preferase Mărculescu să nu ceară nici o dată celui de la care primea mărci. La rîndul lui, înşelase cu sete.

„Ori eu, ori el" — îşi spuse Prinţul şi plecă, făcînd un semn vag cu mîna, lăsînd o hîrtie de zece lei pe masă. „Pentru bere" — preciză el, domnului Mărculescu.

•

În drum spre hotel, Prinţul analiza: „Am o noapte la dispoziţie, să gîndesc ce e de făcut. Datele problemei sînt, în mare, simple: „Bani n-am de unde-i da. Cel mult, vreo patru mii. Alţii n-am. Îmi cere toţi banii, şi-şi aminti cum buza lui Mărculescu tremura în clipa cînd spusese cifra pe care, el, n-o dăduse!! Dacă ajung la miliţie, n-am nici o ieşire. Pînă

mîine, nu mă denunță. Așteaptă banii. Escroc prost, dar conștiincios. Din cale-afară de conștiincios. Ghinion cu întîlnirea. N-aveam voie să revin aici! Dacă pun mîna pe mine, se va afla totul: falsurile, celelalte povești, faptul că m-am dat ofițer de miliție. ... Voi fi nevoit să mărturisesc totul, să spun de unde am luat mărcile... Acolo, la pușcărie, s-ar putea să-l întîlnesc pe Niky. Habar nu are că am luat-o pe urmele lui..."

•

Fusese o noapte lungă și urîtă, ca o boală care te ține multă vreme la pat. Se plimbase prin cameră, desculț, ore întregi, căutînd o soluție pentru a ieși din încurcătură. Gina dormea. Nu trebuia să-i spună nimic. Singur se complicase, singur urma să iasă din încurcătură. Ațipi nițel spre ziuă, dar se trezi repede, ostenit și speriat. „N-am ce face decît să-i fur mărcile. Cu orice preț, indiferent de unde: din casă, din buzunar, de la nevastă-sa. Fără mărci, nu mă poate denunța. Chiar dacă o va face, denunțul nu va avea nici o valoare... N-am decît să neg. În definitiv, nu fac altceva decît să mă apăr! Mă apăr obligat de împrejurări..." Ieși din cameră devreme, tiptil, să n-o trezească pe Gina...

La un oficiu telefonic, își notă numerele celor șapte Mărculești trecuți în carte. Nici unul sub numele de Pompiliu. Și-i luă pe fiecare la rînd. Voia să găsească adresa clientului său. Deocamdată, alt mijloc nu exista. Suna, se prezenta foarte atent drept o cunoștință a domnului, întreba de el, cerea apoi numărul de la birou. Își pierduse speranța. Mereu i se

spunea alt număr, decît pe ce-l care-l aștepta el. Al cincilea Mărculescu nu răspundea. „Să nu fie ăsta, că-mi încurcă toate socotelile" se temea el. Al șaptelea telefon, cel fără speranță. O voce de femeie îi spuse că domnul e la birou. El îi ceru numărul și vocea femeii îi spuse cu aceeași bunăvoință: 26.06.70. Ba și întrebă: „Ați notat?". Nu știu cum să mulțumească. Drumul era bine ales. Din carte, reținu și adresa: str. Crișan 6.

„Să vedem, Pompilică" — își zise el, și, în stradă, întrebă primul milițian unde vine Crișan 6. O găsi cu greu, schimbînd un tramvai și două autobuze. O stradă laterală, cu tei pe marginea trotuarelor și cu cîteva prăvălii. Blocuri cu patru și șase etaje. Se opri în dreptul blocului de la nr. 6. Purta o mapă neagră sub braț și un ziar. În hol, găsi tabelul cu numele locatarilor. Scrise toate numele pe manșeta ziarului. Observă că era destulă liniște. În spate, o curte mare unde se jucau copii. Nu era ascensor. Reținu cum sînt dispuse ușile. Trecu apoi peste drum, într-o cofetărie mică, întunecoasă, și ceru o cafea. Scoase un caiet din mapă, din acelea cu optzeci de bani, cu pătrățele, și scrise cu creionul roșu pe copertă: Regie — Apă. I.C.B. În interior, linie un tablou și trecu în ordine pe toți cei 16 locatori ai blocului din Crișan 6. În jur, nimic suspect. Zi toridă de iunie. Se întoarse în Crișan 6. Urcă solemn, cu mapa sub braț. Întîlni o servitoare. O ușă trîntită de curent. Se opri pe platforma ultimului etaj. Nu venea nimeni în urma lui. Sună. Liniște. Apoi niște pași. „O femeie cu siguranță bătrînă, coboară". Sună din nou. Se auziră pași. Prin geamul mat din ușă, văzu pe cineva apropiindu-se: o femeie. Se răsuci

cheia, uşa se deschise doar de un lat de palmă: „Cine e?“ întrebă o voce. „De la uzina de apă, doamnă. . .“ „— Un moment“ . . . Femeia dispăru. El îşi puse mapa într-o mînă, ca pe o tavă, deschise caietul şi căuta ceva preocupat. Rămase aşa pînă se deschise uşa:

— Eram în balcon, făceam plajă, se scuză doamna, o femeie surprinzător de tînără, suplă, roşcată, „foarte lipicioasă din prima clipă“, observă Prinţul. Aţi sunat mult?

— Nu, doamnă. Iertaţi-mă că v-am deranjat. Sînt de la uzina de apă. Trebuie să verificăm dacă nu aveţi pierderi de apă la robinete. O verificare periodică, şi se uită pe uşă, la numele locatarului: familia Pompiliu Mărculescu!! Era unsprezece şi un sfert.

— Da, poftiţi, îl îmbie doamna.

— Cîte persoane? întrebă preocupat Prinţul.

— Numai două, eu şi soţul.

— Două camere?

— Trei.

Prinţul se uită sumar la robinetul din bucătărie, apoi trecu în cameră şi se opri mirat:

— Frumoasă cameră, cu mult bun gust aranjată, şi abia atunci văzu, cît permitea uşa întredeschisă, cealaltă cameră ai cărei pereţi erau acoperiţi cu icoane pe sticlă.

— Toată lumea laudă apartamentul nostru. Stau acasă ca să-l putem întreţine mai bine. . . Am funcţionat cîţiva ani ca profesoară la ţară. Nu se merita! M-am pensionat.

— Foarte frumos, spuse el, văzînd că doamna e neaşteptat de volubilă.

— Da, dar mie, sinceră să fiu, nu prea îmi plac icoanele. Soţul le-a primit cadou . . .

— Sînteţi bogaţi, zîmbi Prinţul, îndreptîndu-se spre baie.

— Soţul meu are două slăbiciuni: filatelia şi pokerul, preciză ea, intrînd în baie.

— E bine, doamnă, nu sînt probleme. Şi el bifă ceva cu un creion roşu, din mers, în caiet. Apoi întrebă: Vă plac timbrele?

— Nu. Nici nu mă uit la ele. În dulăpiorul acela din bibliotecă, soţul meu are o mulţime de clasoare. Nici nu le-am văzut.

— Aveţi şi cărţi. Şi biblie. . ., se amuză Prinţul, trecînd prin faţa uşii odăii cu icoane.

— Nu e biblie, rîse femeia. E „Napoleaon“ de Tarle. Soţul meu citeşte în fiecare seară din ea. Mă mir şi eu că nu s-a plictisit. . . Se închide în camera lui şi-l ia pe Napoleon.

— Aveţi o casă ca un vis, doamnă, şi se gîndi la femeia aceasta, oricum cu cel puţin douăzeci de ani mai tînără decît soţul ei. „O aventură cu o asemenea femeie nu poate fi decît frumoasă!“ În antreu, sună lung telefonul. Femeia se grăbi să ridice, vorbi cu cineva, apoi se văzu obligată să explice:

— Credeam că e soţul meu. Dă mereu telefon să mă întrebe ce fac. Ţine foarte mult la mine. . . Era o greşeală. Şi din nou sună telefonul. Femeia a vorbit mult, explicînd cuiva să-şi amîne vizita, deoarece, în după-amiaza aceea, pleca la o rudă la Piteşti.

— Unde lucrează soţul dumneavoastră?

— E responsabilul unui magazin de pălării! Pe Cuza-Vodă, colţ cu Unirii. . . M-a sunat croitoreasa, preciză ea. Tot nu era el. . .

— La revedere, doamnă.
— La revedere.
Abia atunci, Prințul înțelese ce era drăgălaș și nostim în vocea ușor cîntată a acestei femei: era peltică.

*

Orașul i se păru mai primitor, mai vesel, canicula mai suportabilă. „Îl judec eu pe stimabilul". Ajunse prea tîrziu la prăvălia cu pălării, de pe Cuza-Vodă, colț cu Unirii. O vitrină mică, plină de praf, cu niște manechine diforme, purtînd felurite pălării și căciuli. Unele aveau capul enervant de mare. „Cine o fi avînd un asemenea prost ochi și gust?" se întrebă el, contemplînd vitrina. Un bătrînel mătura cu mîini tremurînde, potrivindu-și mereu ochelarii care-i cădeau.
— Bună ziua. Nu vă supărați, domnul Pompiliu Mărculescu a plecat?
— A plecat. De cîteva minute. Da, ce aveți cu, 'mnealui? Și moșul îl cerceta cu atenție.
— Mă chemase să-mi ofere ceva, spuse Prințul, neștiind cum să-l descoase.
— Dumneata nu ești din lumea lui, spuse bătrînul. Te văd băiat spălat, un om, cum s-ar zice, cu stil! Nu, nu! Nu rîde tinere! Oamenii din ziua de azi nu mai au stil! Prestanță, personalitate...
— Bei o țuică, moșule?
— Nu te deranja. Nu e nevoie. Dacă vreau o țuică, mă duc colea, peste drum, și beau.
— Dacă te invit eu, n-ai să mă refuzi?
— Una mică! se repezi bătrînul.

— Cum vrei dumneata.
Trecură peste drum și comandă două țuici mari.
— Dumneata îmi dai o țuică, să afli ce te interesează despre domnul Mărculescu, chicoti caraghios bătrînul. Eu atît îți spun: nu te complica cu el!
— M-a ajutat într-o împrejurare grea, e om cumsecade...
— N-ajută pe nimeni fără interes! Face totul pentru bani. E în stare să vîndă și pe mă-sa.
— S-o fi purtînd urît cu dumneata și acum îl vorbești de rău!
— Tinere, nu mă jigni! Nu bîrfesc pe nimeni. Dar nu pot vorbi, demnitatea și onoarea mea nu mă lasă, frumos despre unul ca el. Ăsta e urmărit de ani de zile pentru aur și trafic de valută. Alaltăieri a vîrît în pușcărie un nenorocit... Mai bei o țuică? O dau eu!
— Dă-o!
— Faci cum vrei. Sfatul meu ăsta e: ferește-te de el ca de foc.
— Frați are?
— Unul vitreg, Apostol Pară, prieten de-al meu, din tinerețe. Ne-am cunoscut în închisoare...
— Hopa, zise Prințul.
— Ce-ai spus? Nu prea aud bine?!
— Pe ce bază ai ajuns acolo?
Bătrînul își mîngîie barba, ținînd parcă pentru el plăcerea răspunsului, apoi vorbi chiar cu oarecare mîndrie:
— Am dat o lovitură la o bancă. Dădusem noi mai multe. Nu ne-au prins! De data aceea însă am greșit. S-au pus pe urmele noastre și ne-au dibuit. A, dădeam lovituri mari pe vremea aceea. Nu ne

mîzgăleam cu miişoare! Lucram la milioane! Bani mari, domnule! Cu Pară se poartă urît Mărculescu, frate-său, deşi au fost şi împreună la puşcărie, deşi o bună parte din averea lui Pompiliu se datorează lui Pară. Îl minte, Mărculescu... Şi ce succes aveam la femei! Să-ţi povestesc eu aventuri. Ne culcam cu una şi ne trezeam cu alta în pat...

Moşul se cherchelise. O lua razna. Nu-l mai asculta. Prinţul aflase ceva şi-i era deajuns. Îi lăsă moşului o hîrtie de 25 lei să plătească ţuicile. Gina îl aştepta la hotel.

*

Ploua. Vîntul zgîlţiia ferestrele şi vitrinele prăvăliilor. Prinţul şedea pe pervaz şi privea îngîndurat ploaia care se izbea în pereţi. Fulgera şi tuna. Tremurau zidurile. După atîta caniculă, vremea se răzbuna. Îşi aminti cum dormea vara la bunici. Se culcau afară, în podul şurii, pe fîn. Ar fi dat oricît în acele clipe să se poată întoarce la vremea aceea... Gina asculta muzică.

— Gina?

Ea ridică doar ochii spre el.

— Te rog să pleci cu primul tren!

— Unde? se miră ea.

— Acasă... Unde vrei...

— E ceva grav? Vreau să zic, ai păţit ceva?

— E bine să pleci cît mai repede.

— Vin cu tine!

— E imposibil... Şi Prinţul spuse doar pentru el: „Cît de plini de păcate sîntem, nu ne mai spală nici potopul..." Îi întinse cîteva hîrtii de o sută. Fata refuză şi el aruncă banii pe pat, lîngă ea: Sper să ai mai mult noroc decît mine în viaţă. Ori, poate mai multă minte!

— Ce filozofează, Prinţul meu? Se juca asemenea unui copil, strigîndu-l: Mutule... Sălbaticule... Mi-e aşa frig. Şi urît... Mutule... El tăcea.

Se jenă şi tăcu. Prinţul înlemni la fereastră. Ploaia cădea cu zgomot surd pe asfaltul încins. Îşi amintea zilele acelea nesfîrşite, cînd stătea în fiecare dimineaţă pe băncile din centru, alături de pensionari, liber şi independent, fără nici un gînd, fără nici o teamă. Nu reuşise la facultate. De altfel, nici nu voise. Îşi risipea timpul şi tinereţea pe bănci, alături de alţii ca el, de pensionari, prin cafenele şi braserii, prin baruri de noapte. Stătea o dimineaţă sau o seară întreagă lîngă o cafea şi i se părea că nu face nici un rău. Nu înţelegea nici acum că viaţa aceea de lene şi lîncezeală, după care tînjea, a fost portiţa ademenitoare prin care el a pătruns în această lume fatală, unde înşela sau era înşelat, unde fugea sau se apăra mereu, unde nu era nici linişte, nici mulţumire. Din cauza „afacerilor", o împinsese pe Gina în braţele lui Niky, pe care-l ura şi-l dispreţuia. Se înrăise, nu mai avea milă de nimeni. Era un animal bolnav, hăituit, fără culcuş şi fără odihnă. Se gîndi că ar fi bine să se arunce de la etajul şase în ploaia care spăla bezmetică străzile şi casele. Evită s-o privească pe Gina, spuse „mă întorc îndată", şi ieşi încet din cameră, încercînd să-şi amintească de unde îşi poate cumpăra o umbrelă. Se strecurase de la fereastră la uşă, ruşinat, ori poate sfîrşit.

Din clipa aceea, pe care şi-o va aminti de atîtea ori, Gina n-avea să-l mai vadă niciodată.

IX

Ploaia contenise. Pîrîuri murdare curgeau pe lîngă bordura trotuarelor. Nu se mai întorsese la hotel. Rătăcea pe străzi, chinuit de teamă, de gînduri, de presimţiri rele. Îl obsedau presimţirile. Pentru prima dată, teama de ceea ce ar putea să se întîmple, de situaţia în care se afla, era mai puternică decît ambiţia, decît curajul lui, care-l scosese de atîtea ori din cele mai periculoase încurcături. Nu ştia dacă îi e frig din cauza vremii reci, de după ploaie, sau era un frig izvorît din frică. Trecea de pe o stradă pe alta, străin, strîngînd umbrela. Pe o asemenea vreme, toţi oamenii îl priveau chiorîş. Îl suspectau. Cel puţin aşa avea impresia. Intră într-o cabină telefonică, formă numărul lui Mărculescu, acasă. Mulţumit că nu-i răspunse nimeni, deci doamna plecase cu toată ploaia la Piteşti, puse receptorul în furcă şi se uită la ceas. Mai era timp. După lungi analize, socoti că nu e bine, nici înţelept, să se ducă la întîlnirea de la ora 18. S-ar putea să i se întindă o cursă, Pompiliu să vină bunăoară cu miliţieni civili şi să-l înhaţe. „Oricum, nu mai accept nici o întîlnire în public cu el. Între patru ochi, vom rezolva totul. Frumos, foarte frumos şi inteligent. Fără urme. Nimic nu mă poate da de gol. Îi iau mărcile, fotografia şi notiţa din agendă. Pe urmă să le caute. . ."

Trecu ora întîlnirii. Încerca să-şi închipuie cum sau cît se va fi supărat domnul Pompiliu Mărculescu. Urcă într-un autobuz, ideea îi venise pe loc, şi se duse la prăvălia cu pălării. Văzu de departe o pînză verde, decolorată, în geam. Deschise umbrela.

Începuse să plouă mărunt. Ploaia îi masca paşii, iar umbrela faţa. Nu era bine să-l vadă Mărculescu, dînd tîrcoale prăvăliei. „Voi trece pe lîngă ea cà un pieton obişnuit". Şi veni de după colţ. Pe uşă era prins un bilet: „Închis pentru preluarea mărfii". Printre perdea şi rama vitrinei, văzu un om cu spatele la uşă cu capul în pumni, în faţa tejghelei, şezînd pe scaun. Urcă pe ultima treaptă şi privi peste perdea: era Mărculescu. Nu făcea nimic. Parcă dormea. Prinţul se întoarse cu spatele. Se uita mereu în lungul străzii întrebîndu-se dacă n-ar fi bine să intre. „Nu-mi rămîne, în ciuda îndoielii, decît să merg la el, acasă, la ora unsprezece, deseară. Îi pun ceva în cafea, în vin, în apă. . . Îl adorm, îi iau mărcile, fotografia şi fila din agendă. Apoi, îi urez somn uşor!" Şi hoinări ca un apucat. Încercă să mănînce, dar nu reuşi. Lăsă un grătar neatins. De la opt, după obiceiul lui, se duse la un film, pe care-l văzu în parte şi ieşi mai deconectat. Ploua din nou, monoton, fără fulgere şi tunete. Oraşul se liniştea. În răstimpuri, zdruncinau tăcerea serii tramvaiele.

Prinţul se apropie ca o felină, curajos mai mult datorită fricii, de casa lui Mărculescu. Se uită atent în jurul lui. Nimic deosebit. „La unsprezece fix" urc îşi spuse. Mai avea şase minute. După unsprezece, se circulă mai mult. Iese lumea de la cinematografe, de la televizor. Era luni seara. Îşi dorea un singur lucru: să nu întîlnească pe nimeni în timp ce va urca scările. În clipa aceea, exact în faţa blocului lui Mărculescu, Sandu Coajă cerea un foc de la un trecător. Prinţul se retrase uşor, pe lîngă pereţi, zăpăcit. „Te pomeneşti că şi Sandu are de împărţit ceva cu el?"

PARTEA A DOUA

X

Octav Vornicu fixă o clipă fața deținutului, îi observă mîinile nervoase frămîntînd boneta în dungi, ținuta rigidă, fruntea grea, plecată spre pămînt, și înțelese că nu va fi o zi ușoară. Se prefăcea dinadins că citește ceva într-o filă din dosar, ținîndu-l în așteptare pe deținut. Octav sperase, după calculele, experiența și presupunerile lui, că nu va mai rezista și va vorbi. Va recunoaște. Și totuși, la capătul răbdării și voinței, deținutul mai avea tărie să lupte, să se apere.

— Ce zici, mergem mai departe? întrebă binevoitor Octav, deși era convins că dacă inculpatul ar fi vorbit, în mod categoric, îl mințea din nou, născocind altă variantă a omorului. Deținutul se mulțumi să tacă și să privească încăpățînat în pămînt. Într-un fotoliu din piele, ros, aproape fără arcuri, ședea un tînăr procuror, pasionat de criminalistică, venit în mod special să vadă cum lucra într-o anchetă procurorul Octav Vornicu. Aștepta cu emoție în fotoliul incomod.

— Va să zică nu vrei să stăm de vorbă, reluă Octav, și, în clipa aceea, întîlni privirea dură, tăioasă, a deținutului. Încercă să-l domine, să-i înfrîngă privirea nu prin forță, ci prin convingere și siguranță, dar simțea deslușit că e mai slab. Adună filele

dosarului, convins că n-are nici un rost să continue, fluieră a pagubă, ca un om plictisit, și spuse:

— Vom încerca mîine! Și chemă subofițerul de miliție, care aștepta pe coridor.

— N-am ce să vă spun, domnule procuror, preciză deținutul cu o voce moale, surprins de întorsătura neașteptată și ieși salutînd cu supunere.

— Ce s-a întîmplat? se ridică contrariat tînărul procuror din fotoliu și se apropie de masă.

— Nimic. Eram mai slab ca el, zîmbi cu înțelegere Octav.

— Mai slab?

— Da.

— Și?!

— N-avea rost să insist. Azi, nu-mi recunoaște nimic. Mă mințea.

— Credeți?

— Sînt convins. Aș paria pe orice.

— Și atunci?!

— Mîine.

— Dacă nu vă va spune nici mîine?!

— Poimîine! Va recunoaște, spuse Octav, amuzîndu-se de naivitatea tînărului procuror. El se pregătise să tacă azi. Să reziste. S-a concentrat pentru acest lucru și a venit la mine decis să nu mărturisească. I-am simțit privirea, prea hotărîtă, prea fermă... Era mai tare! Și am renunțat. Toată truda lui a fost zadarnică. Dintre noi doi, întotdeauna el obosește și cedează primul. Pentru că știe numai ceea ce a făcut. Nu poate acționa, nu știe ceea ce am aflat eu și ce probe am. Ca atare, nu poate para nimic, rămîne deschis în fața „loviturilor" mele. Eu știu

ceea ce s-a întîmplat pînă la crimă și după aceea. Am cadavrul, am martori, am probe..

— Și îndoieli!

— Amîndoi avem îndoieli. Dar eu mi le pot verifica în diverse moduri, pe cîtă vreme el, nu! E ca o partidă de șah întreruptă. El a dat mutarea în plic... deschis. Deci, o cunosc și urmează să răspund. În mai multe feluri. Evident, pot să și pierd... Dar șansele de cîștig sînt toate, sau aproape toate, de partea mea.

— Bine, și credeți că el a simțit adineaori că e mai tare?

— Infractorul simte imediat dacă are în față un anchetator slab, dezorientat, nesigur sau neatent. Bei o cafea?

— Cu plăcere.

În clipa următoare, sună telefonul. Octav ascultă cîteva minute, spuse doar „da" și „bine", puse receptorul în furcă și-l rugă pe tînărul procuror să-și bea singur cafeaua:

— Sînt obligat să te părăsesc. Mă duc să văd un mort. Sper să fie frumos, glumi el.

— Crimă?

— Se pare că e vorba de o sinucidere.

— În cazul de față, lucrurile sînt foarte limpezi, insistă tînărul procuror: el a băut seara, alături de victimă, în același bufet. A plecat spre casă cu puțin timp înaintea victimei. A așteptat-o la trecerea peste pîrîu. Lovitura mortală a aplicat-o cu o sapă, găsită în fîntîna părăsită de pe cîmp. De ce nu-i oferiți cîteva din aceste argumente?

— Nu e mutarea cea mai bună. Trebuie el să-mi spună tot ceea ce a făcut și cum, iar eu să-l verific.

Nu e permis să mă verifice el pe mine. Pe urmă, nu uita — e vorba de doi bănuiți. Lovitura mortală e numai a unuia! Atît timp cît cunosc probele, voi ști exact cînd, unde și cum mă mint. De pildă, sînt convins că lui aici prin minte nu-i trece că am găsit sapa, că pe ea s-au păstrat pete de sînge, că analiza de laborator a stabilit că sîngele e al victimei.

— Sînt foarte curios cum va sfîrși ancheta, se miră tînărul procuror.

— Bine, zîmbi cu înțelegere Octav. E nevoie de calm și de puțină răbdare.

*

Urcă în grabă scările printre gospodine speriate și bărbați în pijama sau maiouri, somnoroși, treziți înainte de vreme. Pe eticheta din rama soneriei citi: Pompiliu Mărculescu. Un plutonier îl salută conștiincios. În hol, îl întîmpină colonelul Oprescu, obosit și fără chef:

— Tot tu?

— Așa se vede. Sinucidere?!

— Pare ceva mai mult, spuse colonelul Oprescu, cu o voce nesigură. O cameră frumoasă, o masă cu patru scaune în mijloc, un cactus imens sub geam, o canapea rabatabilă de-a lungul peretelui din față. Pe canapea, întins, numai în pijama, cu fața afundată în pernă, cadavrul victimei. Un bărbat corpolent, ușor pleșuv.

— Nici un legist? întrebă Octav, examinînd interiorul.

— Vine, Mircea Ionescu.

Octav cercetă cu atenție paharele de pe masă, ceașca de cafea, aflată lîngă aparatul de radio, atitudinea victimei. Nici o urmă de violență. În cealaltă cameră, prăbușită într-un fotoliu de culoarea muștarului, plîngea o femeie foarte tînără, roșcată, tunsă scurt și coafată proaspăt. Procurorul observă că femeia se chinuia să pară frîntă și să plîngă cu lacrimi.

— Sînt nenorocită, se văieta femeia și mai tare, în clipa cînd intrară ce doi. Sînt nenorocită, repeta ea mecanic, ștergîndu-și cu grijă lacrimile, căutînd să rămînă atrăgătoare.

— Condoleanțe, stimată doamnă. Octav întinse mîna și se prezentă. Vă rog să vă liniștiți. Trebuie să stăm puțin de vorbă.

— Îndată, domnule procuror, să mă spăl nițel pe ochi. Femeia trecu în baie. Rochia mini dădea la iveală un trup prea frumos, ca Oprescu să nu-și muște ușor buza în semn de admirație:

— Cam tînără pentru... răposatul.

— Foarte tînără, întări Octav. Ocupă-te de ea, cu tact și răbdare, eu întocmesc procesul-verbal de cercetare a locului faptei. Trecu în camera vecină. O muscă se plimba nestingherită pe urechea victimei. Procurorul privi lung acel trup învinețit, ce părea al unui om de peste șaptezeci de ani, încercînd să înțeleagă ceva. Apoi, deschise un caiet albastru și începu să descrie amănunțit, migălos, așa cum numai el avea răbdare, tot acel interior.

Colonelul discuta cu proaspăta văduvă.

— Nici nu știu ce pot să vă spun în asemenea împrejurări, plîngea femeia.

— Foarte multe lucruri, doamnă. Dacă ne ajutați,

vom putea descoperi rapid cauzele acestui sfîrşit tragic.

— Sînt nenorocită, juca ea un dureros teatru.

— În ce dispoziţie a fost în ultimele zile?

— Ca de obicei, sobru, liniştit, atent. Ne înţelegeam foarte bine. Ţinea enorm la mine, mă iubea. Nu mă aşteptam la aşa ceva, ca la moarte!

— N-a fost agitat?

— Nu. Nici vorbă, domnule colonel.

— A avut vreun necaz?

— Nu.

— S-a certat cu cineva?

— Nu, nu cred. Cel puţin, eu nu ştiu. În ultima vreme, a fost chiar mai cald, mai tandru ca de obicei.

— Bănuiţi ceva?

— Nu bănuiesc nimic, nu pot înţelege nimic. M-am reîntors acasă acum o oră. Credeam că e la magazin. L-am găsit aici... Şi femeia consideră că e cazul să dea puţin frîu durerii... Am ţipat, povestea ea printre lacrimi, de spaimă. Şi de durere, adăugă prompt.

— Iertaţi-mă doamnă, e nevoie să precizăm unele lucruri. Nu aţi dormit acasă?

— Nu.

— Dar unde?

— Sînt necesare şi aceste amănunte?

— Nu le putem ocoli!

— Am fost la o soră a mea. La Piteşti.

— Cînd aţi plecat?

— Ieri, după-amiază. Pompiliu m-a condus la gară cu maşina. M-a sărutat şi m-a rugat să am grijă de mine. Mă iubea mult... Din nou, puţin plîns, reuşit cu destule eforturi.

— Cînd v-aţi întors acasă?

— Acum o oră şi ceva. V-am spus doar... Cu rapidul de 8,40.

— Cu rapidul sau cu personalul?

— Cu rapidul. Personalul face aproape patru ore. E prea incomod. Şi obositor. Nu călătoresc niciodată cu personalul. Rapidul soseşte la o oră mult mai potrivită. De data aceasta, nici n-a fost aglomerat...

Femeia minţea. Colonelul o asculta atent, întrebîndu-se ce ascunde această minciună. El ştia că rapidul nu sosise. Avea o întîrziere încă necunoscută, deoarece deraiaseră trei vagoane ale unui tren de marfă, iar linia era închisă.

— Cum o cheamă pe sora dumneavoastră?

— Nu văd ce importanţă are! se supără femeia.

— Are, doamnă. Vă rog să ne ajutaţi.

— Corina Munteanu. Poftim! Bulevardul Republicii 60 A!

— Mulţumesc, doamnă. Avea ceva prieteni mai dubioşi domnul Mărculescu?

— Vai, tovarăşe ofiţer, cum puteţi să întrebaţi aşa ceva?

— Meseria, doamnă! Vă rog nu vă enervaţi. Sînt obligat să insist!

— Avea prieteni din lumea bună. Dar nu-i frecventa. Era un om singuratic, un om retras. Un om de casă.

— Cînd ieşeaţi în oraş, unde-i plăcea să meargă?

— Ne plimbam la şosea. Cu maşina.

— Şi la restaurant?!

— De cele mai multe ori, la *Casa Universitarilor*. Se simţea foarte bine acolo.

— Dumneavoastră lucrați undeva?

— Nu, sînt casnică. Îl îngrijeam. Avea nevoie de un om. De cineva care să-l îngrijească. Suferea cu inima.

— De mult?

— Din timpul bombardamentelor.

— A fost rănit?

— Nu. S-a speriat. E un om emotiv, manierat. Asculta muzică simfonică, și, așa brusc, a căzut o bombă, apoi altele. S-a speriat rău. . .

— Gătiți bine, doamnă?

— O! nu, nu gătesc decît foarte rar. Gătesc prost. Nu sînt o bună gospodină. Pentru orice trebuie să ai chemare. Eu n-am o asemenea chemare.

— Și unde mîncați?

— La prînz, la o pensiune, iar seara la *Casa Universitarilor*.

— Și era mulțumit de mîncarea de restaurant soțul dumneavoastră?

— Sigur! Mă iubea mult și nu putea suferi să mă vadă lîngă aragaz, arzîndu-mi degetele. Îmi iubea și mîinile că erau, zicea el, foarte frumoase. Mîini de doamnă. . .

— Ce neamuri, ce rude apropiate are în oraș soțul?

— Un frate: Apostol Pară. Frate vitreg. Numai după mamă. E pensionar. Locuiește pe Crinului 14. Un neisprăvit. Exact opusul lui Pompiliu: bădăran, murdar, invidios. . . Un om de nimic.

— O fi așteptat pe cineva aseară, o fi avut anunțată vreo vizită soțul dumneavoastră?

— Nu. Sînt convinsă. În lipsa mea, citea sau asculta muzică simfonică.

— Bine, dar sînt vreo două pahare cu vin, unul într-o cameră, altul în cealaltă . . .?! Cum vă explicați prezența lor?

— S-ar putea să fi fost vreun amic. De unde să știu?

— Bine, doamna Mărculescu, vă mulțumesc pentru primele amănunte. În zilele următoare, vom mai sta de vorbă. Și vă rog să fiți tare! Curaj!

Alături se lucra de zor. Predoiu isprăvise de fotografiat. Medicul legist Ionescu strînse paharele pentru analiză, cercetă la lumina unei veioze fața, gîtul și mîinile victimei. Octav trecu în baie, cercetă atent chiuveta, vana, doar — doar va găsi ceva revelator. Nimic. Intră în cea de a treia cameră: pe masă, o butelie de vin, Fetească albă, și un pahar. Patul, pentru două persoane, desfăcut. Pe perne și în așternut se distingeau urmele a două corpuri. „Aici au stat, cel puțin o vreme, dacă nu toată noaptea, două persoane. Iar mai mult ca sigur, o persoană a fost victima. Dar a doua?! E vorba de o femeie. Nici un bărbat nu vine la alt bărbat, chiar prieteni fiind, și în lipsa soției acestuia, să doarmă într-un pat. Logic judecînd lucrurile, nu poate fi vorba decît de o femeie. Cine e această femeie?" Octav se apleacă și observă pe cearceaf, aproape de perna dinspre perete, un fir de păr lung, blond și moale. Îl examină cu atenție. „Iată prin urmare și argumentul ipotezei", spuse el, și puse părul cu grijă într-o cutie de chibrituri.

— Ce crezi? întrebă Oprescu, intrînd.

— Cam încurcată problema, mormăi Octav, cercetînd așternutul.

— **Ai găsit ceva?**

— Un fir de păr.
— Ne spune ceva interesant?
— Fireşte. Octav se întoarse şi-l privi pe Sile, dus pe gînduri. Aici, a dormit o femeie! Cine şi de ce?
— O fi a ... văduvei!
— Nu. E un fir de păr blond. Doamna Mărculescu e roşcată, roşcată bine şi tunsă scurt!
— Şi minte, Octave. M-a minţit spunîndu-mi că a venit azi dimineaţă de la Piteşti, cu rapidul. Ori, linia e închisă din cauza unui marfar care a deraiat. De ce minte?
— Eu zic să aflăm, spuse Octav, şi-l pufni rîsul, văzînd cum cercetau amîndoi aşternutul acela. Vecinii ce spun?
— Nimic. Nimeni n-a auzit nimic.
— Cine e acest Mărculescu? Ştim ceva despre el?
— Gestionarul unui magazin de pălării. Apreciat pentru comportare şi vînzare.
— Cucoana lui?
— Zice că e casnică, că el ţinea foarte mult la ea, că se înţelegeau foarte bine şi se iubeau enorm.
— Oprescule, cucoana minte mult, spuse Octav cu voce moale, să nu se audă. Trecură în hol prin camera unde se afla victima.
— Mircea, cînd ne poţi da un rezultat măcar aproximativ?
— Dimineaţă.
— Tu ce zici? îl luă deoparte Octav.
— Nu cred să fie vorba de o sinucidere! Victima a băut şi cafea înainte de a bea conţinutul paharului din faţa sa. Iar dacă a venit în camera asta,

înseamnă că a stat de vorbă cu cineva. Uite Octav, cele două scaune opuse sînt deranjate. Se pare că a stat cineva acolo. Iar din paharul acela posibil să fi băut apă sau vin. Faţa victimei e cianotică...
— De cît timp a murit?
— Lividităţile cadaverice de pe piept, rigiditatea instalată, prezentă în articulaţii, pledează pentru o moarte violentă, consecinţă la prima vedere, a unei asfixii mecanice prin obstruarea orificiilor respiratorii, ce datează cam de 11—12 ore. Tu simţi un vag miros de cloroform?
— Nu ştiu, nu cred. Semne de violenţă?
— Uşoare escoriaţii laterale pe gît şi pe pomeţii feţei. Presupun un tampon banal cu cloroform!
— De ce a avut nevoie criminalul de cloroform, de narcotinarea bătrînului?
— Asta urmează să aflaţi voi, zîmbi discret medicul legist.
— Vreau să ştiu exact dacă a fost sau nu cloroform?
— Dimineaţă vei şti, Octave. După analizele toxice complementare.
— Şi cafeaua de lîngă radio?!
— Probabil a băut cafea şi a ascultat ceva la radio, înainte de ... scena finală.
Octav Vornicu o întrebă apoi pe doamna Mărculescu:
— Seara, soţul dumneavoastră obişnuia să bea cafea?
— Uneori da, răspunse femeia, încurcîndu-l.
— Putem lua cadavrul? întrebă medicul legist.
— Bineînţeles, aprobă Octav. Apoi îşi luă rămas bun de la soţia victimei, prezentîndu-i, încă o dată,

condoleanțe. Ieși urmat de colonel și sună la ușa vecinului victimei. Deschise o femeie slabă, îmbătrînită, temătoare:

— Vă deranjăm nițel, spuse Octav, și-l izbi mirosul de aer închis.

— Poftiți, poftiți, repeta speriată femeia măruntică și slabă, deschizînd larg ușa unei camere.

Rămaseră în hol, în picioare.

— Ați auzit ceva aseară? Vreo discuție, vreo ceartă la domnul Mărculescu?

— Nu, n-am auzit nimic, domnule. Sînt oameni foarte de omenie. Nu fac gălăgie. Ca și cum n-ar locui aici. În schimb, vecinul din dreapta, un șofer, face o larmă de nu vă puteți închipui.

— Da, da, o opri Octav. Domnul Mărculescu a fost acasă aseară?

— Da. Soțul meu l-a auzit. Eu mă culc devreme. Pe la zece dorm întotdeauna.

— Ce a auzit soțul dumneavoastră?

— Nu știu ce, dar a auzit.

— Unde e acum?

— La lucru. E achizitor de materiale la Uzina de mașini unelte.

— Gălăgie n-ați auzit?

— Nu.

— Muzică, vreo voce de femeie?! Țipete? Vreo discuție aprinsă?

— Nu. Numai cînd șoferul își bate nevasta, tremură tot etajul. Se bat în parte. Și se bat des, domnule procuror.

— Bine, doamnă. Să-i spuneți soțului să vină după-amiază, între cinci și șapte, la Procuratura locală, camera 12. Bine?

— Da, tovarășe procuror. Îi spun.

— Pîrvulete și mai cum? întrebă Octav.

— Maria.

— Soțul?

— Marin.

*

Coborîră. Era cald. În stradă — Fiatul 1300. Octav lăsă ușile deschise să facă curent, să iasă căldura.

— Tot o folosești în interes de serviciu? Ziceai că renunți ...

— N-am încotro! Unde te duc?

— Beau o bere în fugă și, pe urmă, mă lași la prăvălia lui Mărculescu, să stau de vorbă cu vecinii.

— Perfect. Mi-e sete și mie! Nu-mi prea place povestea asta ...

— Îți spun eu că ne dă de lucru. Iar ne luăm adio de la concediu.

— Cu ce începem? Și tăcură amîndoi.

Aleseră o masă la umbră; lîngă ea, era o frapieră cu bere și gheață.

— Bei la volan? glumi colonelul.

— Niciodată, spuse Octav. La volan, nu. Beau după ce cobor. Rîseră. Un picolo le deschise două beri. Își turnară singuri.

— Excelentă bere, gemu ușor Octav. Apoi scoase o agendă mică, verde și continuă: E a victimei. Sînt aici o sumedenie de adrese. Îi purecăm pe toți. Trebuie să aflăm cine e amanta ... cu păr blond!

— Amanta lui Mărculescu?!

— Exact. Ea ne va spune şi alte lucruri. Chemi, pe rînd, pe toţi cei notaţi în agendă ... Ce neamuri are?

— În oraş, doar un frate: Apostol Pară.

— Ce nume!

— E frate vitreg. Numai după mamă.

— Ştii ce zic eu, Sile? E aici una ... şi căută în agendă, pînă găsi: Cecilia Olaru, al cărei nume e tăiat cu pixul. Caut-o azi, după-amiază, şi vezi cine e, de ce i-a tăiat numele. S-ar putea femeia asta să fie o pistă ... Nu. Lasă. Ai destule. O chem eu. Ne vedem deseară la opt.

— Unde?

— Te iau de unde vrei.

— Anchetezi după-amiază?

- Pînă la opt. Îmi vin nişte amatori de la Păuleşti.

— Crima cu sapa?!

— Aha. Mai bem cîte o bere?

— Cîte una!

— Meştere, îl strigă Octav pe picolo.

— Mă iei de la serviciu, preciză colonelul.

— Şi tu lucrezi opt ore? glumi procurorul.

— Ca şi tine! Pînă una alta să nu uităm să ne ducem la autopsie.

— La ce oră?

— La 13.

*

Seara, procurorul ciocăni la uşa colonelului. Îl găsi în cămaşă, fumînd, obosit. Cînd îl văzu, Sile spuse abătut:

— M-aş duce în concediu. M-am săturat...

— Du-te! Octav se aşeză. Avem nişte noutăţi. Am stat de vorbă cu Cecilia Olaru. E prietena unei foste amante a victimei. Distinsul nostru de la... morgă. Nu mi-a spus mare lucru. Prietena ei, o oarecare Dorina Şerban, a trăit un an în concubinaj cu Mărculescu, înainte ca acesta să se fi căsătorit cu nefericita văduvă. Plimbări cu maşina, seri petrecute la *Leul albastru* sau la *Grădina foamei*, cadouri făcute de victimă. Inele, cercei, lănţişoare. Mult aur!

— Locuri ferite de ochii lumii, rezumă colonelul, bani mulţi...

— Se pare că era un afemeiat recunoscut. Cam atît. S-o caut pe Dorina Şerban.

— Vecinul, Pîrvulete, a venit?

— Nu. O să-l chem cu citaţie.

— Am şi eu cîteva noutăţi: Pară, fratele victimei, mare spărgător de bănci pe vremuri, a fost condamnat pentru furt calificat, fals în acte publice, fals de monedă, înşelăciune şi o tîlhărie. Colonelul îi întinse fişa personală. În total, are 86 ani închisoare.

— Şi vîrsta?

— 64.

— Acum, cu ce se ocupă?

— Pensionar. Are vreo 15 ani la poştă.

— În comun cu frate-său, n-are nimic?!

— Încă nu ştiu. Abia mîine pot să-ţi spun. Despre frate-său, Pară a vorbit frumos, dar total neconvingător. Ascunde ceva, Octave. Cred că e bine să depistăm toate localurile pe care le frecventa victima, să ne interesăm cu cine şi cam ce discuta.

— Neapărat. Ieşim?

— Hai, se ridică greoi colonelul. M-aş duce la o stînă, într-un vîrf de munte. Niciodată nu m-am simţit atît de obosit, de fără chef. O fi şi vîrsta pe deasupra...

— Bem un coniac şi-ţi trece, glumi Octav.

— Chiar dau un coniac. Am luat azi premiul, se lăudă colonelul.

— Ce premiu?

— Pentru ţiganul cu 160.000 furaţi în amiaza mare de la C.E.C.

— Ăla de azi iarnă?

— Ăla, pentru care am degerat în zăpadă şi n-am dormit două săptămîni.

— Îl ştiu, dă-l dracului. Nu ţi-a oferit el 50.000 bani gheaţă să-l faci scăpat!?

— Aşa e, se înveseli colonelul.

— Dar tu ai preferat premiul!

— Bineînţeles!

— Cît ai luat?

— 500 lei.

— Pentru un coniac ajunge, rîse Octav şi trînti uşa Fiatului.

Octav intenţionase să dea o fugă, încă în seara aceea, pînă la *Leul albastru*. Dar văzîndu-l abătut pe colonel, care muncise zi şi noapte în ultima vreme, se răzgîndi şi rămase la un coniac. Abia într-un tîrziu, îşi aminti că-i promisese Danei, soţia lui, că vor merge la film, un film poliţist, *Clanul sicilienilor*, în acea după-amiază în care el anchetase neîntrerupt. Şi-l rugă pe colonel, fiindcă tot era în bani, să mai comande cîte un coniac mic.

XI

Colonelul Oprescu reciti din nou concluziile raportului medico-legal: „Moartea lui Pompiliu Mărculescu este violentă. Ea se datorește unei otrăviri care a dus la paralizia inimii. Simptomele clinice, expertiza de laborator, coroborate cu leziunile anatomopatologice constatate la autopsie (ateroscleroză coronariană, infarct miocardic al ventriculului stîng, cu ruptură şi hemopericard) pledează pentru otrăvire cu cloroform, care a declanşat infarctul". „Neîndoielnic a *fost* otrăvit şi mai mult ca sigur din imprudenţă", gîndi Sile.

Intră un omuleţ, cu mutră de şoarece speriat. Îşi supse buzele într-un mod ciudat, înainte de a vorbi.

— Am fost chemat.

— Cum vă numiţi?

— Ion Creţu.

— Îl cunoaşteţi pe Pompiliu Mărculescu? Ocupaţi loc.

— Da.

— Cam de cît timp?

— În toamnă, vor fi doi ani.

— Cum l-aţi cunoscut, unde?

— La atelier. Eu sînt mecanic auto şi cunosc lume multă. Domnul Mărculescu a fost adus la mine de un doctor. Un client al meu mai vechi. De atunci, întreţin maşina lui domnu' Mărculescu. E foarte mulţumit cum îi lucrez. Ştiţi, tovarăşe colonel, dînsului nu-i plăcea să aştepte.

— Plătea bine?

— De ce să zic nu? Cu mine s-a purtat salon. N-am venit aici să vă mint. Nu, tovarăşe colonel! Vă spun tot ce ştiu.

— Fireşte, îl aprobă colonelul.

— Domnul Mărculescu dădea telefon şi zicea „Să trăieşti Ionică! Vino, dragă, ia maşina, pune-i benzină, schimbă uleiul şi spal-o“. Îmi dădea cheile, luam maşina şi peste un ceas, două, i-o aduceam lună.

— Ce maşină are?

— Păi, de fapt, are două: un Opel şi o Dacia 1100.

— Două?!

— Da. Opelul i l-a trimis o rudă din Canada. Nu era trecut pe numele lui, ci pe al unui văr al lui, student la medicină.

— Ştiţi cumva numele studentului?

— Nu. Nici nu-l cunosc . . .

— Cît vă plătea?

— Depinde.

— Pentru o revizie, de exemplu?

— Două sute. Nu ne-am tocmit niciodată. Era salon!

— Pe soţia lui o cunoşti?

— Da. E o femeie foarte drăguţă şi foarte cumsecade.

— Conduce şi ea?

— Nu, n-are permis. Era vorba să fac eu nişte ore cu dumneaei, şi ochii omului mărunţel sclipiră ciudat.

— Şi?

— Vedeţi şi dumneavoastră, n-am mai apucat . . .

— Se înţelegeau bine?!

— Cred că da. Dacă aveau bani, de ce să nu se înţeleagă?

— Pe Mărculescu l-ai văzut şi cu alte femei?

— Da. Odată a trecut pe la mine. Nu-i trăgea motorul. Şi era cu o blondă cam spălăcită, mai urîtă ca nevastă-sa. De atunci, n-am mai văzut-o, nici nu ştiu nimic despre ea.

— Zici că plătea bine Mărculescu? silabisi plictisit colonelul.

— V-am spus: n-am venit să mint. Nu, tovarăşe colonel? Mie dacă îmi dă clientu' un ban, îl iau. De ce să nu-l iau? Îl iau pe munca mea.

— Cînd l-ai văzut ultima dată?

— Păi, azi e miercuri . . . Sîmbătă! M-a chemat să-i schimb uleiul, să-i fac presiunea în pneuri şi s-o spăl.

— Pe care dintre ele?

— Opelul.

— Cum arăta Mărculescu, era necăjit, obosit?

— Nu. Vesel, odihnit. Se juca cu cheile şi trăgea cu ochiul după nişte cucoane care treceau prin faţa magazinului cu pălării . . .

— Cît ţi-a dat pentru ulei, presiune, spălat, ultima dată?

— 150.

— Galant bărbat.

— Domn, tovarăşu' colonel.

— O să te mai chemăm, dacă va fi nevoie.

— Cu multă plăcere, tovarăşu' colonel.

*

Următorul chemat pentru a fi audiat, Alexandru Paulian, sosi o oră mai tîrziu. Un bărbat înalt, subțire, cu o față trandafirie și un zîmbet ironic, mereu în colțul buzelor.

— Doctor Paulian, se recomandă cu eleganță.

— Îmi pare bine, Oprescu. Dorim niște informații stimate tovarășe doctor, în legătură cu prietenul dumneavoastră...

— Sînt convins că la mijloc a fost o mînă criminală, îl întrerupse doctorul.

— S-ar putea. Deocamdată cercetăm. Așa că nu vă pot spune nimic. Dumneavoastră trebuie să ne dați unele amănunte. Și Oprescu îl luă pe departe: Cum a arătat în ultimele zile?

— A, foarte bine. N-am observat nimic suspect la el. De fapt, nu era omul care să-și facă probleme. Era un tip foarte instruit, lucid și manierat. Ascultam la el muzică simfonică. De preferință, Beethoven.

— Îl cunoașteți de mult?

— De vreo zece ani.

— Îl vizitați des?

— Eram prieteni buni.

— Ascultați numai muzică?

— Ei, numai muzică, zîmbi medicul. Uneori jucam poker. Pompiliu era un rafinat jucător de poker. Nu juca însă cu oricine!

— Se împăca bine cu soția?

— Era o căsnicie, nu mă veți crede domnule colonel, exemplară. Aș putea zice, perfectă. Adela e o femeie elegantă, distinsă, foarte instruită. Ținea enorm la ea.

— Și doamna îl iubea?

— Îl venera.

— N-avea alți *prieteni* familia lor?

— Cum puteți pune asemenea întrebări!? Pot chiar jigni, se revoltă doctorul.

— N-am încotro. Sînt obligat să știu tot, cît mai mult, dacă nu tot. Doamna Adela lucra?

— Nu. Era casnică.

— Și cum se descurca numai cu un salar și acela destul de modest?

— Nu vă mirați, domnule doctor. Amîndoi erau foarte cumpătați, economi. Știau împărți banii!

— Economia este izvorul averii, spuse Sile, absent.

— Foarte adevărat. Așa e! Puțini oameni stăpînesc arta economiei.

— Mergeați împreună, seara, la localuri?

— Foarte rar. Aș putea zice din cînd în cînd.

— Ce localuri prefera domnul Pompiliu?

— Ne simțeam bine la *Metropol* sau la *Carul cu bere*.

— La *Casa Universitarilor*, nu?!

— Ba da, ba da, dar numai pentru cină.

— La *Leul albastru* nu mergeați niciodată?

— Nu-i plăcea lui Pompiliu să umble prea mult. Prefera localurile mai apropiate, mai elegante, chiar dacă erau mai scumpe. Vă spuneam, ieșeam rar la local.

— Poker jucați numai dumneavoastră doi?

— Uneori și soțiile noastre, alteori noi cu niște prieteni.

— Îi pot ști și eu?

— Dacă e nevoie da, zîmbi jenat medicul.

— E nevoie!

— Miu Nicoară și Puiu Sebastian.

— Tot medici?

— Nu. Nicoară e un pensionar de boală, iar Sebastian, tehnician.

— Cîți ani are Nicoară?

— 36.

— Ce tînăr și deja pensionar. Ce meserie are?

— Mi se pare, inginer agronom. Medicul era enervat, discuția ajunsese pe un teren nedorit, periculos pentru el. Se uita agitat la ceas.

— Vă grăbiți, tovarășe doctor?

— Am o întîlnire la 12 fix!

— N-am să vă mai rețin. O clipă doar: aveți mașină?

— Da, un Fiat — 124.

— De ocazie?

— Nu, cu repartiție, spuse Paulian cu o vădită liniște și superioritate.

— Cît dați la o revizie mecanicului?

— De ce mă întrebați?

— Din curiozitate.

— Cît dă toată lumea: 50 sau 100 lei.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, tovarășe doctor.

— Omagiile mele, tovarășe colonel.

Încet, încet, se contura figura dubioasă a victimei. Colonelul întrebă dacă mașina de servici e jos. Și ordonă să iasă în față.

*

Lui Octav Vornicu nu-i plăcea să ancheteze din birou. I se părea nepotrivită o asemenea metodă de lucru. Se pierdea timp prea mult, erai departe de terenul care-ți putea oferi în orice clipă ceva nou, în sfîrșit, omul nu se intimida și nu se inhiba văzîndu-se pe coridoarele procuraturii sau ale miliției. De aceea, n-o mai chemă pe Dorina Șerban, ci se duse s-o caute la servici. Ajuns acolo, portarul îi spuse că e la laborator tocmai în cealaltă parte a orașului. Octav agită cheile, mulțumit că plecase cu mașina. Era înnorat și bătea un vînt rece, prevestind ploaia. Pe trotuare, ici-colo, frunzele îngălbenite. Ele îi aduseră aminte de blonda pe care o căuta. Și privi atent toate femeile blonde sperînd s-o distingă în mulțime pe cea căutată. „Dorina Șerban" repeta el în gînd. „N-o fi blondă"?

Se pomeni în fața unei femei brunete, cu ochii migdalați și față ce trăda duioșie sau prostie. Purta o fustă maxi, iar de braț îi atîrna o traistă țesută acasă.

— Procurorul Octav Vornicu, se prezentă el. Vreau să stăm două minute de vorbă.

— Dacă e vorba numai de două minute, poftiți.

— A, nu aici. Trecem peste drum, la cofetărie. Vă invit la o cafea. Putem discuta în liniște. Ce ați terminat?

— Pentru două minute? se miră fata, dar acceptă invitația. Școala sanitară, preciză scurt.

Peste drum, o cofetărie mică, întunecoasă și murdară. Intrară tăcuți. Femeia își aprinse o țigară.

— Ce-mi puteți spune despre Mărculescu?

— S-a sinucis! spuse indiferentă, de parcă ar fi precizat: ieri a plouat.

— Încă nu se știe!

— Sper că nu mă veţi sîcîi cu întrebări despre el, se apără femeia.

— Ba da, zîmbi procurorul. O să vă sîcîi şi încă mult.

— Zău, dacă s-ar putea, aş prefera să vorbim despre orice altceva. Numai despre el nu.

— E o amintire chiar atît de tristă?

— Foarte tristă. Nu văd ce vă poate interesa...

— Totul. Nu ştim de ce a murit, de ce s-a sinucis sau de ce a fost...

— Îmi vine greu să vorbesc despre el. Mai ales acum. A fost un om rău, un făţarnic, deşi la prima vedere părea un Cristos. Afemeiat! Făcea orice pentru o femeie; avea bani, cunoştinţe şi relaţii, tot... Ce să vă mai spun?

— De unde aţi aflat că a murit?

— Din ziar. Scrie în ziarul de azi. Dumneavoastră, iertaţi-mă că vă întreb, de unde ştiţi că între mine şi el a existat ceva?

— Morţii vorbesc! spuse serios Octav. N-aţi ştiut asta, domnişoară?

— Nu, rîse fata şi trase adînc din ţigară.

— Vă place atît de mult fumul?

— El m-a învăţat şi fumatul.

— Şi mai ce?

— Multe.

— Nu v-aţi întrebat de unde avea bani?

— Nu. Dar avea. Niciodată nu l-am văzut fără hîrtii de o sută în portmoneu.

— Cum l-aţi cunoscut?

— Sînt obligată?!

— Nu, dar vă rog s-o faceţi pentru mine.

— Ne-am cunoscut în tren. Mă întorceam dintr-o

vacanţă. Călătorisem în acelaşi compartiment. A fost foarte drăguţ, spiritual, mi-a spus o mulţime de bancuri. M-a condus cu un taxi pînă la cămin. În tren, printre altele, i-am spus că am nevoie de aur pentru nişte lucrări dentare. S-a oferit să-mi facă rost. Foarte amabil, foarte atent, vă spun, te cucerea. În sesiunea din iarnă mi-am pierdut bursa. Avusesem pînă atunci, în doi ani de şcoală, un singur opt, restul numai nouă şi zece. În vara dinaintea anului III, m-am logodit cu un contabil. După ce am trăit trei luni împreună, m-a părăsit. Am trecut printr-o mare criză. Aşa se explică şi corigenţele. Mărculescu mă consola, mă ajuta, îmi dădea bani. Îmi pierdusem bursa şi căminul. Mama era contabilă, avea 1350 lei salar, şi-mi trimitea cîte o sută, două. Cu banii aceia, evident, nu puteam trăi. Mai mulţi nu-i puteam cere. Acasă, mai aveam o soră. Vedeţi, cîte greutăţi?

— Şi tatăl dumitale?

— A murit într-un accident de maşină. Un camion condus de un şofer beat a intrat peste el, pe trotuar...

O tăcere prelungită, stînjenitoare. Filtrul de cafea suna enervant.

— Am trăit cu Mărculescu aproape un an. Ieşeam seara la *Grădina foamei*, la *Leul albastru*. Credeam că mă iubea. Mi-a făcut cadouri, nu ştiu cîte broşe şi brăţări din aur. Toate din aur!

— Ştiţi sau bănuiţi de unde-l avea?

— Nu. Nu ştiu. Dar avea şi bani mulţi şi aur.

— Nu era căsătorit?

— Nu. Fusese. Schimba femeile ca şi cămăşile. După ce am absolvit anul cinci, mi-a spus că me-

najul nostru s-a terminat, că din toamnă nu mai pot sta la el. Locuisem la el. Ce să vă spun, e o poveste, un roman. După un an de la despărțire, m-am întîlnit cu fostul meu logodnic. Ne-am explicat. Ce credeți, pentru ce m-a părăsit? L-a luat Mărculescu deoparte, într-o zi, și i-a spus că eu merg des la el, că-l înșel, ba l-a pus să mă întrebe de unde am un lănțișor de aur, pe care mi-l dăduse el pentru dinți, urmînd să i-l plătesc. Un șantaj, o mîrșăvie fără margini. De atunci, l-am urît neconțenit. Îmi venea să-i pun otravă în cafea . . . Vă spun, jurînd pe lumina ochilor, că am trăit cu el numai după ce m-a părăsit logodnicul meu.

— Despre soția lui știți ceva?

— Nu și nici nu mă interesează.

Dorina plecă privirea, rușinată parcă de trecutul ei, și într-un tîrziu, cînd el se ridică să plece, ea îi spuse tristă: „Mai rămîn". Iar Octav regretă, într-un fel, c-o silise să-și amintească astfel de lucruri.

*

Procurorul conducea încet, spre magazinul unde lucrase victima, mulțumit de ceea ce aflase, socotind că va fi nevoie s-o mai întîlnească pe Dorina. „Ceea ce nu-mi miroase deloc a bine, sînt banii. Victima avea bani mulți! De unde?" Opri în fața prăvăliei. Se uită în vitrina cam fără gust, cu manechine oribile, cu tot felul de pălării și băști. La vreo treizeci de metri, pe aceeași parte a străzii se afla o ceasornicărie. Intră. Lucra un singur om, gras, chel și în vîrstă, cu o lupă, ca un degetar, pe ochiul stîng:

— Ce poftește domnul? îl întîmpină ceasornicarul, ridicînd spre procuror monoclul acela ciudat!

— Octav Vornicu, de la Procuratura locală.

Ceasornicarul se ridică împins parcă de un resort, stinse lampa de masă și-și scoase lupa de la ochi. Întinse o mînă nesigură și rece:

— Rămureanu. Poftiți domnule, luați loc.

— Lucrați singur?

— Am un ajutor, un tinerel, dar e în concediu.

— De mult, aici? și Octav își rotea privirea prin încăperea mică, despărțită de un fel de debara, probabil printr-un paravan.

— De mult. Mai bine de douăzeci de ani . . .

— Vad bun?

— Potrivit. Vadul îl face priceperea și interesul negustorului, observă malițios Rămureanu, în picioare, iscodindu-și oaspetele cu ochii lui mici și roșii, care parcă măreau.

— Pe vecinul dumneavoastră, Pompiliu Mărculescu, l-ați cunoscut?

— O, desigur. Era un bun negustor, un om care își cunoștea meseria și rostul.

— Cum vi s-a părut în ultimele zile?

— N-am observat nimic, domnule procuror.

— Părea agitat?

— Nu. Dimpotrivă. Senin și mîndru, ca întotdeauna.

— Ieșeați împreună după ora închiderii, intrați, să zicem la o bere?

— Ca vecini, am dus-o destul de bine. Aș minți să spun că nu ieșeam. Mă invita el sau îl invitam eu . . .

— Ce local preferați?

— Dînsul, *Carul cu bere*. Eu preferam mai mult terasa *Melody*.

— Îi plăceau femeile?

— Cărui bărbat nu-i plac femeile? Avea trecere la femei. Era un bărbat bine.

— Şi cu ... soţia ... se înţelegea bine?

— O iubea, o respecta. Era foarte precaut. Eu nu l-am prea văzut, dar ştiam că-i plac şi că are, să zic aşa, prietene ...

— Cît aţi da pe ceasul meu? întrebă brusc Octav, şi i-l arătă.

Rămureanu îl privi curios, îl ascultă cîteva secunde doar şi răspunse cu un surîs uşor ironic:

— Nu e Pobeda, decît carcasa. Maşinăria e Longines, domnule procuror.

— Aşa e, aprobă Octav, observînd că are în faţă un expert în meserie.

— Va spus cumva Mărculescu ceva despre nişte necazuri, nişte afaceri?

— Nu. Şi nu cred să fi avut. Se ştia descurca cu o adevărată artă, în orice împrejurare.

— Doar ultima dată nu s-a descurcat deloc bine ... A băut paharul pînă la fund.

— Toţi avem voie să greşim o dată fatal, observă umil, dar cu subtilitate ceasornicarul.

— Iar eu sînt obligat să constat de ce a greşit.

— În orice caz, nu s-a otrăvit.

— De ce credeţi asta?

— Nu era din acei oameni care-şi pun singuri capăt zilelor. E nevoie de mult curaj pentru aşa ceva!

— Şi el n-avea?!

— După cît îl cunosc eu, nu. Era în stare mai degrabă să facă el o crimă ... Acum, că a murit, fie-i ţărîna uşoară, putem vorbi multe ...

— Luni l-aţi văzut?

— De două ori. La prînz şi seara. Chiar am vorbit cu el.

— Despre ce?

— Mi-a spus un banc.

— Care?

— Nu-l reţin. L-am uitat ...

— A fost atît de slab?

— Nu. Dimpotrivă. Era unul din acele bancuri care trebuie repede uitate. Şi eu ştiu să uit foarte repede ceea ce trebuie uitat.

*

După-amiază, Octav continuă ancheta în cealaltă crimă, iar seara ieşi la şosea cu maşina. Conducea Dana. Vremea era tristă, şoseaua pustie.

— Ce-ţi veni să mă scoţi la şosea, chiar la *Leul albastru?* se miră Dana.

— Caut o blondă.

— Ce blondă? Un martor?

— Exact.

— Cel puţin aşa am noroc şi eu să fac o plimbare la şosea.

— Tot e bine, glumi Octav.

— Ce s-a întîmplat? Vreo crimă?!

— A fost otrăvit un individ dubios. În noaptea aceea, a dormit la el o blondă.

— Însurat?

— Da.

— Aşa-i trebuie, apăsă mulţumită pe accelerator Dana, şi el rîse cu poftă de ura ei.
— La *Leul albastru* o cauţi pe blondă?
— Victima mergea acolo cu femei. Loc ferit, liniştit... Sînt convins că a fost şi cu blonda.
— Păcat, n-ai văzut aseară *Clanul sicilienilor*. Acolo urmărire, aventură...
— Lasă dragă, am eu clanul meu...

*

La *Leul albastru* era o atmosferă plăcută.
— Ce intim e aici, se miră Dana.
— Ştia Pompiliu unde să se distreze ... Comandă două coniacuri mici şi nişte grătare slabe. Apoi, procurorul rugă un picolo să-l cheme pe şeful de tură. Se prezentă îndată un individ rotund, tuns scurt, miop, care n-avea nimic elegant în afară de ochelari.
— Să trăiţi dom' procuror! se înclină şi, în clipa următoare, îi ceru unui picolo să schimbe toate tacîmurile şi faţa de masă.
— Şedeţi, vă rog. Trebuie să-mi daţi nişte lămuriri.
— Cu multă plăcere, tovarăşu, procuror, se bîlbîi şeful.
— Venea pe aici un individ de vreo 60 de ani, bărbat bine, serios, cu bani mulţi şi cu o blondă. Pompiliu Mărculescu. Cine-mi poate da relaţii despre el?
— Sigur, sigur, aprobă şeful, incomodat vădit de o asemenea misiune. Să întreb băieţii şi vă spun. Îndată!

— Te rog!
Octav bău coniacul lui dintr-o înghiţitură. Dana schimbă paharele; cel gol îl puse în faţa ei şi întrebă:
— De ce nu ţi-ai comandat un coniac mare?
— Ştiam că tu conduci! Deci tot mare e!
— Nu văd nici o blondă. Şi-mi pare rău...
— De ce?!
— Mîine seară, va trebui s-o cauţi la alt local!
— O căutăm.
Şeful se întoarse cu un ospătar tînăr:
— Dînsul îl cunoaşte!
— Mulţumesc, dacă va trebui, vă voi chema, îi spuse Octav şefului, care se înclină şi se retrase încurcat, cu spatele înainte. Şezi pruncule! Mi-l poţi descrie?
— E clientul meu, tovarăşe procuror. Aduce oarecum cu Vittorio de Sica. Un Vittorio de Sica, dacă vi-l imaginaţi, foarte dur, încruntat. E cărunt, foarte mîndru în figură şi ţinută, pe mîini poartă nişte inele mari de aur. Îl servesc în loja aceea, şi arătă cu mîna.
— Cînd a fost ultima dată?
— Acum cîteva zile.
— Mai exact?
— Sîmbătă seara.
— A stat mult?
— Aproape două ore.
— A fost singur?
— Nu. Cu o blondă.
— Frumoasă?
— Aşa şi aşa.
— Mai tînără decît el?!

— Mult mai tînără. Parcă era fata cu tatăl ei.

— N-aş vrea să faci vreo confuzie. Şi procurorul puse pe masă nişte fotografii de mărimea unei cărţi poştale. Îl recunoşti?

— V-am spus, e clientul meu. Şi în clipa aceea, puse mîna pe fotografie.

— E client obişnuit?

— De două, trei ori pe săptămînă, trece pe la noi.

— De cînd lucrezi aici?

— De doi ani.

— Ştii cine e blonda?

— Nu.

— Plecau împreună?

— Întotdeauna.

— Cu taxiul?

— Nu. Pompiliu Mărculescu are maşină.

— Ce marcă?

— Dacia 1100.

— De unde ştii? De aici, nu se vede parcarea?!

— Odată şi-a uitat blonda umbrela. Am fugit după ei şi . . .

— Blonda vine şi singură?

— Eu n-am văzut-o niciodată.

— Dar el?

— Nici el nu vine singur. Cel puţin n-a fost.

— Sărut-mîna, Dana! Era Sile.

— Pace, spuse Octav. Apoi notă numele ospătarului în agendă.

— Noutăţi? se interesă colonelul.

— Caută o blondă, spune Dana.

— Ce coincidenţă! Formidabil! Şi eu caut o blondă. Luni seara, m-ascultă Octave, victima a fost cu o blondă la *Grădina foamei*. Au cinat, au băut două

butelii de Fetească albă şi, în jurul orei zece, au plecat acasă cu un Opel.

— Deci, părul găsit în pat nu ne-a minţit, reflectă Octav.

— Întrebarea e unde găsim blonda? Colonelul comandă un coniac mare şi un ciolan cu fasole.

XII

— A patra zi şi nimic concludent, se lamenta colonelul, abătut, fără chef în acea dimineaţă.

— Aiurea. Greşeşti, Sile. Ştim foarte mult. Şi vom şti şi mai mult. Numai, vorba lui Caragiale, să avem puţintică răbdare . . .

— Avem, avem, dar eu am cam obosit. De nervi, de alergături, de aşteptare, de adulmecat, de mers pe urmele borfaşilor . . .

— Dacă ne-am ales o asemenea meserie? Aşa ne trebuie, glumi Octav.

— Cu blonda ce facem?

— Am lăsat vorbă la *Grădina foamei* să fiu sunat, de îndată ce apare, la birou sau acasă. *La Leul albastru* la fel.

Colonelul stinse ţigara abia începută. Nu era bună, Octav stătea pe un scaun întors cu spătarul înainte, cu coatele pe spătar. Rămaseră o vreme pe gînduri. Pompierii se grăbeau undeva, clopotele lor stridente tăiau oraşul în două.

— Martorii, adică cei din agendă, ce spun? întrebă Octav.

— Un oarecare doctor Paulian, prieten intim cu victima, știe multe. Iar Crețu, mecanic auto, îi întreținea mașina. Era foarte bine plătit . . .

— E limpede că victima avea bani mulți, aur, prieteni puțini, toți pentru interesul lui, că în căsnicie fiecare avea viața lui particulară. Aparte!

— M-am gîndit azi-noapte la următorul lucru: victima avea trei feluri de întîlniri. Adică, se întîlnea cu prieteni și cunoscuți în trei categorii de locuri. Cu soția frecventa *Casa Universitarilor* și pensiunea aceea pe care încă n-o știm. Dacă ieșea cu prieteni, se ducea la *Carul cu bere* și la *Melody*. În sfîrșit, cînd era vorba de femei, prefera *Grădina foamei* și *Leul albastru*.

— Interesantă observație. Numai că pentru toate astea avea nevoie de bani. De unde avea bani?

— Martorul cel mai valoros rămîne blonda. Ea poate să ne spună ce s-a întîmplat acolo.

— Zici că, luni seara, a fost la *Grădina foamei* cu victima?

— Precis.

— Omul care ți-a spus e un tip serios, de încredere?

— E un ospătar cunoscut. Un amic . . .

— Cred că ar fi timpul, e zece și un sfert, să pornim la drum, spuse Octav, molipsit parcă de mahmureala celuilalt.

Sună telefonul de pe masă, colonelul ridică receptorul și ascultă. Chipul lui se încruntă. Puse telefonul în furcă și se întinse:

— Am găsit blonda. E la cofetăria *Arizona*. A comandat o cafea și un coniac. Omul meu de încredere, și colonelul arătă spre telefon.

Octav îl lăsă pe colonel să se ocupe de blondă, iar el sună la ușa doamnei Mărculescu Adela, fără prea mari speranțe că o va găsi acasă. Și o găsi. Proaspăt îmbăiată, femeia arăta bine. Se scuză și se întoarse după cîteva minute, într-un capot de seară, prefăcîndu-se greu încercată.

— O cafea? domnule procuror.

— Nu, doamnă. Mulțumesc! Am băut una. A doua . . .

Se așezară la o măsuță mică, în camera unde era biblioteca.

— Cîți ani aveți, doamnă? Întrebarea porni violent, ca o împușcătură.

— Sînteți indiscret, prea indiscret, domnule procuror. Nu văd de ce e nevoie să răspund la o astfel de întrebare?!

— Ca să nu vă cer buletinul, doamnă.

— Cît îmi dați?

— Bineînțeles, mult mai puțin de cît aveți. Așa se obișnuiește.

— 28, răspunse repede văduva. Nu-i plăcea firea sau felul de a fi al procurorului.

— Și fostul dumneavoastră soț?

— N-o să mă credeți, dar a fost o căsnicie model. Din nefericire, încheiată atît de prematur . . . De fapt, știți și dumneavoastră vîrsta: 57.

— 30 de ani diferență e, totuși, cam mult.

— Pardon: numai 29!

— Mă rog! Enumerați-mi pe cei mai buni prieteni ai soțului?

— Nu prea avea prieteni, spuse Adela și își strînse capotul. Venea pe aici domnul doctor Paulian.

— Stomatologul, preciză Octav, făcînd o rapidă legătură, în clipa aceea, între aur, cadourile făcute femeilor, ceasornicar și doctor . . .

— Da, îl cunoașteți?! E un bărbat admirabil.

— Altcineva?

— Florin Castană, Miu Nicoară . . .

— Inginerul?

— Da. Un om nițel cam sucit și cam bolnav . . .

— Ce prieteni aveți dumneavoastră?

— Eu? Prieteni? M-am devotat soțului, l-am îngrijit . . .

— Ce profesiune aveți?

— Am terminat chimia.

— Și de ce nu vă exercitați meseria?

— Mă privește.

— Prieteni nu aveți?

— Nu, domnule. Insistați degeaba!

— Îmi puteți preciza unde ați dormit în noaptea de luni spre marți?!

— I-am spus și tovarășului colonel: la o soră a mea, la Pitești.

— Se poate. Și cînd v-ați reîntors?

— Marți dimineața, cu rapidul.

— La ce oră?

— Opt patruzeci.

— Vă place cînd sînteți mințită?

— Nu văd ce legătură are una cu alta?!

— Vedeți doamnă, mă zbat să știu de ce și cum a murit soțul dumneavoastră, iar dumneavoastră, în loc să-mi dați o mînă de ajutor, mă mințiți! Și mă încurcați.

— Cum? roși femeia și plecă fără voie privirea. Nu permit în casa mea să fiu tratată astfel.

— O clipă: ați spus că v-ați înapoiat cu rapidul?

— Exact.

— Ei bine, marți, mă mir că nu ați aflat, rapidul a întîrziat șase ore. A deraiat un tren de marfă. Pricepeți? Iar dumneavoastră ați dormit aici, în oraș. Peste o zi, două, am să vă spun unde. Căci mințiți și atunci cînd spuneți că vă iubeați soțul, că îl îngrijeați . . . La revedere.

Octav se enervase. Rar i se întîmpla să-și iasă din fire. „În fața sclifositei și prefăcutei ăsteia și Dumnezeu și-ar pierde răbdarea — își spuse, sărind două scări odată. Mă lămuresc eu cine e dînsa. În două zile, aflu și cîte fire de păr are dumneaei pe cap".

*

Colonelul, civil, intră ca din întîmplare, somnoros, cu o mină bine confecționată, în cofetăria *Arizona*. La o masă, doi tineri mîncau înghețată. Un bătrîn dezlega cuvinte încrucișate, o cucoană, sulemenită și trecută, fuma. În dreapta, în colț, lîngă sobă, o blondă ostenită. Colonelul se apropie șovăind de masa ei.

— Stimată domnișoară, n-am ce face, sînt obligat să iau loc la masa dumneavoastră, cîteva clipe. Sper că nu așteptați pe nimeni?

— Și dacă aștept?

— Am să plec la momentul potrivit. Colonel de miliție Oprescu, se prezentă el.

— Şi agăţaţi femeile, aşa, cum vă vine la îndemînă?

— Mai rău, ripostă ironic colonelul.

— Bine, şi ce doriţi? întrebă fata cu indiferenţă. Îşi aprinse o ţigară, chibritul îi tremura în mînă. Oprescu o lăsă dinadins să se chinuie, convingîndu-se, pe măsură ce-i privea părul, că a descoperit blonda de care avea nevoie. Nu era nici urîtă, nici frumoasă. Avea un piept iritant. După toate aparenţele, nu purta sutien.

— Cum vă numiţi?

— Cornelia Pivniceru.

— Vi se spune Nely?

— Da. Prietenii îmi spun aşa.

— Aţi fost văzută des cu un bărbat mai în vîrstă, la şosea.

— Eu? E o confuzie gravă, tovarăşe colonel. Îmi pare rău.

— Şi mie. Vă rog să vă amintiţi bine!

— Nu ies cu bătrîni la şosea. Am un prieten care îmi face curte. Numai cu el mă plimb.

— Cine e prietenul dumitale? cercetă ofiţerul noua pistă.

— Un medicinist.

— În ce an?

— În şase.

— Cum îl cheamă?

— De ce vă interesează? Era vorba de un bărbat în vîrstă?

— Vreau să văd dacă cel tînăr există?

— Mircea Strîmbu.

— Locuieşte în oraş?

— Da.

— Iar la şosea, nu aţi fost?

— Nu-mi amintesc să fi fost în ultima vreme. Luă cafeaua şi sorbi încet, cu teamă, privind ca un copil peste buza ceştii. Avea coniac în pahar, dar nu îndrăznea să se atingă de el.

— Nu vă sfiiţi, beţi şi din coniac, spuse colonelul. Am să iau şi eu un coniac mic.

— Mă doare groaznic o măsea, se scuză fata.

— Şi ziceţi că la şosea nu aţi fost de multă vreme . . .

— Nu, şopti ea, cu buze tremurînde.

— Luni seara, unde aţi fost şi cu cine?

— Luni . . . luni . . . luni . . . repeta ea şi nu se străduia să-şi amintească, aşa cum voia să pară, ci se întreba dacă e bine sau nu să mărturisească. Nu ştiu. Nu-mi amintesc.

— Să nu mai lungim vorba. Ce-mi poţi spune despre un oarecare Mărculescu? Pompiliu Mărculescu.

— Nimic. Nu-l cunosc.

— Interesant. Luni seara erai cu el la *Grădina foamei,* iar acum susţii că nu-l cunoşti. Fata tresări. Aţi mîncat cîte o friptură de vacă şi aţi băut vin. Fetească albă. Ce să-ţi mai spun, domnişoară?

— Da, îmi amintesc. Uitasem . . . Prietenul meu şi-a luat cîndva o pălărie de la prăvălia lui Mărculescu . . . Atunci l-am cunoscut . . .

— Nu puteai să spui de la început?

— Nu-mi place să mă amestec în chestiuni din astea. Şi văzînd că ofiţerul bea din coniacul adus, îndrăzni şi ea.

— Am impresia că deja eşti amestecată. Bine de tot. După cină, unde v-aţi dus?

— Acasă.
— La el?!
— Nu. Cum vă închipuiţi una ca asta? Ce să caut la el? M-a lăsat aproape de cămin.
— Eşti studentă?
— În patru. La medicină.
— Şi locuieşti în cămin.
— Da.
— Ce cămin, ce cameră?
— Căminul 6, camera 51.
— La ce oră ai ajuns acasă?
— Pe la zece şi ceva ... Oricum, înainte de unsprezece!

Colonelul socoti că e suficientă discuţia. Avea nevoie de probe. O rugă pe fată prieteneşte:

— Domnişoara Nely, va trebui să stăm încă mult de vorbă. Te sfătuiesc să mă ajuţi, să-mi spui tot ce ştii. Mîine, la ora 9, vii la miliţie. Îl cauţi pe colonelul Oprescu.
— Am o întîlnire la ora aceea!
— O amîni! N-aş vrea să te aduc altfel!

Din holul cofetăriei, colonelul dădu dispoziţie locotenetului Matei să verifice unde a fost şi cînd a venit acasă, luni seara, Cornelia Pivniceru. „Acum, preciză el. La portărească, la colegele de cameră ... Mediciniste ... Da ... fac stagiu ... Da ... Căminul 6, camera 51“.

La magazinul cu pălării, se efectuase un inventar amănunţit, şi o percheziţie şi mai amănunţită, care nu oferi anchetatorilor nici un detaliu. Sub podea, s-a găsit o verighetă de aur. În locul lui Mărculescu, vindea provizoriu un băiat tînăr şi speriat „fără stofă de negustor“ — observă Octav, cercetînd magazinul. Şi-i veni ideea să scotocească prin sertarele unei măsuţe, aşezată după o perdea de pluş verde, într-un fel de separeu. Scoase nişte ziare, apoi dosare, registre de intrări-ieşiri, condici goale, caiete, condici de reclamaţii şi sugestii mai vechi ... Aşeză la loc maldărul de hîrtii. Dintre ziarele puse în pupitru, deasupra unei cutii cu pixuri şi creioane, căzu un plic. Îl ridică. Nu scria nimic pe el. Îl deschise. O scrisoare. O desfăcu. Un scris îngrijit. Citi titlul de mai multe ori: „Scumpul meu, Ică. Nu ştii ce bine îmi pare că pot, în sfîrşit, să-ţi dau o veste bună. Poimîine, miercuri, Pompiliu pleacă la T. pentru nişte afaceri. Rămîn singură. Poţi să mă suni liniştit. Fă în aşa fel ca miercuri şi joi noaptea să rămîi la mine. Mi-e dor de cînd nu m-ai ţinut în braţe. Te sărut, mult, mult, Adela. P. S. Rupe biletul“.

Vînzătorul cel tînăr, speriat, trăgea cu coada ochiului la procurorul care surîdea şters, rămînînd cu biletul în mînă. „Înseamnă că biletul n-a mai ajuns în mîna lui Ică. Ori Adela l-a pierdut, ori Pompiliu i l-a luat din poşetă, înainte ca ea să-l ducă la destinaţie. Cine este Ică? N-a fost el luni noaptea la Mărculescu acasă şi, în urma unei discuţii aprinse, l-a ajutat să „moară“ puţin?“

Lucrurile erau foarte încurcate. Ieşi din magazin convins însă că se află foarte aproape de adevăr.

■

Colonelul îl aştepta mai bine de o oră pe Marin Pîrvulete, vecinul victimei. Îl căută trei zile la rînd, fără să-l găsească. Abia intră omul, lung şi deşirat, în antreu, şi Oprescu îl şi luă în primire:

— Dacă nu vine muntele la Mahomed, ce zici nea Marine?

— Tovarăşe, am lipsit din oraş.

— Colonelul Oprescu, se prezentă oaspetele.

— Îmi pare bine. Marin, Pîrvulete Marin!

— Tovarăşu' Marin, scurt, concis şi cuprinzător: ce ai auzit luni noaptea? Cine a fost aici, la ce oră? Te rog să-mi povesteşti amănunţit. Marin se lăsă greoi pe un scaun, colonelul în picioare, rezemînd uşa.

— Atunci, m-a chinuit o diaree, se scuză Marin, ridicîndu-se. Şi am adormit tîrziu. Înainte de unsprezece, am auzit paşi pe coridor. S-au oprit lîngă uşa mea. Am ascultat atent, fiindcă mă gîndeam că iar fură cineva sticlele de lapte. Le lăsăm la uşă, ca toată lumea. S-a mai întîmplat şi pînă acum să le fure. Bărbatul a sunat la uşa lui Mărculescu.

— De unde ştiţi că era bărbat?

— După ce a sunat şi vecinul i-a deschis, el i-a cerut iertare că-l deranjează la ora aceea.

— Aţi auzit bine? Sînteţi sigur că era bărbat?

— Pot să jur pe orice. Vorbea ales.

— S-a mai auzit apoi gălăgie, muzică, ceva?

— Nimic.

— Ştiţi cînd a plecat?

— Nu. Nu, fiindcă am trecut în camera asta şi am închis uşa, explică Marin. Şi dacă uşa e închisă, nu se mai aude nimic.

— La cît a sunat?

— Înainte de unsprezece cu cîteva minute.

— De unde ştiţi?

— După ce m-am culcat eu, am auzit sirena de la combinat, care sună la ora 11 fix.

Cîteva clipe se auzi doar ticăitul grosolan al unui ceas de masă, ceea ce-l făcu pe colonel să întrebe înainte de a pleca:

— A sunat mult? Cum a sunat?

— Cred că-l cunoştea pe domnul Mărculescu. A sunat o dată lung, iar apoi a apăsat, aşa scurt, ca şi cum ai pune un punct. Şi Marin, mirat şi entuziasmat de descoperirea lui, ieşi pe coridor după colonel şi sună la soneria lui.

•

La miliţie, unde îşi stabiliseră cartierul general, colonelul şi procurorul analizau cu răbdare datele problemei:

— Şi noi care credeam că „a lucrat“ bine, spuse Octav. Ne-a lăsat o urmă clară.

— Sunatul?

— Absolut!

—Mie mi se pare o urmă foarte puţin valoroasă.

— Da, dar individul s-a trădat.

— Şi asta, fiindcă un vecin nenorocit a avut diaree, rîse colonelul. Ce ţi-e şi viaţa asta...

— Două fronturi unde vom lupta mîine: Cine a sunat? Cine este Ică? Blonda ne va mai recunoaşte unele lucruri...

— Minte! Şi ea minte. Toate femeile mint.

— Dar mi se pare foarte firesc să mintă, Sile. Dacă toţi martorii ne-ar spune totul, de la început, nici o anchetă n-ar dura mai mult de cîteva ore. Ori, tocmai aici începe frumosul. De ce zici că blonda minte?

— A recunoscut că, luni seara, a fost cu victima la *Grădina foamei*. Dar a mințit afirmînd că victima a condus-o acasă, seara, înainte de ora zece.

— Ai probe?

— Am verificat. Portăreasa susține că a venit la unu și zece, cu un taxi, o Volgă. Or, Mărculescu n-are Volgă. S-a uitat la ceas cînd a intrat. Fetelor, cu care stă în cameră, le-a spus că lipsește toată noaptea, fiindcă va dormi la mătușa ei. N-are nici o mătușă în oraș. Monica Șoptereanu, o colegă de cameră, spune că la unsprezece și jumătate, cînd ea și cu colega ei Rodica s-au culcat, Nely nu era acasă. Că a venit mai tîrziu. Să vedem ce zice expertiza, încheie colonelul.

— Ce expertiză?

— Am luat un fir de păr de pe bluza blondei și le-am dat pe amîndouă la laborator. Sînt convins că blonda era în camera lui Mărculescu!

— Perfect. Mîine ne ocupăm de femei!

— Văduva nu cred să aibă vreun amestec, fu de părere colonelul.

— S-ar putea! Dar dacă, zic, dacă, împreună cu Ică, pe care încă nu-l cunoaștem. . .?

Octav se ridică. Un tunet se împrăștie peste oraș. Era aproape întuneric.

— N-a plouat de mult, observă, ironic, colonelul.

— Merg să cumpăr o umbrelă. Nu se poate altfel în orașul ăsta, în care plouă de două ori pe zi, spuse procurorul.

— Tu ai avut umbrelă?

— Am avut, dar am uitat-o undeva.

— O udăm?

— De ce nu? Va să zică, un sunet lung, apăsat, apoi unul scurt, ca un punct, își întipări gestul în minte Octav și ieși. Curtea era pustie. În camera de trezire, un bețiv urla: „Sanie cu zurgălăi." Era sfîrșitul lunii iulie.

XIII

Vineri dimineața, Octav trecu pe la procuratură. Cînd avea o anchetă dificilă pe cap, prefera să ancheteze și să asculte martorii la miliție pentru simplu motiv că acolo avea liniște. Nu-l întreba nimeni, din oră în oră, ce e nou, șefii erau prea departe ca să-l cheme la „raport" sau să-i dea sfaturi, fiindcă totdeauna un șef se simte obligat să facă și el, asta în virtutea sarcinii și răspunderilor încredințate, ceva și, mai ales, să aibă, chiar dacă e sau nu e cazul, unele obiecțiuni. Prezența șefului trebuie să fie vie și pretutindeni. Ceea ce Octav nu putea suferi. Și atunci se refugia la miliție și lucra în liniște, uneori și ziua și noaptea. Trăia ca nimeni altul ancheta, era extrem de răbdător și înțelegător, dar și neiertător cînd era luat peste picior sau mințit fără măsură. Pe culoar, în fața camerelor de anchetă, cîțiva inculpați așteptau să fie interogați. În biroul lui, îl izbi un miros de aer stătut, închis. Deschise fereastra. Sună telefonul. Procurorul șovăi. „Iar mă cheamă la vreo ședință". Ridică totuși. Era locții-

torul. Îl chema pentru amănunte. N-avea încotro. Se duse. „Numai să nu-l prind în prea mare chef de vorbă".

— Noroc tovarăşu' Octav, îl salută muncitoreşte Alin Anastasiu. Avem criminalul sau nu!?

— Deocamdată, nu!

— Luni, marţi, miercuri, joi, vineri. Cinci zile!

— Fără luni, tovarăşe locţiitor. Iar vineri... e azi!

— Cum staţi?

— Bine.

— Ce înţelegi prin bine?

— Aproape de adevăr.

Discuţiile dintre ei se legau greoi, excepţie făcînd, de regulă, cele în contradictoriu. La început, s-au certat mereu, apoi, cu timpul, fiecare a cedat. De data aceasta, locţiitorul îl chemase numai să afle unele noutăţi pe care, la rîndul lui, să le furnizeze altora cu o vădită plăcere, ce ascundea şi puţină mîndrie. Şi Octav îi explică cu lux de amănunte totul. Spre suprinderea lui, locţiitorul nu-i puse întrebări şi nici n-a avut alte păreri în anumite chestiuni, cum simţea el nevoia să aibă, nu fiindcă ştia mai mult, dar era şef. La sfîrşit, Octav îl întrebă:

— În ultimele luni, am avut noi, semnalate sau descoperite ceva escrocherii, înşelăciuni pe scară mare, vreun şantaj?

— Nu, nu cred. Cel puţin nu ştiu eu. Şi dacă eu nu ştiu, înseamnă că n-au fost. Se pare că se fac ceva afaceri cu nişte bani falşi, îşi aminti locţiitorul. Deocamdată, n-avem nimic serios, decît plîngerile unor cetăţeni escrocaţi...

— În ce mod au fost escrocaţi?

— Tănăsescu poate să-ţi dea amănunte. Nişte mărci vechi, de prin 1910, au fost falsificate şi vîndute. Din 1910 s-a făcut 1970. Dacă escrocii stau cuminţi, n-avem şanse mari să-i prindem.

Octav ascultă ultimele cuvinte ale locţiitorului. Ceru permisiunea să plece. La miliţie îl găsi agitat, plimbîndu-se prin birou şi zdrăngănind nişte bani în mînă, pe Oprescu.

— E mai greu, acum, cînd sîntem aproape de adevăr, spuse Octav.

— Să ştii că ai dreptate. Simt cum îmi pierd răbdarea.

— Azi e ziua recunoaşterilor, va trebui să lucrăm atenţi, să nu ne scape nimic. Şi procurorul se aşeză la masa colonelului. Tu te duci la Adela! Faci ce ştii cu ea, numai să mărturisească totul!

— Să mor că aş face, se bucură colonelul, scărpinîndu-şi un perciun cărunt de-a binelea. N-o fi acasă...

— E, că doarme mult.

— De supărare.

— Eu mă voi ocupa de Cornelia Pivniceru. E drăguţă?

— E şi nu prea. Mie nu-mi plac femeile astea, leşinate...

*

După ce plecă Sile Oprescu, procurorul îşi scoase din mapă caietul cu coperţi groase, în care el întocmea în ciornă procesele verbale de cercetare a locului faptei. Pentru a cîta oară citi încet, cu răb-

dare, deşi aproape ştia pe dinafară, ceea ce scrisese? Şi-l surprinse un lucru: din acelaşi set de pahare, trei se aflau în momentul cercetării locului faptei în trei locuri diferite: unul în camera unde a stat cu blonda, unul în camera unde victima a murit şi unul în bucătărie, în chiuvetă. „Logic vorbind, înseamnă că au fost în apartament trei oameni. Deci, a băut, probabil, şi cel care a intrat, sunînd o dată lung şi apăsat şi o dată scurt . . . Altfel nu era nevoie de pahare! Ba mai mult, analizele au stabilit că în toate trei a fost vin. Acelaşi vin". Octav îşi privi ceasul: nouă fără un sfert. Şi citi încă o dată ceea ce notase în carnet.

*

— Iar dumneavoastră, îl primi pe colonel Adela, cu ochii înroşiţi de somn. Îşi ceru scuze să-şi facă duşul obişnuit. Se întoarse alta, veselă, gătită de parcă-şi primea amantul. Trecu în bucătărie fără să spună o vorbă. Colonelul fuma şi citea Sportul.

— Sper că n-o să mă refuzaţi! spuse femeia, punînd pe masă două ceşcuţe cu cafea fierbinte.

— Nici dumneavoastră pe mine!

— Să vedem! Femeile sînt mai mofturoase. Aveţi vreo noutate?

— Am. Dar marea noutate o aştept de la dumneavoastră doamnă.

— De la mine!? Asta-i bună! Ce vă poate spune o biată şi nefericită femeie! Şi Adela îşi aduse aminte că trebuie să fie zdrobită şi chipul ei se întunecă, să dovedească suferinţa. A fost un coşmar pentru mine. . . Ceva de neînchipuit.

— Vă cred, doamnă. Unde aţi dormit în noaptea de luni spre marţi?

— Asta nu! se înverşună femeia. Insistaţi degeaba.

— Aveţi vreun prieten apropiat, intim?

— Vă rog, nu mă jigniţi, domnule colonel. I-am spus şi procurorului: n-am. Ţineam mult la soţul meu.

— Gîndiţi-vă bine, doamnă! Şi colonelul reţinu că, după ce ţinuse „foarte mult la soţul meu", redusese lucrurile la „mult".

— M-am gîndit!

— Atunci daţi-mi voie să vă întreb cine e Ică?

Adela întoarse brusc capul, trădîndu-se. Colonelul îşi înmuia între degete o ţigară.

— Mai vreţi zahăr? izbuti să spună Adela, fără să ştie bine de ce şi adăugă: Mie îmi place mai amară.

— Şi mie.

— Ică? Nu ştiu cine ar putea să fie, încercă o ultimă carte femeia.

— Tînărul cu care vă întîlneaţi şi căruia îi scriaţi emoţionante scrisori şi bileţele de dragoste.

— Eu?! Fusese doar un suspin adînc.

— Am să vă dau să citiţi ceva. . . Şi colonelul îşi aprinse ţigara şi scoase din buzunar biletul găsit în prăvălia lui Mărculescu. Înţelegeţi acum, de ce vă întreb unde aţi dormit luni spre marţi?

Urmă o pauză îndîrjită. Adela lăsă să-i cadă capotul de pe genunchi. Mesteca încet cafeaua, numai ca să facă ceva. Pierduse partida. Femeile sînt întotdeauna ori prea decise şi încăpăţînate, ori prea slabe şi supuse. Adela, în sinea ei, cedase. Era

convinsă că Ică vorbise. Colonelul fuma. Îi aruncase cărţile pe masă! Femeia putea să nege şi el nu avea cum merge mai departe. Tăcerea era de partea lui. Şi o accepta. Sorbi din cafea. Ştia că femeia, fiind mai slabă, va vorbi.

— Da. Există un prieten. Ţin mult la el. Dacă ştiţi totul, de ce mă întrebaţi?

— Doamnă, facem nişte presupuneri, anchetăm, se pare, o crimă. Sîntem obligaţi să ne ocupăm de toţi cei care au fost mereu în preajma victimei. Excluzînd pe cei nevinovaţi, bineînţeles pe bază de probe, restrîngem cercul şi astfel ajungem acolo unde dorim. Sînt convins că nici dumneata, nici prietenul dumitale n-aveţi nici un amestec. Dar am nevoie de argumente, probele de care vă vorbeam. Vreau să ştiu unde aţi fost, cînd, cît şi cum.

— Bine, dar dacă va spus totul Ică?

— Greu înţeleg femeile! Vreau să verific cele spuse de el, minţi colonelul.

— Aseară, trebuia să mă caute. N-a venit. Am visat azi noapte o apă murdară . . .

— Stăm, de o oră aproape, de vorbă şi nu mi-aţi spus nimic. . . Povestiţi-mi totul, pentru Dumnezeu, şi scăpaţi de mine!

— Am terminat chimia şi am funcţionat trei ani la ţară. În Valea Pătîrlagelor. N-aveam nici o şansă să vin la oraş. Odată, m-a adus fostul meu soţ cu maşina. Aşteptam în drum o ocazie. Era o sîmbătă ploioasă, friguroasă. Stăteam pe o bornă kilometrică, pitită sub umbrelă. Pompiliu venea nu ştiu de unde şi m-a luat în maşină. Pe urmă, mi-a făcut des vizite. Mă lua la el sau rămînea la mine. Ne plimbam noaptea pe cîmp. N-a fost urît deloc. Avea întotdeauna bani. Mi-a făcut cadouri, cercei şi inele de aur. M-a cerut în căsătorie. I-am replicat că sînt prea tînără pentru el. „Nu fi tîmpită. Te căsătoreşti cu mine, te duc la oraş, stai cîţiva ani, pe urmă poţi face ce doreşti. Eşti liberă să alegi. . ." Avea dreptate. N-am înţeles de ce voia însă o căsătorie? Om cu trecere şi relaţii, m-a pensionat medical. De doi ani, am pensie. Ştiu, e puţin jenant, dar m-am complăcut în această situaţie. Decît la ţară, oricum mai bine pensionară. Nu e frumos, dar e sănătos.

Băură din cafele. Undeva, în apropiere, se auzea un radio: Cînta Jones.

— Căsnicia noastră a fost . . . cum să vă spun eu... foarte liberală. Eu făceam ceea ce voiam. Pompiliu, la fel. Îmi ceruse un singur lucru: să nu-l compromit cu oricine şi discreţie. Cît mai multă discreţie. Ică ăsta, Valer Stan, e un nepot a lui, medic, aici, în oraş. Luni spre marţi, am dormit la el. Fără să ştie Pompiliu. Îmi ceruse doar discreţie! În ce-l privea, o aveam. Asta-i!

— Făcea ceva afaceri, se ocupa cu altceva înafara prăvăliei?

— Nu ştiu. Nu-mi spunea niciodată nimic. Avea însă grozav de mulţi bani.

— De unde, doamnă? Leafa lui era mică!

— Habar n-am.

— A lăsat vreun testament?

— Nu. Nu-şi închipuise că va muri atît de repede.

— De unde are Opelul?

— Un neamţ s-a tamponat. Şi n-a mai avut vreme să aştepte. L-a vîndut pe un preţ de nimic şi s-a înapoiat cu avionul.

— Ce preț?
— Nu mi-a spus decît atît: „Pe un preț de nimic".
— Deci, nu ați fost la Pitești și nu v-ați întors cu rapidul de opt patruzeci, o tachină colonelul.
— Ce vreți? Trebuia să mă apăr. Sînt femeie.
— Cine credeți că a fost în noaptea de luni spre marți aici?
— O femeie.
— Ce vă determină să credeți?
— Sînt convinsă. Mi s-a mai întîmplat, dar l-am lăsat pe Pompiliu să creadă că nu știu nimic.
— De unde ați dedus, totuși, că a fost o femeie?
— Cămașa mea de noapte, chiar și așternutul, avea un alt miros. Femeia aceea folosea apă de colonie Liliac.
— Ce folosiți?
— Chanel. . .
— Cunoașteți ceva din trecutul victimei?
— Prea puțin. A fost de mai multe ori căsătorit. Eu sînt a patra soție. Ce mai știu? Îi plac mîncărurile gustoase, vinurile și pokerul. . .
— Cu dumneata a fost la *Grădina foamei* sau la *Leul albastru?*
Adela zîmbi lung, fiind parcă acasă, în domeniul ei:
— Nu. Acolo merge cu iubitele lui. Să nu știu eu, să nu mă supăr.
— Dar știți?!
— M-a ținut, o vreme, la curent Ică. Pînă cînd i-am spus că nu mă mai interesează. Nici măcar așa, ca divertisment. . .
— Se mai ocupa cu altceva, avea alte pasiuni?

— Strîngea timbre. Nu-i plăceau. Le strîngea pentru valoarea lor. În scrinul acela, sînt numai clasoare cu timbre.
— Altceva n-are?
— Nu știu, pentru că m-a rugat să nu caut acolo. . .
— Ați fost extrem de amabilă, îi mulțumi Sile. Adela îl conduse pînă la ușă.

*

De o oră, Octav o privea pe blonda răutăcioasă și proastă, care se zbătea ca un pește în cîrlig. Îl enervau pînă și ochii aceia albaștri, spălăciți și sînii obraznici, strînși într-un sutien, probabil, cu burete, că prea erau frumoși. Stătea picior peste picior, fuma țigară de la țigară și mințea. Octav, socotind că nu mai are de ce să-și piardă vremea, vorbi rar, cu o voce caldă, de parcă dojenea un copil.
— Nu e frumos să mințiți domnișoară.
— Nu mint!
— Vorbesc eu, o opri procurorul, privind într-un dosar. Ai fost cu el la *Grădina foamei.* Avem martori. Pe urmă, ați plecat la el acasă și nu la cămin. Iată, așadar, o primă minciună. Colegelor de cameră le-ai spus că vei dormi la o mătușă. Nely roșea și clipea des. Octav o spiona pe furiș și o lăsa să se chinuie. Nu se grăbea. Te-ai întors la cămin la ora unu fără zece, cu un taxi. Certifică portăreasa. Monica a stins lumina în cameră la unsprezece și un sfert. Tu nu erai acasă. Că ai

fost cu Mărculescu în casă, în pat chiar, avem probe, poate chiar martori.

— Aveţi dreptate, recunoscu fata, transpirată, deşi era răcoare în biroul procurorului. E nevoie să vă spun totul? întrebă ea, supusă, încît Octav se stăpînea cu greu să nu rîdă. Şi dădu doar din cap, afirmativ.

— De la *Grădina foamei* am venit într-o goană nebună. Pilu, aşa-i spuneam eu, voia să prindă emisiunea sport, de după ora zece. Acasă am făcut un duş, el a adus vinul şi-am stat aşa, în pat, de vorbă.

— Dragoste, nimic? nu se putu abţine procurorul.

Femeia ridică ochii şi-l privi, vrînd parcă să-l mustre pentru întrebare şi continuă:

— Aia a fost înainte de a merge la restaurant! Apoi, el a ieşit după ţigări, să închidă uşa şi radioul. Între timp, a venit cineva, căci el s-a întors în cameră, unde eram eu, mi-a spus că mă lasă cîteva minute singură, şi-a luat paharul şi sticla după ce mi l-a umplut pe al meu. A ieşit. Am tot aşteptat să se întoarcă, n-am auzit nici un zgomot, camerele sînt despărţite de holul de la baie — ea a făcut o schiţă sumară arătînd cu degetul pe masă — şi am aţipit.

— Goală sau îmbrăcată?

— Are vreo importanţă?

— Poate că are o importanţă deosebită!

— În cămaşa de noapte a Adelei. Mi-a dat-o Pilu. M-am trezit, lumina era aprinsă, m-am întins să-mi iau paharul, că-mi era sete, şi am văzut ceasul meu de mînă: ora unu fără un sfert. Nu

ştiam unde e. Am trecut în camera aceea şi am crezut că doarme, pe pat. Băuse cam mult în după-amiaza aceea, deşi se plîngea că-l supără inima. M-am apropiat. De spaimă, n-am putut să ţip. Nu era lovit, nu se vedea sînge. M-am îmbrăcat repede, am îndreptat perna să nu rămînă urmă şi am fugit, lăsînd luminile aprinse.

— Ai închis uşa?

— Da. Am cheie şi de la uşă şi de jos de la poartă.

— Poarta era închisă?

— Nu.

— De ce nu ai anunţat miliţia?

— Nu voiam să fiu amestecată. Credeam că nu va şti nimeni.

— Nu s-a auzit nimic în camera unde victima a stat de vorbă cu. . . musafirul?

— Nu. Nimic. Pe cuvîntul meu. Camera în care mă aflam eu are geamurile spre stradă. Celelalte două spre curte.

— La ce oră a ieşit victima din cameră? Poţi preciza?

— În orice caz, înainte de unsprezece cu cîteva minute.

— După ce ţi-ai dat seama?

— La un radio, peste drum, era muzică. După ce Pilu a ieşit, la puţină vreme, a urmat Momentul poetic, dar cineva a făcut încet ori a închis aparatul. Iar Momentul poetic e înainte de unsprezece.

— N-ai auzit soneria, poate îţi aminteşti?

— N-am auzit-o. Numai Pilu a putut-o auzi, fiind în camera cealaltă.

— Cînd ai ieşit, uşa de la intrare era închisă sau deschisă?

— Închisă.

— Sigur?

— Sută la sută. M-am grăbit şi încă am zmucit-o.

— De ce ai lăsat luminile aprinse?

— De spaimă, cred. . . Cine ştie?

— În ultimele zile, nu l-ai auzit pe . . . şi procurorul folosi limbajul ei. . . Pilu certîndu-se, înjurînd pe cineva?

— L-am auzit ţipînd la telefon la cineva. Aşa, să se certe în public, nu. Era un om rafinat. Ştia să evite scandalul.

— La telefon cu cine s-a certat?

— L-am auzit eu, fără să vreau. Făcuse un duş, uşa de la baie era deschisă. Pilu a format un număr şi a spus cuiva că mucosul ăla n-a venit să-şi ia hîrtiile. A pronunţat mucosul de două ori, puţin enervat. A ameninţat chiar că-i rupe gîtul.

— Cînd a dat telefon?

— Seara, pe la şapte.

— Bănuieşti cumva despre ce hîrtii e vorba?

— Nu. Nu-mi pot închipui.

— Nu te-ai gîndit că doamna Mărculescu ar putea să vă surprindă?

— Nu, şi Nely simţi o plăcere să spună că altă femeie e mai rea decît ea. Doamna s-a dus la amantul ei!

— Eşti sigură?

— Dacă ştia şi Pilu!

— De ce o lăsa?

— Căsnicie modernă!

— Ce cadouri îţi făcea Pilu?

Nely ridică brusc privirea. O deranja întrebarea. Procurorul zîmbi cu atîta superioritate, încît Nely mărturisi:

— Îmi dădea bani cînd aveam nevoie şi mi-a făcut cadou un inel şi un lănţişor de aur.

— Şi cerceii din urechi?

— Şi! spuse femeia luată ca din oală.

— De cînd îl cunoşti!

— De. . . zece luni. La sfîrşitul lui septembrie, ar fi fost un an.

— Mai avea şi alte prietene?

— Nu-i ţineam socoteala amantelor, spuse ţîfnoasă femeia, dînd drumul fumului pe nas.

„Trebuie să mă mulţumesc cu atît, deocamdată“, hotărî Octav.

*

— Ţi-am spus că va fi cald aici, se plînse colonelul, nervos sau poate numai prea obosit.

— Ce să fac? Altă dată vom merge la o terasă. . .

— Nici berea nu e bună, nu e rece, împinse Sile halba. M-am hodorogit, Octave. Semne de bătrîneţe. Uite, nici berea nu-mi mai place!

— Mi-ai mai spus-o. Adevărul e că va trebui să te odihneşti. Îţi lipseşte odihna.

— Cînd, cum? Din concediul de anul trecut, mai am 10 zile. Azi dimineaţă, m-a întrebat şeful dacă am reţinut vreun suspect.

— De unde? rîse Octav.

— Avem o mie de informații, știm o mie de lucruri, ce mînca și ce visa victima, dar nu știm cine e autorul crimei.

— Cum nu? protestă Octav. Cel care a sunat o dată lung și apăsat și apoi scurt, așa cum ai pune un punct.

— Vreau să-l văd, se răsti colonelul și ceru o halbă.

— Dintre lucrurile astea multe pe care le știm, o să iasă la iveală criminalul.

Colonelul fuma. Scoase un carnețel, în timp ce Octav lipsea de la masă, și făcu niște calcule. Se miră de rezultat. Renunță și la țigară și la bere. Era zece seara. Alergaseră toată ziua, ipotezele se anulaseră una pe alta, știau multe și nimic.

— Am audiat 34 inși, spuse colonelul, cînd se întoarse Octav.

— Foarte bine. Ce vezi rău în asta?

— Mi se pare că sîntem foarte departe de adevăr.

— Se poate. Dar n-am stat cu mîinile în sîn pînă acum! N-avem ce ne reproșa. O să lucrăm în continuare. Duminică, ieșim împreună la pădure. Și nu ne gîndim la nimic.

— Ieșim pe dracu. . .

— De ce?!

— De ce? Am muncă patriotică la bloc. Numai asta îmi lipsea.

— Nu te duci! N-o să se facă gaură în cer.

— Tocmai eu, omul ordinei și al disciplinei?

— În săptămîna trecută, victima a fost aici, a stat la masa aceea, și Octav o arătă cu mîna, și a

discutat ceva cu un tînăr înalt, blond-șaten, cu o cămașă vișinie.

— Ce au discutat? întrebă colonelul.

— Ceva despre niște mărci.

— Cine poate fi tînărul?

Octav bătu ușor cu arătătorul de cîteva ori în masă.

XIV

În dimineața următoare, Octav Vornicu se duse acasă, la Apostol Pară, fratele victimei. Trebuia să-l descoase nițel. Apostol locuia la marginea orașului, într-o casă mică, ascunsă în verdeață. Procurorul îl găsi udînd vinetele și castraveții cu furtunul. O femeie între două vîrste, întunecată și scumpă la vorbă, îl expedie pur și simplu în grădină.

— Dacă nu ud zilnic, motivă Pară, se uscă tot. Căldurile sînt mari, pămîntul e nisipos și are nevoie de apă.

— Plop? întrebă procurorul și se așeză pe trunchiul întins lîngă cărare.

— L-am tăiat. Ținea prea mare umbră. Îmi pare bine că ați trecut pe la mine, tovarășe procuror, schimbă vorba.

— Nu, zău, se miră Octav, impresionat de mutra tipică de pușcăriaș, de criminal, a omului ce stropea. Era în maiou și pantaloni scurți, bine pîrlit de soare.

— Veneam eu că sînt amărît. Aș putea zice revoltat. Frate-miu, ăsta de-a murit, a fost un mare cîine.

Eu am făcut multe blestemăţii la viaţa mea. Şi nu mi-e nici frică, nici ruşine să le recunosc. Am fost condamnat de multe ori, dar niciodată nu pentru găinării! De 15 ani, m-am retras cinstit din afaceri. Am şi o pensioară pe care o rotunjesc cum pot.

— Pensioară?!! După ce? întrebă procurorul şi se mută la umbră.

— Arde, e tare soarele. Am lucrat 15 ani. Factor poştal.

— Cîţi ani aveţi?

— 65.

— Sînteţi mai sănătos ca fratele.

— Şi mai cinstit, deşi cunosc toate temniţele din ţară. Imediat după război, am făcut nişte spargeri cu frate-meu. Faptele-s amnistiate, pentru unele am plătit, aşa că pot să vă spun. Fumaţi? Îşi aprinse o ţigară, să se poată concentra şi continuă: De la nişte bogătaşi, care au fugit din ţară, am furat aur şi timbre. Colecţii întregi. Frate-miu mi-a dat ceva mie, aşa să-mi înfunde gura, promiţîndu-mi că, într-o zi voi fi bogat. El a trăit pe picior mare, eu cum am putut. Odată, m-am gîndit să-l fur. Nu ţinea. Mă dibuia repede. Şi pe urmă, eu m-am lăsat cinstit, nesilit de nimeni, de afaceri. I-am cerut să-mi dea şi mie timbre sau ceva aur. N-a vrut.

— Credeţi că are?

— O să iasă la iveală. Şi atunci, o să vă speriaţi dumneavoastră! Nu, nu era prost! Era un om deştept! Prea avar, însă. Şi prea egoist. Acu', a murit şi rămîne tot vagaboandei ăleia, de a dus-o în casă. E bine aşa?

— În ultimul timp, a făcut ceva afaceri?

— Nu ştiu, domnule, că mie nu-mi spunea nimic. Sînt sigur că învîrtea el ceva. Prăvălia era aşa, o acoperire, de ochii lumii.

— Vă întîlneaţi des?

— Rar. Mă invita la o bere, plătea şi un grătar, îmi dădea două, trei sute. „Ia să ai şi tu de-o bere", zicea.

— Şi nu l-aţi refuzat?

— Domnule procuror, în viaţa mea n-am refuzat pe nimeni cînd mi-a dat bani. Să-l refuz chiar pe frate-miu, păcatele mele?

Pară atîrnă furtunul între crengile unui măr şi se aşează pe trunchiul de plop, lîngă procuror.

— Ar trebui să-mi dea măcar o maşină, domnule procuror, n-am dreptate?

— Poate c-o să vă dea.

— Din mormînt. Eu n-am crezut şi nu cred în poate. Frate-miu mi-a tot spus că, dacă i se va întîmpla ceva, îmi va lăsa scris unde să caut. Ei, ce zici, că dumnealui moare ca un prost şi nu-mi lasă o vorbă?! O ţuiculiţă mică, domnule procuror?

— Pe căldura asta... nu, îl refuză Octav.

— Ei, să fiţi sănătos. Nu e nici o supărare.

— Va rugat în ultima vreme să-i faceţi vreun serviciu?

— Acu' un an, răspunse el după un timp de gîndire. În tinereţe, a făcut, printre alte prostii, un copil uneia. Şi a lăsat-o. N-a vrut nici să audă de ea, deşi era o fată frumoasă. În toamna trecută, m-a trimis în două rînduri la mama copilului, să vorbesc cu ea. Dorea să-şi cunoască copilul. Presimţise poate ceasul de pe urmă. Voia să-i dea bani, să-i lase ceva moştenire. Îi scrisese de mai multe ori, dar, cum

nu primise răspuns, m-a trimis pe mine. Degeaba. Femeia, ardeleancă, nici n-a vrut să audă de el.

— De ce nu s-a dus el?

— Ei, asta putea să v-o spună el. Sau javra aia, de nevastă-sa. Eu vă spun ceea ce ştiu. Era prea mîndru!

— Unde stă mama copilului?

— În C. Calea romanilor 36. De la gară, autobuzul 19.

— Cum o cheamă?

— Vă dau imediat adresa. O am scrisă.

— Ce duşmani avea fratele?

— Nu prea avea. Că era mare diplomat. Îi cumpăra pe toţi!

— Zici că are ascunse, undeva, ceva valori. Parcă aşa spuneai?

— Da.

— Unde crezi că le-ar fi dosit? Dumneata eşti om umblat în lume şi versat în asemenea probleme.

— Unde nici nu ne aşteptăm. Într-un loc, cred eu, cît mai la vedere. De ani de zile, mă întreb unde, dar nu-mi pot da seama.

— Nu sînteţi fraţi buni?

— Ba da. Cine a spus că nu sîntem?

— Aşa ştiam.

— Eronat, preciză energic Pară. Lui frate-miu îi era ruşine de nume. În 1949, şi-a făcut buletin de identitate nou şi extras de naştere nou, pe numele Mărculescu să sune frumos. În plus, făcuse spargeri cu mine şi se voia la adăpost. Voia să-l uite lumea.

— În toamnă, ai fost la C.?

— Da, vorbi încurcat Pară, văzînd cum procurorul sare de la o idee la alta.

— Am să vă mai caut, spuse Octav. Sănătate dumitale şi soţiei.

— Nu sînt căsătorit. E concubina mea.

— Mă rog, se scuză Octav.

— Am mai multă linişte aşa!

•

Cîteva ore mai tîrziu, procurorul află o noutate descoperită de colonel: Un văr al medicului Paulian, un oarecare Amariei Emil, era vizitat adeseori şi cu foarte multă discreţie de către victimă. Amariei locuia în C. şi lucra la o bijuterie.

Procurorul cîntări mult legătura aceasta şi ajunse la concluzia că, înainte de a face orice pas, trebuia să se ducă la C. În ciuda faptului că Sile Oprescu nu împărtăşea întru totul ideea, procurorul plecă la C. în ziua în care se împlinea o săptămînă de la moartea lui Mărculescu. Plecase de dimineaţă, cu Fiat-ul său, pe drum aşeză faptele şi ipotezele ca nişte figuri pe o tablă de şah şi analiză toate variantele. Ajunse spre prînz. Îl căută pe Amariei, la locul lui de muncă, şi află că fusese arestat cu două zile în urmă. Ceea ce îi întări şi mai mult convingerea că nu greşise venind la C. Curios să afle motivul reţinerii lui Amariei, Octav se grăbi spre Procuratură, unde, după lungi aşteptări, toată lumea era în şedinţă, află, într-o pauză, că e vorba de deţinere ilegală şi trafic cu aur. Liniştit că axa Amariei-Mărculescu era în ordine şi la adăpost de orice pericol, ca să nu piardă vremea de pomană, deoarece şedinţa avea să mai dureze, toate şedinţele serioase fiind şi foarte lungi, Octav ieşi în oraş, bău

o cafea să se limpezească după oboseala drumului, vreo trei sute de kilometri, şi se duse la fabrica de textile *Basmaua roşie*. Acolo, află că Margareta Baciu se găsea exact din ziua aceea în concediu. Era trecut de ora unu. Asfaltul ardea. Străzile erau pustii în lipsa studenţilor. Oraşul lîncezea. Fără speranţe prea mari, Octav încercă o vizită la locuinţa Margaretei Baciu. Spre surprinderea lui, femeia era acasă. Cînd auzi că e procuror, se sperie:

— A făcut vreo prostie, tovarăşe procuror?

— Nu doamnă, o linişti procurorul. Am venit să vă cer doar cîteva informaţii, despre un om pe care l-aţi cunoscut mai de mult. Un oarecare Mărculescu . . .

— Pentru mine nu mai există! Nu ştiu ce face, unde e, nici nu doresc să ştiu. Şi femeia se aşeză pe un scaun. Avea o garsonieră modestă, curată, cu bun gust mobilată.

— A vrut să vă ofere ceva?

— Da, dar am refuzat şi să stau de vorbă cu el.

— A fost aici?

— Nu. Nu l-am văzut de 15 ani. Are un frate. L-a trimis pe el. Vrea să-şi cunoască feciorul. După 22 ani, l-a apucat dorul de el. Să-i dea probabil nişte bani, cică să-l ajute.

— Aţi fost căsătorită?

— Niciodată. Copilul l-am avut înafara căsătoriei.

— Mărculescu e tatăl copilului?

— Da.

— Era imposibil să vă înţelegeţi?

— Nu ştiu dacă are rost să discutăm treaba asta, ceru îngăduinţă femeia. Şi se scuză o clipă. Octav punea întrebări cu gîndul la afacerea aurului, la

Amariei. Femeia se întoarse cu o tavă; o farfurie cu îngheţată şi un pahar cu apă.

— Îngheţată de casă, domnule procuror.

— Băiatul ce ştie despre tatăl lui?

— I-am spus că a murit într-un accident, dar că m-a părăsit înainte ca el să se nască.

— Credeţi că nu ştie nimic?

— Nu. N-are de unde. Dar îi seamănă mult şi asta mă doare. Ce să fac? Ce semeni, aia răsare. E prea mîndru, prea egoist, neiertător . . . Tot, tot, e taică-său.

— E student?

— Nu. N-a intrat nicăieri. Hoinăreşte toată ziua. De doi ani, tot dă examen la facultate. Dar nepregătit, dă degeaba.

— De ce-l lăsaţi de capul lui?

— Ce pot să-i fac? A fost chemat şi la procuratură. I s-a pus în vedere!

— Bine, dar cu ce se ocupă?

— Se duce în fiecare dimineaţă ca la serviciu. Pe la nouă, zece e în centru, stă pe bancă cu pensionarii, pe urmă pînă la unu, două, în cofetărie. După-amiaza, la meciuri, ştrand, cinema şi iar cofetării. Prietenii îi spun Prinţul . . . E şi frumos, ca un prinţ . . . Poate eu sînt de vină că nu m-am priceput să-l cresc. A crescut tot singur . . .

— Să-l fi lăsat undeva, la bunici, să aibă grijă cineva de el?! Femeia îl privi deznădăjduită pe procuror şi spuse învinsă:

— Tatăl meu a murit pe front, mama la Ploieşti, în bombardament. Iar Mărculescu, pe atunci mare şef la un comitet de ajutorare a refugiaţilor şi or-

fanilor, m-a luat să mă crească. Femeia oftă şi-şi frecă miinile umilită. Aveam 17 ani!

Octav tresări, puse lingura cu zgomot pe farfurie. Făcea eforturi disperate să-şi reamintească. Dar nu era nevoie, căci soneria se auzi clar, a doua oară, ca şi prima dată, sunînd tare, lung şi apoi scurt, ca şi cum cineva ar fi pus un punct.

— O clipă, spuse femeia. Fiu-meu! Vă rog însă să nu-i spuneţi! Să nu-i spuneţi nimic.

— După ce-l cunoaşteţi, doamnă?

— Aşa sună el de obicei. Şi femeia ieşi în vestibul.

Cluj, martie-octombrie 1971

ÎN COLECȚIA „SCORPIONUL" AU APĂRUT:

Horia Tecuceanu — **Căpitanul Apostolescu și dubla enigmă**
Livia Ardeleanu, Florian Oprea — **În legitimă apărare**
Viorel Cacoveanu — **Blondele întotdeauna trișează**
Iannis Maris — **În umbra celuilalt**
Nicolae Stoe — **Asasinul coboară cîntînd**
N. Ștefănescu — **Lunga vară . . .**
Horia Tecuceanu — **Căpitanul Apostolescu intervine**
* * * — **Crima care nu-mi iese din cap**

ÎN 1973 VOR MAI APARE:

Rodica Ojog-Brașoveanu — **Cocoșatul are alibi**
Nicolae Stoe — **Acuzatul din camera 13**
* * * — **Povestiri stranii**

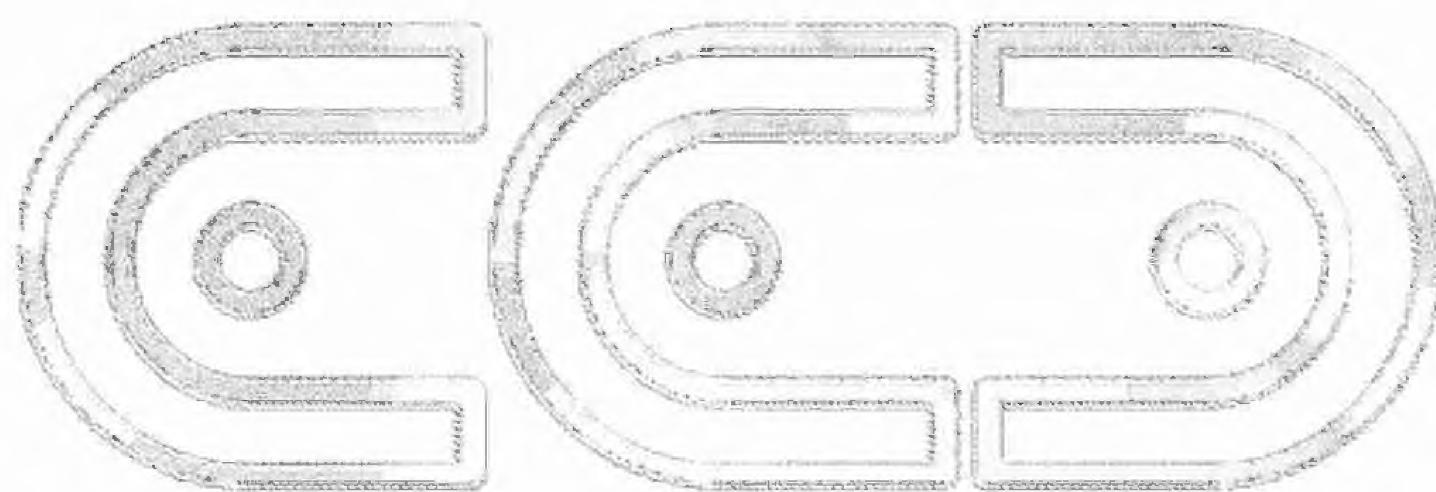
Redactor: VIORICA MĂRII
Tehnoredactor: CONSTANTIN RUSU

Apărut: 1973. Comanda nr.: 716. Coli de tipar: 5,75. Tiraj: 50 000 + 140 broşat. Hîrtia: tip., înalt b. 63 g/m². Format: 70×100/32.

Tiparul executat sub comanda nr. 902/1973 la Întreprinderea Poligrafică Cluj str. Brassai nr. 5—7 Republica Socialistă România.

Scanare și prelucrare digitală

de

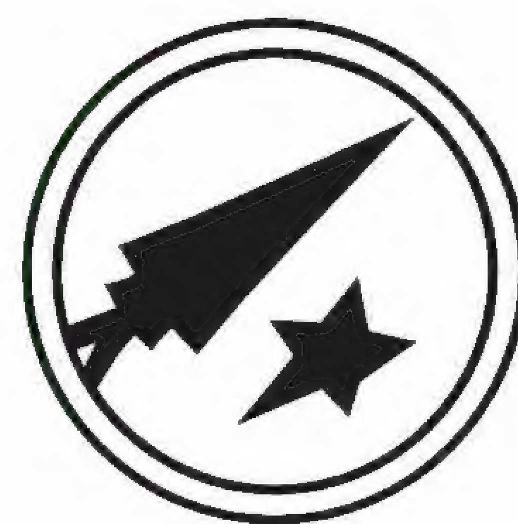
Anonim

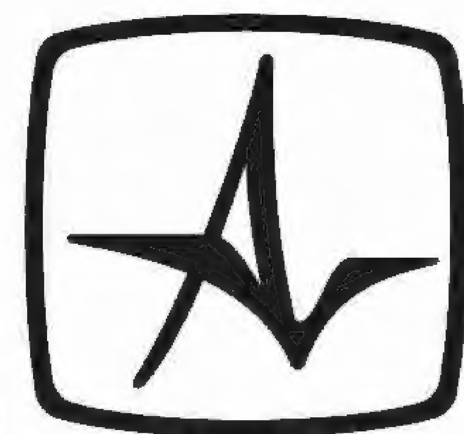
și

CAT Graur

Antwerpen

2023

